BESTSELLER

LISA KLEYPAS

TENTEAZĂ-MĂ CU DRAGOSTEA TA

EDITURA MIRON

Frumoasa, strălucitoarea Lily Lawson şochează înalta societate londoneză nerespectînd nici o regulă şi afişîndu-şi independenţa. Acum este hotărîtă să-şi salveze sora dintr-o căsătorie nedorită cu Alex Raiford, arogantul conte de Wolverton.

Reuşeşte să-şi salveze sora, dar între timp Alex decide că Lily trebuie să fie a lui. Şi vrea să o facă să plătească scump pentru indiferenţa ei - cu trupul, cu sufletul şi cu iubirea ei...

„Lisa Kleypas scrie un roman captivant, despre secrete senzuale şi pasiune neaşteptată..."
Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LISA KLEYPAS

TENTEAZĂ-MĂ CU DRAGOSTEA TA

THEN CAME YOU
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

TENTEAZĂ-MĂ CU DRAGOSTEA TA

Editura MIRON

Traducere: Gabriela Anca Marin

Capitolul 1

Londra, 1820

– Drace! Uită-te la ea cum zboară, afurisita! Un val de înjurături a fost luat de vînt, şocîndu-i pe invitaţii la petrecere.

Iahtul era ancorat pe Tamisa iar oaspeţii se adunaseră acolo în onoarea regelui George. Pînă în clipa aceea totul fusese anost dar plin de demnitate, fiecare întrecîndu-se în complimente pentru minunatul iaht al Majestăţii Sale. Cu mobilierul fin din mahon, candelabrele din cristal, sfincşii suflaţi cu aur şi leii sculptaţi aşezaţi în fiecare colţ, iahtul era un adevărat palat plutitor al plăcerilor. Invitaţii băuseră din greu, încercînd să ajungă la o stare de euforie care să-i facă să zîmbească şi să-i ajute să se prefacă – trebuiau să pară că se distrau cu adevărat.

Poate că adunarea ar fi fost mai veselă dacă regele s-ar fi bucurat de sănătate. Dar moartea recentă a tatălui său şi atacurile de gută îşi spuneau acum cuvîntul, făcîndu-l să fie neobişnuit de morocănos. Aşa că acum căuta compania celor care îl puteau face să rîdă, să-l scoată din izolare. De aceea – se spunea – ceruse în mod special ca domnişoara Lily Lawson să fie invitată la petrecere. Era doar o chestiune de timp, remarcase un tînăr viconte, ca domnişoara Lawson să anime

asistența. Și, ca de obicei, ea nu i-a dezamăgit nici de această dată.

– Să-mi aducă cineva blestemăția asta! s-a auzit vocea lui Lily, printre hohote de rîs. Valurile o îndepărtează de iaht!

Cîțiva domni se avîntaseră în direcția din care venea vocea. Doamnele au protestat, nemulțumite, atunci cînd însoțitorii lor s-au îngrămădit la babord, acolo unde Lily, aplecată peste balustradă, țintuia cu privirea un obiect care plutea pe apă.

– Era pălăria mea preferată, a răspuns Lily corului de întrebări, arătînd spre ea cu mîna ei mică. Vîntul mi-a zburat-o de pe cap! S-a întors spre ceata de admiratori, toți dornici să-i ofere consolare. Dar ea nu de asta avea nevoie – își voia pălăria înapoi. Zîmbind cu subînțeles, și-a plimbat privirea de la unul la altul. Cine va juca rolul cavalerului și-mi va aduce pălăria înapoi?

O aruncase cu bună știință, de fapt. Își dădea seama că mulți domni erau conștienți de asta, dar chiar și așa s-au auzit destule voci:

– Dați-mi voie! a strigat unul, în timp ce altul se chinuia să-și scoată cît mai repede haina.

– Nu, eu trebuie să am acest privilegiu!

A urmat o scurtă dezbatere, fiecare luptîndu-se pentru favorurile lui Lily. Numai că în acea zi apa era destul de agitată și foarte rece, suficient pentru o răceală zdravănă. Mai mult decît atît, asta însemna ca un costum scump să fie complet distrus.

Lily urmărea amuzată controversa pe care o crease. Preferînd vorbele în locul acțiunii, bărbații se întreceau în declarații galante. Dacă vreunul din ei ar fi vrut să-i salveze pălăria, ar fi făcut-o pînă atunci.

– Oh, ce mai specimene! și-a spus în gînd, privindu-i pe bărbații care se ciondăneau. L-ar fi respectat pe cel care ar fi făcut un pas înainte și i-ar fi spus să se ducă naibii cu pălăria ei ridicolă cu tot, dar niciunul dintre cei prezenți nu îndrăznea să o facă. Dacă Derek Craven ar fi fost acolo s-ar fi amuzat pe seama ei. Ca și ea, și el nutrea același dispreț pentru cei din așa-zisa lume bună, indolenți și parfumați excesiv.

Oftînd, Lily și-a îndreptat privirea spre rîul negru și învolburat. Primăvara, Tamisa era îngrozitor de rece. Și-a ridicat fața spre briză, clipind des.

– *Mama...* a auzit o șoaptă slabă. Lily a încercat să alunge amintirea, dar aceasta nu voia să dispară. A simțit parcă brațele de copil în jurul gîtului ei, părul delicat atingîndu-i obrazul și mica greutate în poală. Soarele Italiei îi frigea grumazul. Cîteva rațe străbăteau încolonate lacul strălucitor.

– *Privește, draga mea,* îi șoptise Lily. *Rațele se apropie de noi, vor să vină în vizită!*

Copila chicotise încîntată și arătase cu degetul grăsuț spre rațele pline de importanță. Ridicase ochii negri spre Lily:

– *Da! Sînt lațe!*

– *Rațe, draga mea. Și încă unele foarte frumoase. Unde am pus pîinea pe care am adus-o pentru ele? Ia te uită! Mă așezasem pe ea.*

O pală de vînt rece a smuls-o din plăcuta visare. Ochii i se umpluseră de lacrimi și a simțit o durere surdă în piept.

– Oh, Nicole, a șoptit. A inspirat adînc, încercînd să alunge durerea, dar era mai presus de ea. Panica se strecura încet în trupul ei. Uneori reușea să o alunge cu un pahar de băutură, să-și ocupe mintea cu jocul de cărți, cu bîrfe sau cu o partidă

de vînătoare, dar alinarea era doar temporară. Își voia copilul înapoi. *Fetița mea... unde ești? Te voi găsi... Mama vine repede, nu mai plînge... nu plînge...* Disperarea era ca un cuțit care i se înfigea tot mai adînc în carne. Trebuia să facă ceva, și încă imediat, altfel își pierdea mințile.

I-a uimit pe cei de lîngă ea cu un hohot de rîs. Și-a scos pantofii cu toc. Pălăria roz încă mai plutea pe apă.

– Biata mea pălărie aproape că s-a înecat! a strigat ea și a trecut de balustradă. Nu mai există cavaleri pe lume. Va trebui să o salvez chiar eu! Și înainte ca cineva să o poată opri, s-a aruncat în apă.

Rîul s-a închis peste ea și doar un cerc pe apă se mai vedea în locul în care căzuse. Bărbații rămași pe iaht priveau înfrigurați apa.

– Dumnezeule! a exclamat unul dintre ei, în timp ce ceilalți erau mult prea uimiți ca să poată vorbi. Însuși regele, care fusese informat de cele întîmplate de unul dintre servitori, a înaintat cîțiva pași și a aruncat o privire, sprijinindu-și trupul rubicond de balustradă. Lay Conyngham, o femeie frumoasă de cincizeci și patru de ani care îi devenise de curînd amantă i s-a alăturat imediat și a exclamat, mirată:

– Am mai spus-o și în alte rînduri: femeia e nebună! Dumnezeu să ne ajute pe toți!

Lily a rămas sub apă cîteva clipe mai mult decît ar fi fost necesar. La început, răceala ei i-a paralizat membrele și i-a înghețat sîngele în vene. Fustele îi deveniseră grele ca plumbul și o trăgeau în jos, în întunericul misterios. Nu i-ar fi fost deloc greu să se abandoneze în voia lui, și-a spus... să lase ca întunericul să pună stăpînire pe ea... dar sentimentul de panică a

fost mai puternic și a făcut-o să se avînte spre lumina care se zărea deasupra. A întins mîna, a apucat pălăria din catifea și a ieșit la suprafață, clipind des din cauza apei sărate. Un fior rece i-a străbătut corpul. Dinții îi clănțăneau violent. I-a privit zîmbind victorioasă pe cei adunați pe iaht:

– Am recuperat-o! a strigat, ridicînd triumfătoare pălăria deasupra capului.

Cîteva clipe mai tîrziu, era trasă din apă de cîteva perechi de brațe. Rochia i se lipise de corp, lăsînd să i se ghicească formele delicioase. Un freamăt a străbătut întreaga asistență. Doamnele o priveau cu un amestec de invidie și dezgust, pentru că nici o altă femeie din Londra nu era într-atît de admirată ca ea. Cele care se purtau la fel de dizgrațios ca și ea erau privite cu dispreț, în timp ce Lily...

– Poate să facă orice, oricît de abominabil. Bărbații o vor adora și mai mult pentru asta!

Lady Conyngham se plîngea cu glas tare:

– Atrage scandalul așa cum mierea atrage muștele. Dacă ar fi fost vorba de o alta, ar fi căzut imediat în dizgrație. Nici măcar dragul meu George nu îndrăznește să o critice cîtuși de puțin. Cum reușește?

– Pentru că are comportamentul unui bărbat, i-a răspuns acră lady Wilton. Joacă cărți, vînează, înjură și face politică... sînt fermecați de ideea că o femeie se poate purta ca un bărbat.

– Dar nu arată ca un bărbat, a mormăit lady Conyngham, observîndu-i silueta pusă în valoare de materialul ud al rochiei.

Convinși acum că Lily era în siguranță, bărbații s-au strîns în jurul ei și au început să rîdă și să o aplaude. Lily și-a

îndepărtat buclele ude care îi căzuseră pe ochi și a făcut o reverență, în timp ce apa îi picura din veșminte.

– Ei bine, se poate spune că *a fost* pălăria mea preferată.

– Dumnezeule, a vorbit unul dintre admiratori. Nu te temi de nimic, nu-i așa?

– Exact, a răspuns ea și toți au izbucnit în rîs. Apa îi șiroia pe gît și pe umeri. S-a tras deoparte și a scuturat viguros din cap. După care s-a întors spre ceilalți: ar dori vreunul din voi, dragi domni, să-mi aducă un prosop și ceva tare de băut, înainte să înghețde tot?

Toți cei din jurul ei au început să caute înfrigurați. Unul singur, aflat la cîțiva pași depărtare, nu s-a mișcat din loc. Lily și-a îndreptat spatele și i-a susținut privirea îndrăzneață. Era un străin. Nu înțelegea de ce o privea în felul acela. Era obișnuită cu privirile admirative ale bărbaților... dar ochii lui erau reci, lipsiți de orice emoție... chiar disprețuitori. Lily a rămas pe loc, tremurînd.

Nu mai văzuse la nimeni pînă atunci un asemenea păr blond-auriu combinat cu trăsăturile unui satir. Vîntul îi adia printre șuvițe, dezvelindu-i fruntea. Chipul îi era dur, aristocrat, aducea cu un vultur. În ochi avea o strălucire goală, care urma să o bîntuie pe Lily mult timp de-aici încolo, era sigură de asta. Numai cineva care știa ce înseamnă cea mai neagră disperare o putea recunoaște la altcineva.

Profund tulburată de privirea străinului, Lily s-a întors cu spatele la el și le-a zîmbit admiratorilor care se apropiau cu prosoape și băuturi fierbinți. Și-a alungat din minte orice gînd legat de străinul misterios. Nu dădea nici doi bani pe părerea unui aristocrat înțepat.

– Domnișoară Lawson, a spus lordul Bennington, arborînd o mină preocupată. Mă tem să nu răcești. Aș fi onorat dacă mi-ai permite să te conduc la mal.

Dinții îi clănțăneau cu atîta putere că i-a fost imposibil să bea ceva din pahar. A dat din cap, recunoscătoare. L-a prins de brat și l-a tras mai aproape, forțîndu-l să plece capul spre ea.

– R... repede, te rog, i-a șoptit. Cred că am fost totuși prea i...impulsivă. dar să n...nu mai spui nimănui ce ți-am spus acum.

Alex Raiford, cunoscut pentru autodisciplină și pentru felul retras de a fi se lupta acum cu o furie pe care nu și-o putea explica. Ce femeie ridicolă... să-și riște sănătatea, viața chiar, doar ca să se dea în spectacol. Trebuia să fie o curtezană din cele care se învîrteau în cercurile înalte. Nici o femeie care ținea la reputația ei nu ar fi făcut așa ceva. Alex și-a încleștat pumnii. Simțea o greutate în piept. Rîsul ei sincer, privirea alertă, părul negru... Dumnezeule, cît de mult îi amintea de Caroline!

– N-ai mai văzut-o pînă acum, nu-i așa? a auzit o voce amuzată, ușor sarcastică. Lîngă el stătea sir Evelyn Downshire, un bărbat cizelat care fusese prieten cu tatăl lui. Toți bărbații au această privire atunci cînd o văd pentru prima oară. Îmi amintește de marchiza de Salisbury, în zilele ei bune Minunată femeie.

Alex și-a dezlipit privirea de la ea.

– Nu o găsesc chiar atît de admirabilă, i-a răspuns cu răceală.

Downshire a rîs, dînd la iveală un şir de dinţi perfecţi.

– Dacă aş fi fost mai tînăr aş fi încercat să o seduc, a spus gînditor. Chiar aş fi făcut-o. E unică, să ştii.

– În ce sens?

– În zilele tinereţii mele erau multe ca ea, a început Downshire, zîmbind nostalgic. Trebuia să dai dovadă de multă îndemînare ca să le domesticeşti... dar era o ocupaţie delicioasă...

Alex s-a uitat din nou la femeie. Avea un chip delicat, palid, perfect, cu ochi vii, negri.

– Cine este? a întrebat ca prin vis. Cum nu a primit nici un răspuns, s-a întors şi a descoperit că Downshire nu mai era lîngă el.

Lily a coborît din trăsură şi s-a apropiat de uşa casei sale din Grosvenor Square. Nu se mai simţise niciodată atît de rău.

– Aşa-mi trebuie, şi-a spus în gînd în timp ce urca treptele, întîmpinată în prag de Burton, valetul. A fost o idioţenie din partea mea. Tamisa, rîul în care se deversau toate lăturile Londrei, nu era cel mai nimerit loc de înot. Hainele şi pielea ei păstrau un miros distinct, neplăcut. Picioarele îi lipăiau în pantofii uzi. Văzînd-o, Burton s-a încruntat, lucru neobişnuit pentru Burton, care păstra aceeaşi expresie indiferent de calamităţile pe care le comitea ea.

În ultimii doi ani, Burton îşi lăsase amprenta asupra servitorilor şi a oaspeţilor, deopotrivă. Cînd îi întîmpina pe vizitatori, felul lui scorţos de a fi îi convingea că şi Lily era la fel. Îi trecea cu vederea nesăbuinţele şi aventurile, de parcă nu ar fi existat şi o trata ca pe o lady, deşi ea se purta doar rareori aşa. Lily ştia prea bine că nu s-ar fi bucurat de respectul propriilor servitori fără prezenţa impunătoare a lui Burton. Era un bărbat înalt, cu barbă grizonantă şi un chip netulburat. Nici un alt valet din Anglia nu mai poseda acea combinaţie de deferenţă şi atitudine.

– Să înţeleg că v-aţi distrat la petrecere, domnişoară? a întrebat-o.

– A fost de excepţie, i-a răspuns Lily, încercînd să pară cît mai vioaie. I-a întins o bucată de catifea udă din care atîrna o pană roz. Este pălăria mea, i-a explicat lui Burton şi a intrat în casă, lăsînd o dîră de apă în urma ei.

– Domnişoară Lawson, aveţi un vizitator care vă aşteaptă în salon. Este lordul Stamford.

– Zachary e aici? a întrebat Lily încîntată. Zachary Stamford era un bărbat sensibil şi inteligent şi un prieten drag, de mulţi ani. Era îndrăgostit de sora ei mai mică, de Penelope. Din nefericire, era abia al treilea dintre fii marchizului de Hertford, ceea ce însemna că nu avea să moştenească niciodată titlul sau vreo avere care să satisfacă planurile ambiţioase ale familiei Lawson. De vreme ce era foarte clar că Lily nu avea să se mărite niciodată, visurile părinţilor lor se concentraseră pe Penelope. Lui Lily îi părea rău pentru sora ei mai tînără, care fusese obligată să se logodească cu lordul Raiford, conte de Wolverton... un bărbat pe care Penelope nici nu-l cunoştea prea bine. Probabil că Zachary suferea foarte tare.

– De cît timp e aici? a întrebat Lily.

– De trei ore, domnișoară. Mi-a spus că este ceva urgent și că va aștepta cît va fi necesar.

Lily era deja curioasă. S-a uitat la ușa închisă a salonului.

– E urgent, zici? Îl primesc imediat. Trimite-l te rog în salonașul meu. Trebuie să scap de lucrurile astea ude.

Burton a dat din cap, păstrîndu-și expresia impenetrabilă. Salonașul se învecina cu dormitorul lui Lily și era rezervat doar persoanelor foarte apropiate, deși mulți tînjeau să ajungă acolo.

– Da, domnișoară Lawson.

Lui Zachary, așteptarea nu i s-a părut deloc neplăcută. Deși era agitat, nu a putut să nu observe că se simțea întotdeauna bine în casa din Grosvenor, de la numărul 38. Poate că avea legătură cu culorile din interior. Majoritatea femeilor își decoraseră casele în nuanțe pastel – bleu rece, roz de gheață sau galben – cu ornamente albe și coloane. Scaune aurite pe care nu puteai sta confortabil erau acum la modă, alături de sofale cu picioare subțiri, care nu păreau capabile să suporte o greutate prea mare. Casa lui Lily era însă decorată în culori vii, calde, mobila era solidă și parcă îi îmbia pe bărbați să-și ridice picioarele pe ea. Pe pereți erau scene de vînătoare, gravuri și cîteva portrete reușite. Acolo se adunau frecvent scriitori excentrici și politicieni, care se simțeau ca acasă, deși nu știai niciodată dacă stocul de băutură era suficient – cînd era din abundență, cînd nu avea deloc.

Se părea că de data aceasta Lily își reîmprospătase stocul, pentru că una dintre servitoare i-a adus lui Zachary o sticlă cu coniac bun și un pahar, pe o tavă din argint. I-a mai oferit ziarul Times, proaspăt călcat și cîțiva biscuiți dulci. Zachary a simțit cum începea să se relaxeze, așa că a cerut și un ceai și a început să citească ziarul. Cînd era pe cale să termine ultimul biscuit, Burton a deschis ușa.

– A sosit? a întrebat Zachary nerăbdător, sărind în picioare.

Burton l-a privit netulburat.

– Domnișoara Lawson vă primește sus, în salon. Dacă-mi dați voie să vă conduc, lord Stamford...

Zachary l-a urmat pe scara curbată cu balustrada complicată, foarte bine lustruită. A intrat în salon, acolo unde în șemineul minuscul din marmură albă ardea focul, luminînd tapetul din mătase în nuanțe de verde și bronz. După numai două minute și-a făcut și Lily apariția, pe ușa care lega salonul de dormitorul ei.

– Zachary! a exclamat venind spre el și întinzîndu-i mîinile. Zachary s-a aplecat zîmbind să o sărute pe obraz, dar zîmbetul i-a înghețat pe buze cînd și-a dat seama că ea era doar în halat și în picioarele goale. Halatul era gros și lung pînă în pămînt, dar intra totuși în categoria hainelor „nepotrivite". A făcut un pas înapoi, cu un gest reflex, nu înainte de a observa că avea părul ud și că mirosea... destul de ciudat.

În ciuda acestor lucruri, Lily era uimitor de frumoasă. Avea ochii negri ca mijlocul florii soarelui, umbriți de gene lungi. Pielea îi era albă iar linia gîtului era pură și delicată. Cînd zîmbea, așa ca acum, buzele i se conturau dulci, făcînd-o să seme-

ne cu o fetiță angelică. Dar aparența ei inocentă era înșelătoare. Zachary o auzise debitînd insulte și strigînd vulgarități atunci cînd un hoț încercase să o buzunărească.

– Lily? a spus întrebător și nu s-a putut abține să nu strîmbe din nas din cauza mirosului.

Ea a izbucnit în rîs văzîndu-i expresia și și-a făcut vînt cu palma.

– Mi-aș fi făcut întîi o baie, dar mi s-a spus că este ceva urgent. Scuze că miros urît – Tamisa nu era nici pe departe curată azi. Văzîndu-l că o privea nedumerit, a adăugat: pălăria mea a fost luată de vînt și aruncată în apă.

– În timp ce o aveai pe cap? a întrebat Zachary, în continuare nedumerit.

Lily a zîmbit.

– Nu tocmai. Dar să nu mai discutăm despre asta – vreau să știu ce te-a adus în oraș.

Stînjenit, el a făcut un gest spre halatul ei:

– N-ar fi mai bine să te îmbraci mai întîi?

Lily i-a zîmbit afectuos. Anumite lucruri nu aveau să se schimbe niciodată.

– Oh, încetează să mai roșești și spune ce ai de spus. Sînt foarte îmbrăcată. Nu m-aș fi așteptat la asta de la tine, Zachary. În fond, m-ai cerut cîndva de nevastă.

– Da, atunci... Zachary s-a încruntat. Propunerea lui fusese refuzată atît de repede încît că aproape că uitase de ea. Pînă în ziua aceea, Harry mi-a fost cel mai bun prieten. Apoi te-a abandonat, ca un ticălos. Mi s-a părut că trebuia să fac un gest de gentleman și să fiu secundul lui.

Lily a izbucnit în rîs:

– Secundul lui? Dumnezeule, Zachary, era vorba de o logodnă, nu de un duel!

– Iar tu m-ai refuzat, i-a reamintit el.

– Dragul meu băiat, ai fi fost profund nefericit. Așa cum a fost și Harry. De aceea m-a părăsit.

– Nu are nici o scuză pentru comportamentul dezonorant, i-a spus Zachary înțepat.

– Eu mă bucur că a făcut-o. Altfel nu aș fi avut șansa să călătoresc în jurul lumii alături de Sally, mătușa mea cea excentrică și nici nu mi-ar fi lăsat moștenire averea ei. Iar acum aș fi fost... A făcut o pauză și s-a cutremurat: *măritată.*

I-a zîmbit și s-a așezat în fața focului, făcîndu-i semn să facă la fel.

– La vremea aceea, nu mă puteam gîndi decît la inima mea cea zdrobită. Dar îmi amintesc cînd m-ai cerut: a fost unul din cele mai frumoase lucruri care mi s-au întîmplat vreodată. Erai gata să-ți sacrifici propria fericire și să te căsătorești cu mine doar ca să-mi salvezi mîndria rănită.

– De aceea am rămas prieteni în toți acești ani? a întrebat-o Zachary, surprins. Întotdeauna m-am întrebat cum de-ți pierzi timpul cu mine cînd cunoști atîția oameni eleganți, desăvîrșiți.

– Da, bineînțeles, i-a răspuns ea. Pierde-vară, hoți și risipitori. Ce mai prieteni mai am și eu! Iar aceste categorii nu-i exclud pe politicieni sau pe cei din familia regală. I-a zîmbit. Ești singurul bărbat cumsecade pe care îl cunosc.

– Asta nu m-a făcut să ajung prea departe, nu-i așa? a întrebat-o posomorît.

Lily l-a privit surprinsă, întrebîndu-se ce-l făcea pe Zachary, eternul idealist, să adopte atitudinea aceea de înfrînt. Ceva era în neregulă, cu siguranță.

– Zach, ai o mulțime de calități minunate. Ești atrăgător...

– Dar nu frumos, a spus el.

– Deștept...

– Dar nu inteligent. Sau spontan.

– Inteligența izvorăște adesea din maliției, care ție îți este străină, din fericire. Acum încetează să mă mai obligi să te tot laud și spune-mi de ce ai venit. L-a privit mai atent. Este vorba de Penelope, nu-i așa?

Zachary s-a uitat în ochii ei arzători, s-a încruntat și a oftat.

– Sora și părinții tăi au sosit acasă la Wolverton, la Raiford Park, și vor rămîne acolo pentru pregătirile de nuntă.

– Mai sînt doar cîteva săptămîni, a murmurat Lily, încălzindu-și picioarele goale la foc. Eu nu am fost invitată. Mama e îngrozită să nu fac vreo scenă. În rîsul ei se citea o undă de melancolie. Nu știu de unde i-a venit o asemenea idee...

– Trecutul tău nu te recomandă prea mult.... a încercat să-i explice Zachary dar ea l-a întrerupt nerăbdătoare.

– Da, da, știu asta.

Nu mai ținuse legătura cu familia ei de ceva vreme. Orice punte fusese distrusă cu ani în urmă, și numai din cauza ei. Nu înțelegea ce anume o făcuse să se revolte în fața regulilor de conduită atît de prețuite de familia ei, dar acum nici nu mai conta. Făcuse greșeli pentru care nu avea să fie iertată niciodată. Familia Lawson o avertizase că nu mai avea cale de întoarcere. La vremea aceea, Lily le rîsese în față. Acum știa ce însemna regretul. I-a zîmbit trist lui Zachary: nici măcar eu nu aș putea să fac ceva care să o stînjenească pe Penny. Sau – ferească Dumnezeu! – să pun în pericol șansa de a avea un conte bogat în familie. Cel mai de preț vis al mamei.

– L-ai cunoscut pe logodnicul lui Penelope, Lily?

– Nu chiar. L-am zărit o dată la Shropshire, la deschiderea sezonului de vînătoare. Mi s-a părut înalt și taciturn.

– Dacă se căsătorește cu Penelope îi va face viața un iad. Zachary dorise ca vorbele lui să fie dramatice, șocante, să o determine să acționeze imediat.

Dar Lily nu s-a lăsat impresionată. S-a încruntat și l-a privit cu detașarea unui om de știință.

– În primul rînd, Zachary, nu există nici un „dacă". Penny se va căsători cu Wolverton. Nu ar nesocoti niciodată dorința părinților noștri. În al doilea rînd, nu mai e demult un secret faptul că o iubești...

– Iar ea mă iubește pe mine!

– Tocmai de aceea ai tendința de a exagera lucrurile. Nu crezi?

– *Nu aș putea* exagera cînd e vorba de asta! Wolverton va fi crud cu ea. El nu o iubește, în timp ce eu *aș muri* pentru ea!

Era tînăr și melodramatic, dar era cu siguranță sincer.

– Oh, Zach, i-a spus cu compasiune.

Mai devreme sau mai tîrziu, fiecăruia îi venea rîndul să iubească persoana pe care nu o putea avea. Din fericire, ei îi fusese de ajuns o singură experiență ca să-și învețe lecția.

– Adu-ți aminte că ți-am spus mai demult să încerci să o convingi pe Penny să fugă cu tine. Ca să scape de dezonoare, părinții mei ar fi acceptat ca ea să se mărite cu tine. Dar acum este prea tîrziu. Au dat de un porumbel mult mai gras și se pregătesc să-l jumulească.

– Alex Raiford nu este nici pe departe un porumbel, i-a răspuns sumbru Zachary. Este mai degrabă un leu – o creatură

sălbatică și rece, care o va nenoroci pentru tot restul vieții. Nu este capabil de iubire. Lui Penelope îi este teamă de el. Întreabă pe oricine despre el. Toți îți vor spune același lucru: că bărbatul acesta nu are inimă.

Ei bine, era un bărbat fără suflet. Cunoscuse destui dintr-aceștia. Lily a oftat.

– Zachary, nu am ce sfat să-ți dau, i-a spus cu regret. Îmi iubesc sora și m-aș bucura să o văd fericită. Dar nu pot face nimic pentru niciunul dintre voi.

– Ai putea discuta cu părinții tăi, i-a spus el. Mi-ai putea pleda cauza.

– Zachary, știi bine că sînt un paria pentru familia mea. Cuvintele mele nu au nicio greutate în fața lor. Nu le mai sînt în grații de ani buni.

– Te rog. Ești ultima mea speranță. *Te rog.*

Lily i-a privit chipul chinuit și a clătinat din cap neajutorată. Nu voia să dea speranțe deșarte nimănui. Nu mai putea sta pe scaun – s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră, în timp ce el continua să stea așezat.

Zachary a vorbit cu grijă, de parcă se temea de tot ce era mai rău dacă nu-și alegea bine cuvintele:

– Gîndește-te la sora ta, Lily. Încearcă să-ți imaginezi cum îi este unei femei care nu are forța și libertatea ta. Care este temătoare și neajutorată, care depinde de alții... oh, știu că aceste sentimente îți sînt complet necunoscute, dar...

A fost întrerupt de un rîset sarcastic. Lily se oprise în loc lîngă draperie. S-a sprijinit cu spatele de perete, lăsînd să se vadă o porțiune din piciorul frumos, ca de fildeș.

– Complet necunoscute, a repetat ea.

– Dar Penelope și cu mine suntem complet pierduți... avem nevoie de cineva care să ne ajute, să ne îndrume, să ne arate drumul pe care să-l străbatem împreună...

– Cît de poet ești, dragule.

– Dumnezeule, Lily, chiar nu știi cum este să iubești? Nu crezi în dragoste?

Lily s-a întors cu spatele și și-a frecat fruntea cu vîrful degetelor.

– Nu în genul acesta de dragoste, i-a spus distrată. Întrebarea lui o tulburase. Brusc, și-a dorit ca el să fi plecat, cu tot cu privirea lui cea disperată. Cred în iubirea unei mame pentru copilul ei. Și în cea dintre frați sau surori. Cred în prietenie. Dar nu am văzut o idilă care să dureze. Toate sînt condamnate să se sfîrșească, din cauza geloziei, a furiei sau a indiferenței... S-a forțat să-l privească cu răceală. Fă și tu ca ceilalți bărbați, dragule. Însoară-te cu o femeie cu bani, apoi găsește-ți o amantă care să-ți dea dragostea ei atîta timp cît îți vei dori asta.

Zachary s-a tras înapoi de parcă l-ar fi pălmuit. O privea acuzator, așa cum nu o mai făcuse niciodată.

– Este pentru prima oară, i-a spus cu glas nesigur, cînd înclin să cred anumite lucruri care se spun despre tine. Iartă-mă că am venit. Am crezut că-mi poți oferi ajutorul tău. Sau că mă vei înțelege măcar.

– La naiba! a explodat Lily, folosind înjurătura ei preferată. Zachary a tresărit dar a rămas pironit de scaun, foarte uimit. Își dădea abia acum seama cît de mari erau speranțele pe care și le pusese în ea. Tocmai ea dintre toți cei care o înconjurau ar fi trebuit să înțeleagă cum era să fii despărțit de ființa pe

care o iubești. S-a apropiat de el și l-a sărutat pe frunte, răvășindu-i părul de parcă ar fi avut de-a face cu un băiețel. Iartă-mă, i-a spus cuprinsă de remușcări. Am fost o egoistă.

– Nu, i-a răspuns el confuz. Nu... tu ești...

– Sînt de-a dreptul imposibilă. Bineînțeles că te voi ajuta, Zachary. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. S-a dat un pas înapoi, după care a început să se plimbe prin încăpere. Își recăpătase întreaga energie. Lasă-mă să mă gîndesc puțin... să mă gîndesc...

Uimit de brusca ei schimbare, Zachary s-a mulțumit să o privească în tăcere.

– Trebuie să-l cunosc pe acest Wolverton, a spus ea într-un final. Să-mi dau seama care este cu adevărat situația.

– Dar ți-am spus deja ce fel de om este.

– Trebuie să-mi creez propria impresie despre el. Dacă voi ajunge la concluzia că nu este nici atît de crud nici atît de îngrozitor cum mi l-ai descris, voi lăsa ca lucrurile să meargă de la sine. Întoarce-te la tine acasă, Zach. Îți voi da de veste atunci cînd voi lua o hotărîre.

– Și dacă descoperi că am dreptate?

– Atunci voi face tot ce-mi stă în putință ca să te ajut, i-a spus ea pragmatică.

Capitolul 2

Camerista a intrat în încăpere cu brațul plin de mătăsuri fine.

– Nu vreau rochia roz, Annie, i-a spus Lily peste umăr. În seara asta vreau să port ceva mai îndrăzneț. Era așezată la măsuța de toaletă și se privea în oglinda ovală, trecîndu-și mîna prin buclele negre.

– Cea albastră cu mîneci înfoiate și decolteu adînc? i-a sugerat Annie zîmbind. Născută la țară, fata era fascinată de ținutele sofisticate purtate de doamnele din Londra.

– Este perfectă! Întotdeauna cîștig atunci cînd port rochia albastră, pentru că toți domnii se holbează la decolteul meu în loc să se concentreze pe cărțile pe care le au în mînă.

Annie a chicotit și a plecat în căutarea rochiei, în timp ce Lily și-a legat pe frunte o panglică bătută cu safire, lăsîndu-și cîțiva cîrlionți să cadă peste ea. A zîmbit imaginii din oglindă, dar era mai curînd o grimasă. Probabil din cauza încordării în care trăia de atîta timp.

S-a încruntat mai apoi. Ar fi devenit și mai acră și mai dură dacă nu ar fi putut conta pe prietenia lui Derek Craven. Ca o ironie, cel mai cinic om din cîți cunoscuse o ajutase să-și păstreze o brumă de speranță.

Lily știa că lumea bună era convinsă că avea o relație cu Derek. Iar această presupunere nu o surprindea deloc – Derek nu era genul de bărbat care să aibă o relație platonică cu o femeie. Dar între ei nu era nimic romantic și nu avea să fie niciodată. Nu îndrăznise nici măcar să o sărute. Bineînțeles că i-ar fi fost imposibil să convingă pe oricine, pentru că erau nedespărțiți, mergeau împreună la vînătoare, la operă și în cele mai renumite localuri din Covent Garden.

Derek nu-i ceruse niciodată să-l primească în casa ei și nici ea nu-l invitase. Existau anumite linii peste care nu era bine să treci. Lui Lily îi convenea acest aranjament, pentru că astfel era scutită de avansurile altor domni. Nimeni nu îndrăznea să pășească pe teritoriul lui Derek Craven.

În ultimii ani, Lily ajunsese să admire anumite lucruri la Derek: puterea lui, neînfricarea. Bineînțeles că avea și defecte. Nu se lăsa pradă sentimentelor. Îi plăceau banii. Sunetul monedelor era ca o muzică pentru urechile lui, mai dulce decît cel al unei viori sau al unui pian. Derek nu se pricepea deloc la pictură sau la sculpturi, dar știa să aprecieze forma perfectă a unui zar. Era complet lipsit de rafinament și profund egoist – acesta era motivul pentru care nu se îndrăgostise niciodată, bănuia ea. Nu ar fi putut niciodată să pună nevoile altuia mai presus de ale lui. Dar dacă ar fi fost mai sensibil, mai blînd, copilăria lui ar fi reușit să-l distrugă.

Derek îi mărturisise că se născuse într-un canal și fusese abandonat de mama lui. Fusese crescut de codoși, de prostituate și de criminali și cunoscuse cea mai întunecată latură a vieții. În tinerețe făcuse rost de bani jefuind morminte, după care ajunsese să muncească în docuri. Într-o zi, o doamnă

din lumea bună îl zărise în timp ce trecea cu trăsura. El căra lăzi cu sticle pentru un magazin de băuturi. În ciuda mizeriei și a aspectului ponosit, ceva o atrăsese și îl invitase să urce în trăsură.

– E o minciună, îl întrerupsese Lily în mijlocul poveștii, privindu-l pe Derek cu ochi mari.

– E adevăru' adevărat, i-a spus el întinzîndu-și leneș picioarele în fața șemineului din apartamentul lui. Cu părul lui negru, figura dură, cu trăsături colțuroase, era... aproape frumos. Dinții albi puternici erau ușor depărtați și-l făceau să semene cu un leu atunci cînd zîmbea. Iar zîmbetul îi era aproape irezistibil, deși ochii lui verzi nu se îmblînzeau nici atunci. M-a luat în trăsura ei și m-a dus la ea acas'.

– Soțul ei unde era?

– La țară.

– Ce putea să facă cu un băiețandru murdar cules de pe stradă? a întrebat Lily neîncrezătoare și s-a strîmbat cînd el i-a aruncat un zîmbet atotcunoscător. Nu te cred, Derek! Nu cred nici un cuvînt!

– Mai întîi m-a îmbăiat, și-a început Derek povestea, cu o expresie gînditoare. Dumnezeule... apa era fierbinte... săpunul mirosea așa bine... și avea și un covor pe jos... un covor moale. Mi-am spălat mai întîi brațele... erau așa de albe... A clătinat din cap și a sorbit din paharul cu coniac. După baie am stat acolo, tremurînd ca un cățel nou-născut.

– După care bănuiesc că te-a dus în patul ei și te-ai dovedit un amant desăvîrșit care a făcut-o să trăiască experiențe care îi fuseseră necunoscute pînă atunci, a continuat Lily, sarcastică.

– Nicidecum, a rîs Derek. De unde să fi știut eu cum să-i fac pe plac unei femei?

– Dar i-a făcut plăcere și așa? a întrebat Lily, sceptică. Nu reușise niciodată să înțeleagă ce anume îi atrăgea pe femei și bărbați laolaltă, de ce doreau să ajungă împreună în pat și să cunoască durerea și stînjeneala în timpul unui act lipsit de orice bucurie. Fără îndoială că bărbaților le făcea mai multă plăcere decît femeilor. Și atunci de ce ar fi căutat o femeie compania unui străin? A roșit și și-a plecat privirea, ascultîndu-l cu atenție pe Derek, care își continua povestea.

– Mi-a arătat ce-i plăcea. Iar eu eram dornic să învăț.

– De ce?

– De ce... Derek a ezitat, privind la flăcările din șemineu. Orișice bărbat se poate culca cu o femeie, dar numai unii știu cum să facă femeile să se simtă bine. Și cînd am văzut o femeie ca ea... sub mine... am simțit o putere, mă-nțelegi? A privit chipul ei nedumerit și a rîs: nu, bănuiesc că nu înțelegi, biată țigăncușă.

– Nu-mi mai spune așa, i-a spus ea strîmbînd din nas. Ce fel de putere mai este și asta?

El i-a zîmbit șmecherește:

– Dacă știi să gîdili o femeie cum trebuie, o să facă orișce pentru tine. Orișce.

– Orice, l-a corectat Lily. A clătinat din cap. Nu sînt de acord cu tine, Derek. Am avut și eu parte de... adică am făcut...*asta*... și nu a fost deloc așa cum mă așteptam. Iar Giuseppe era recunoscut drept unul din cei mai buni amanți italieni. Toată lumea spunea asta.

A privit-o ironic:

– Ești sigură că a făcut-o cum trebuie?

– Trebuie să fi făcut *ceva* cum trebuie, de vreme ce am conceput un copil, i-a răspuns Lily.

– Un bărbat poate să facă o mie de bastarzi și totuși să nu se priceapă, frumoaso. E clar că nu știi mai nimic despre asta.

Era un arogant, și-a spus Lily. Nu-i păsa deloc *cum anume* o făceau alții, era convinsă că nu avea cum să fie plăcut. Și-a amintit, încruntată, de gura umedă a lui Giuseppe pe piele ei, de greutatea trupului lui, sufocînd-o, de durerea pe care o simțise cînd o pătrunsese, iar și iar, de felul în care o lăsase mai apoi, singură și nefericită...

– Doar atît ai avut de oferit? o întrebase în italiană. Ești la fel ca toate englezoaicele... rece ca un pește!

Lily învățase cu mult timp înainte să nu încredințeze nimănui inima ei. Iar Giuseppe o învățase să nu-și mai încredințeze nimănui trupul. Nu mai suporta o asemenea degradare, din partea niciunui bărbat.

Derek i-a citit gîndurile. S-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de ea, privind-o cu ochi strălucitori. Lily s-a foit pe scaunul ei, stînjenită.

– Mă tentezi, drăguțo, i-a șoptit Derek. Aș vrea să fiu eu cel care îți arată ce înseamnă plăcerea.

– Nu ți-aș permite să mă atingi, s-a strîmbat Lily.

– Aș putea s-o fac dacă aș vrea, i-a răspuns el. Și te-aș face să-ți placă. Ai nevoie de o tăvăleală zdravănă. Dar nu voi fi eu acela.

– Și de ce nu? l-a întrebat încercînd să pară plictisită, dar el i-a sesizat tremurul ușor din voce și a zîmbit.

– Pen' că atunci te-aș pierde. Așa se întîmplă întotdeauna. Și al naibii să fiu dacă vreau să te pierd. Va trebui să-ți găsești alt bărbat. Iar pe mine mă vei găsi mereu aici, așteptîndu-te. Mereu.

Lily îl privea gînditoare. Probabil că mai mult de-atît nu putea iubi pe cineva, şi-a spus. El vedea dragostea ca pe o slăbiciune dar în acelaşi timp conta pe strania lor prietenie. Nu voia să o piardă... Ei bine, nici ea nu ar fi vrut să-l piardă.

I-a aruncat un zîmbet zeflemitor.

– Se presupune că asta ar fi o declaraţie a afecţiunii? I-a întrebat.

Derek i-a zîmbit la rîndul lui şi a mîngîiat-o pe păr:

– E ce vrei tu să fie, frumoaso.

După întîlnirea cu Zachary, Lily a pornit în căutarea lui Derek, la Craven's. Cu siguranţă că el ştia mai multe despre Wolverton. Derek cunoştea situaţia financiară a fiecărui bărbat din Anglia, toate falimentele de mult trecute, scandalurile, viitoarele moşteniri, datoriile curente şi punctele slabe. Avea spioni peste tot, cunoştea conţinutul fiecărui testament, ştia cine ce amante avea şi ce note aveau moştenitorii lor la Eton, Harrow sau Westfield.

Îmbrăcată în rochia de un albastru deschis, cu sînii mici puşi în valoare de decolteul generos care se sfîrşea cu o dantelă strălucitoare, crem, Lily străbătea neînsoţită Craven's. Prezenţa ei nu suscita un interes prea mare, era de-acum o figură familiară, o ciudăţenie acceptată deja. Era singura femeie pe care Derek o făcuse membră a clubului Craven's şi în schimb îi pretinsese onestitate totală. Numai el îi cunoştea cele mai întunecate secrete.

Străbătînd cameră după cameră, Lily îi saluta pe cei care umpluseră atît de devreme sălile de joc. Saloanele erau ticsite

de oaspeţi care gustau din mîncărurile şi băuturile alese. *Porumbei,* şi-a spus zîmbind. Aşa îi numea Derek pe clienţii lui, dar nimeni nu-l auzise vreodată rostind cuvîntul în public.

Pentru început, *porumbeii* aveau să ia cina pregătită de cel mai bun chef din Londra, căruia Derek îi plătea un salariu de neimaginat: două mii de lire sterline pe an. Cina era însoţită de o selecţie de vinuri franţuzeşti pe care Derek le oferea pe cheltuiala lui, ca o dovadă a inimii lui generoase. Iar asta îi încuraja pe clienţi să cheltuiască şi mai mult la mesele de joc.

După cină, membrii clubului străbăteau clădirea, îndreptîndu-se spre sălile de jocuri de cărţi. Ludovic al XIV-lea s-ar fi simţit în largul lui acolo, printre oglinzile veneţiene, candelabrele magnifice şi obiectele nepreţuite de artă. Aflată în centrul clădirii, ca o bijuterie de preţ, era sala cu tavan boltit pentru jocurile cu zaruri. Acolo, zumzetul era neîntrerupt.

Lily se învîrtea prin sala octogonală, ascultînd zgomotul zarurilor din fildeş şi vocile şoptite. Un candelabru atîrna chiar deasupra mesei ovale de ruletă, acoperită cu catifea verde. În seara aceea, în jurul mesei se strînseseră cîţiva oficiali de la ambasada Germaniei, cîţiva francezi care aleseseră exilul şi o mînă de filfizoni englezi. A zîmbit cu tristeţe cînd a văzut cît de absorbiţi erau. Pariau şi aruncau zarurile cu o ritmicitate aproape hipnotică. Dacă în încăperea aceea ar fi intrat un om care nu mai pariase în viaţa lui ar fi putut crede că acolo avea loc un ritual religios.

Secretul era să joci cu detaşare, să-ţi calculezi riscurile. Dar majoritatea celor care se aflau acolo nu veniseră ca să cîştige. Jucau pentru plăcerea de a se arunca în braţele hazardului. Lily juca de obicei fără urmă de emoţie, cîştiga moderat dar constant.

Cei doi crupieri, Darnell si Fitz, au dat discret din cap cînd Lily a trecut pe lîngă ei. Ea se înțelegea excelent cu toți angajații lui Derek, inclusiv cu cei care lucrau la bucătărie. Bucătarul-șef, monsieur Labarge, insista mereu ca ea să-i guste ultimele creații: pateuri cu homar și sos de smîntînă, mini-sufleuri de cartofi, potîrnichi umplute cu alune, tarte cu fructe confiate.

Lily a privit în jur, încercînd să zărească silueta subțire a lui Derek, dar acesta nu era nicăieri. În timp ce se îndrepta spre una din cele șase uși a simțit o atingere ușoară pe brațul acoperit de mănușa lungă. S-a întors zîmbind, sperînd să vadă chipul lui Derek. Nu era el, ci un spaniol înalt cu o insignă din aur la rever care arăta că era asistentul ambasadorului. S-a înclinat adînc în fața ei și a spus:

– Doamnă, i-ați atras atenția ambasadorului Alvarez. Veniți cu mine. Dorește să luați loc lîngă el.

Ea și-a smucit brațul și a privit în direcția ambasadorului, un bărbat rotofei cu mustăcioară care o privea lacom și care i-a făcut imediat semn să i se alăture. Lily s-a reîntors spre asistent:

– Trebuie să fie o greșeală, i-a răspuns cu blîndețe. Spuneți-i domnului Alvarez că interesul dumnealui mă flatează dar am alte planuri pentru această seară.

S-a întors să plece dar asistentul a prins-o de cot și a tras-o înapoi.

– Vino, a insistat. Ambasadorul te va plăti dacă-i faci pe plac.

O confundase mai mult ca sigur cu una dintre angajatele lui Derek, dar nici măcar ele nu erau supuse unui astfel de tratament.

– Nu sînt de vînzare, nu înțelegi? Dă-mi drumul!

De frustrare, bărbatul se înnegrise la față. A început să bolborosească ceva în spaniolă, încercînd să o tragă spre masa de joc, acolo unde aștepta Alvarez. Cîțiva bărbați opriseră jocul, curioși să vadă ce se întîmpla. Stînjenită și iritată, Lily a aruncat o privire spre Worthy, omul bun la toate al lui Derek. Acesta s-a ridicat imediat și a pornit spre ei. Înainte ca el să ajungă, Derek a apărut miraculos, de nicăieri.

– Senor Barreda, înțeleg că ați cunoscut-o pe domnișoara Lawson. O frumusețe, așa-i? Numai că este o persoană specială – este invitata *mea și numai a mea*. Mai sînt și alte femei frumoase pe-aici. Și mult mai dulci. Don'șoara Lawson e cam acră de fel.

– Acriturâ ești tu, i-a șoptit Lily, aruncîndu-i o privire ucigătoare.

– Pe ea o vrea, a insistat asistentul.

– Ei bine, nu se poate, i-a răspuns Derek păstrînd tonul amabil. Acela era regatul lui și doar el avea ultimul cuvînt. Le-a făcut semn celor mai frumoase dintre fetele lui care s-au apropiat imediat de ambasador, etalîndu-și decolteurile generoase. Ele or să-i placă mai tare... vezi? Ambasadorul o să fie mulțumit ca un șoarece care-a dat de caşcaval.

Lily și Barreda i-au urmărit privirea: într-adevăr, încruntarea a dispărut cît ai clipi de pe chipul lui Alvarez. Continuînd să bombăne ceva, asistentul s-a retras imediat.

– Cum îndrăznește? a exclamat indignată li, cu fața roșie ca focul. Și cum îndrăznești tu? Invitata *ta*? Nu vreau ca lumea să creadă că am nevoie de un protector. Mă descurc foarte bine și singură și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai mai insinua altceva, mai ales în fața...

– Haide, liniștește-te. Era mai bine dacă nu spuneam nimic?

– Nu, dar ai fi putut să-mi arăți mai mult respect. Și unde naiba ai fost? Voiam să discut cu tine despre cineva...

– Te respect, frumoaso, chiar mai mult decît ar trebui respectată o femeie. Haide să facem cîțiva pași. Urechea mea – sau mai bine zis ce-a mai rămas din ea – îți stă la dispoziție.

Rîzînd, Lily l-a luat de braț. Lui îi făcea mereu plăcere să se plimbe alături de ea prin sălile de joc, ca și cum ar fi fost un premiu pe care-l cîștigase. În timp ce traversau holul principal și se apropiau de scara impunătoare, aurită, Derek i-a întîmpinat pe cîțiva membri ai clubului care tocmai ajunseseră. Lily le-a zîmbit și ea larg celor doi, lordului Millwright și lordului Nevill.

– Sper că-mi rezervi un loc la masa ta, Edward, i-a spus Lily. Trebuie să-mi acorzi revanșa, după cît de mult am pierdut săptămîna trecută.

Fața rotundă a lordului Nevill s-a luminat.

– Bineînțeles, domnișoară Lawson. Abia aștept să jucăm din nou.

În timp ce se îndepărtau spre salonul unde se servea cina, l-au auzit pe Nevill spunîndu-i prietenului său:

– E destul de inteligentă, pentru o femeie...

– Să nu-ți faci iluzii prea mari, a avertizat-o Derek. Tocmai ieri mi-a cerut un împrumut. Buzunarele lui nu sînt suficient de adînci pentru tine.

– Ale cui sînt? l-a întrebat Lily, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

– Încearcă cu tînărul lord Bentinck. Tatăl lui îi achită întotdeauna datoriile cînd se avîntă prea tare.

După care au urcat împreună scara principală.

– Eu te căutam de fapt să te întreb ce știi despre un anume gentleman.

– Cine?

– Contele de Wolverton. Lord Alexander Raiford.

Derek a recunoscut imediat numele.

– Granguru' cu care e logodită sora ta.

– Da. Am auzit unele lucruri îngrijorătoare despre caracterul lui. Vreau să știu ce părere ai tu despre el.

– De ce?

– Mă tem că va fi un soț crud pentru Penelope. Și încă mai am timp să fac ceva. Nunta va avea loc abia peste patru săptămîni.

– Ție nu-ți pasă nici cît negru sub unghie de soră-ta, i-a spus el.

Lily l-a privit cu reproș.

– Acum văd eu ce părere proastă ai despre mine! Este adevărat că suntem foarte diferite, dar eu o ador pe Penny. Este blîndă, timidă, ascultătoare... calități pe care eu le admir la alte femei.

– N-are nevoie de ajutorul tău.

– Ba are. E neajutorată ca o mielușea.

– Iar tu te-ai născut cu gheare și colți.

Lily și-a înălțat semeață capul:

– Dacă ceva amenință fericirea viitoare a surorii mele, este responsabilitatea mea să iau măsuri.

– Ce să mai zic, ești o adevărată sfîntă.

– Mai bine spune-mi ce știi despre Wolverton. Tu știi totul despre toți. Și nu te mai rățoi așa la mine. Știi că nu-mi place să mă amestec în treburile altora și că nu fac nimic pripit.

– Pe naibii că nu faci, a rîs Derek.

– Pe naiba, l-a corectat ea. Nu te-ai văzut azi cu domnul Hastings, nu-i așa? Îmi dau seama imediat cînd lipsești de la lecție.

Derek a privit-o amenințător.

Doar Lily știa că Derek avea un profesor care venea de două ori pe săptămînă și care încerca să-i atenueze accentul cockney. Era însă o cauză pierdută. După ani de studii intense, conversația lui Derek reușise să înainteze de la stadiul de vînzător de pește din Billingsgate la cea a unui... negustor din Temple. Era doar o ușoară îmbunătățire, greu de sesizat.

– Hașurile sînt cea mai mare problemă, îi spusese cîndva profesorul lui Lily, disperat. Le poate pronunța, dacă se străduiește, dar le uită de cele mai multe ori. Pentru el voi fi mereu domnul 'astings, orice aș face.

– Trebuie să aveți răbdare cu el, domnule Hastings. S-ar putea să vă surprindă într-o bună zi.

– Nu văd cum ar fi posibil, îi răspunsese profesorul, mohorît.

Lily nu-l contrazisese. Și ea știa că Derek nu va vorbi niciodată ca un gentleman, dar nu-i păsa. Ajunsese să-i placă felul în care rostea el cuvintele, iar consoanele și felul în care îl confunda pe *v* cu *w* îi răsunau plăcut în urechi.

S-au oprit în balconul cu motive aurii. Era locul preferat al lui Derek, pentru că de acolo putea să observe tot ce se petrecea la mesele de joc. Mintea lui neobosită făcea mereu calcule complicate și nimic nu-i scăpa: nici o încercare de a număra cărțile, nici un bănuț ascuns de vreun crupier.

– Alex Raiford, a murmurat el gînditor. A fost pe-aici o dat' sau de două ori. Dar nu e porumbel.

– Chiar așa? a spus Lily surprinsă. Nu e porumbel? E de-a dreptul un compliment din partea ta.

– Raiford joacă inteligent. Nu se avîntă prea mult. Derek i-a zîmbit: nici măcar tu n-ai fi în stare să-l cureți de bani.

Lily i-a ignorat remarca.

– E chiar atît de bogat pe cît se zvonește?

Derek a dat din cap, emfatic.

– Mai mult chiar.

– Vreun scandal în familie? Vreun secret, vreo aventură trecută, ceva rău despre caracterul lui? Pare să fie un tip rece, crud?

Derek s-a sprijinit de balustradă și a privit în jos spre mica lui împărăție.

– E foarte retras. Mai ales de cînd femeia pe care o iubea a mierlit-o. S-a întîmplat acu' doi ani.

– A mierlit-o? l-a întrerupt Lily, amuzată și contrariată deopotrivă. Chiar e nevoie să fii atît de vulgar?

Derek a ignorat-o.

– Don'șoara Caroline Whitmore. Sau Whitfield, sau cam așa ceva. Am auzit că și-ar fi frînt gîtu' la vînătoare. Cea mai mare prostie, după părerea mea.

– Vînătoare... a repetat Lily, iritată de privirea lui plină de reproș. Îi plăcea să vîneze, dar nici măcar Derek nu era de acord cu asemenea activități periculoase cînd venea vorba de o femeie. Eu nu sînt ca alte femei. Călăresc la fel de bine ca orice bărbat. Dacă nu chiar mai bine.

– E gîtu' tău în joc, i-a răspuns el.

– Exact. Nu cred că doar atîta știi despre Wolverton. Te cunosc prea bine. Îmi ascunzi ceva.

– Nu. A fixat-o pe Lily cu privirea. În ochi avea o sclipire de umor dar și o avertizare. Îi amintea încă o dată că nu era dispus să-i sară în ajutor dacă dădea de vreun necaz, în ciuda prieteniei care îi lega. Ascultă-mă bine, țigăncușo. Vezi-ți de treburile tale și lasă-i pe ei să-și vadă de ale lor. Raiford nu este un bărbat crud, dar nici vreun papă-lapte. Ai destule probleme și-așa.

Lily s-a gîndit puțin. Derek avea dreptate, bineînțeles. Trebuia să se gîndească la un singur lucru: cum să o aducă pe Nicole înapoi. Dar toată treaba legată de caracterul lui Wolverton o rodea. Nu avea să-și găsească liniștea pînă nu-l vedea cu ochii ei. S-a gîndit la cît de docilă era Penny, la cîte griji își făcea să nu cumva să iasă din cuvîntul părinților. Nu avea pe nimeni care să-i sară în ajutor. Imaginea lui Zachary i-a apărut în fața ochilor. Îi datora asta. A oftat:

– Trebuie să-l cunosc pe Wolverton, să văd cu ochii mei cum stau lucrurile, a spus cu încăpățînare.

– Atunci du-te săptămîna viitoare la Middleton, la vînătoare, i-a spus Derek rostind cu atenție fiecare cuvînt. Brusc, părea să poată vorbi ca un gentleman. Sînt mai mult ca sigur că *el* va fi acolo.

Alex aștepta alături de ceilalți ca armata de slujitori să le aducă de la grajduri caii. Păreau cu toții nerăbdători, pentru că știau ca va urma o zi de excepție. Dimineața era răcoroasă și uscată, cursa se anunța provocatoare iar herghelia familiei Middleton era renumită pentru caii ei valoroși care costaseră mai bine de trei mii de guinee.

Alex privea cerul senin cu o expresie de nerăbdare. Vînătoarea fusese programată să înceapă la ora șase. Întîrziaseră deja. Mai mult de jumătate din participanți nu încălecaseră încă. S-a gîndit preț de o clipă să se apropie de ceilalți, să stea de vorbă cu ei. Îi cunoștea pe majoritatea, cu unii fusese chiar coleg de școală, dar nu era într-o dispoziție prea sociabilă. Voia doar să călărească, să se cufunde în atmosfera de vînătoare pînă cînd avea să fie prea obosit ca să mai gîndească sau să mai simtă ceva.

A privit spre cîmpul acoperit cu o ceață umedă care se pierdea în zare, în pădurile gri-verzui. Și amintirile l-au copleșit...

– Caroline, doar nu ai de gînd să mergi la vînătoare.

Logodnica lui, Caroline Whitmore, izbucnise în rîs. Era o fată frumoasă, cu pielea de culoarea piersicii, ochi alerți, căprui și părul de culoarea ambrei.

– Doar nu vrei să mă lipsești de această plăcere, dragul meu? Nu există nici umbră de pericol. Sînt o călăreață desăvîrșită, este una din cele mai mari virtuți ale mele.

– Pericolele pîndesc la tot pasul. Poți să te ciocnești cu cineva, poți fi aruncată din șa...

– Doar nu-ți imaginezi că voi risca inutil. Sînt convinsă că știi deja că moderația este una din calitățile mele. Și pe deasupra știi că nu mă răzgîndesc niciodată, atunci cînd îmi pun ceva în minte. Caroline oftase melodramatic. De ce ești mereu atît de dificil?

– Pentru că te iubesc.

– Încearcă atunci să nu mă mai iubești. Cel puțin mîine dimineață.

Alex a clătinat din cap, încercînd să alunge amintirile dureroase. Dumnezeule, va fi așa mereu? Trecuseră doi ani de la moartea ei dar totul îi era viu în minte.

Trecutul îl învăluise ca o mantie invizibilă. Încercase să treacă peste, dar după cîteva încercări zadarnice înțelesese că nu se va elibera niciodată de Caroline. Bineînțeles că mai existau femei asemenea ei, frumoase, spirituale, pline de pasiune, dar nu-și mai dorea o astfel de femeie. Caroline îi spusese odată că nimeni nu va fi în stare să-l iubească îndeajuns, vreodată. Trecuseră prea mulți ani de cînd fusese lipsit de orice fel de afecțiune feminină.

Mama lui murise pe cînd Alex era încă mic. La scurt timp după asta survenise și moartea tatălui. Se spunea că nu mai voise să trăiască, că dorise cu adevărat să moară. Îi lăsase în urmă pe cei doi fii ai săi, împovărați de responsabilități. De la vîrsta de optsprezece ani, Alex se ocupase de afaceri, de arendași, servitori și familie. Avea un domeniu în Herefordshire, mărginit de lanuri bogate de porumb și grîu și de rîuri pline de pești și o proprietate în Buckinghamshire, un tărîm de o frumusețe aspră din care făceau parte și dealurile de cretă din Chiltern.

Alex se dedicase educării fratelui său mai mic, Henry. Își neglijase propriile nevoi, le amînase pe mai tîrziu. Atunci cînd își găsise o femeie pe care să o iubească, sentimentele demult uitate îl copleșiseră. Iar pierderea lui Caroline aproape că-l omorîse. Nu mai avea să cunoască niciodată o durere atît de mare.

De aceea îi ceruse mîna lui Penelope Lawson. O fată liniștită, blondă, o englezoaică tipică. Îi atrăsese atenția prin manierele elegante, la balurile date de înalta societate londoneză. Penelope era exact ce-i trebuia. Era timpul să se însoare și să aibă moștenitori. Penelope era total diferită de Caroline. Avea să împartă patul cu el, să-i facă trei copii, să îmbătrînească alături de el, în liniște și pace, fără să devină vreodată o parte din el. Pe Alex îl liniștea prezența lui Penelope cea lipsită de pretenții. Ochii ei căprui nu aveau sclipiri vivace, comentariile ei erau lipsite de scîntei, nimic nu părea să-i amenințe în vreun fel inima. Nu avea să se certe niciodată cu el, nici să-l contrazică. Prietenia distantă care se legase între ei părea să-i fie și ei de ajuns, așa cum îi era lui.

Brusc, reveria i-a fost întreruptă de o apariție. O femeie tocmai trecea de mulțime, o tînără călare pe un pur-sînge alb. Alex și-a coborît imediat privirea, copleșit de o viziune. S-a încruntat iar sprîncenele i s-au unit.

Exotică, cu un aer de emancipare, frapantă, părea să fi apărut de nicăieri. Era subțire ca un băiețandru iar părul negru, cîrlionțat era ținut departe de frunte cu o panglică. Alex a observat că încălecase asemenea bărbaților, că pe sub rochia de călărie purta pantaloni. Pantaloni de culoarea fragilor, pentru numele lui Dumnezeu! Și totuși faptul nu părea să mire pe nimeni, cu excepția lui. Majoritatea bărbaților păreau să o cunoască, rîdeau și discutau cu toții cu ea, de la tînărul lord Yarborough, cu fața lui de copil, pînă la bătrînul lord Harrington. Lipsit de expresie, Alex privea cum femeia cu pantaloni roz dădea ocol călare țarcului în care se aflau vulpile care urmau să fie eliberate. Avea un aer ciudat de familiar.

Lily abia și-a stăpînit un zîmbet de satisfacție cînd a observat că Wolverton nu-și mai putea lua ochii de la ea. O remarcase, fără doar și poate.

– Domnule, i-a spus lui Chester Harrington, un bărbat robust, în vîrstă, admiratorul ei de cîțiva ani încoace. Cine este bărbatul care se holbează la mine atît de nepoliticos?

– Ei, este contele de Wolverton, i-a răspuns Chester Harrington. Lordul Raiford. Credeam că ați făcut deja cunoștință, de vreme ce se va căsători curînd cu adorabila ta soră.

Lily a clătinat din cap, zîmbind.

– Nu. El și cu mine frecventăm cercuri diferite. Spune-mi, este atît de grosolan precum pare?

Harrington a rîs din toată inima.

– Nu vrei să-ți fac cunoștință cu el, să judeci singură?

– Mulțumesc, dar mă pot prezenta și singură. Înainte ca Harrington să apuce să-i răspundă, Lily și-a mînat calul în direcția lui Wolverton. În timp ce se apropia a avut o senzație ciudată, venită din stomac. I-a văzut mai bine chipul și și-a dat brusc seama cine era.

– Dumnezeule, a spus pe nerăsuflate, oprind calul în fața lui. Tu ești.

Privirea lui era tăioasă ca briciul.

– Petrecerea de pe vas, a murmurat el. Tu ești cea care a sărit peste bord.

– Iar tu ești cel care mă privea atît de dezaprobator, i-a răspuns Lily. M-am purtat prostește în ziua aceea, a recunoscut. Dar băusem cam mult. Deși asta nu este o scuză pe care tu să o consideri acceptabilă.

– Ce vrei? Tonul lui era aspru, aproape că mîrîia.

– Ce vreau? a repetat ea, rîzînd. Cît ești de direct! Dar îmi place asta la un bărbat.

– Nu ai fi venit încoace dacă nu ai fi vrut ceva.

– Ai dreptate. Știi cine sînt?

– Nu.

– Doamnișoara Lily Lawson. Sora logodnicei tale.

Încercînd să-și ascundă surprinderea, Alex a studiat-o mai îndeaproape. Nu părea posibil ca ființa aceea să se înrudească în vreun fel cu Penelope. Ca una din surori să fie blondă și angelică pe cînd cealaltă să fie brunetă și focoasă... și totuși exista o asemănare. Aveau aceiași ochi căprui, aceleași trăsături fine, aceeași curbură dulce a buzelor. A încercat să-și amintească ce-i spuseseră soții Lawson despre fiica lor cea mare. Preferaseră să nu discute despre ea, cu excepția faptului că Lily – sau Wilhelmina, după cum îi spunea mama ei – o luase „puțin razna" după ce fusese părăsită în fața altarului, pe cînd avea douăzeci de ani. Imediat după aceea plecase în străinătate, să locuiască acolo. O însoțise mătușa ei, care rămăsese văduvă de curînd și care nu o ținuse prea din scurt. Așa că dusese o viață de desfrîu. Pe Alex nu-l interesase prea tare povestea – acum își dorea însă să fi ascultat cu mai multă atenție.

– Familia mea nu ți-a pomenit deloc de mine?

– Au spus despre tine că ai fi o excentrică.

– Mă întreb dacă mai știu că exist. S-a aplecat spre el și i-a șoptit conspirativ: reputația mea e cam pătată, știi. M-am străduit ani întregi să ajungă așa. Familia Lawson nu e de acord cu stilul meu de viață. Ei bine, soarta e cea care ne alege rudele, după cum se spune. E prea tîrziu să mă taie din arborele

genealogic. A făcut o pauză şi i-a privit chipul netulburat. Doar Dumnezeu putea şti ce se întîmpla în spatele ochilor acelora argintii. Dar era clar că nu avea chef să converseze şi să-i zîmbească de complezenţă, aşa cum făceau doi străini sociabili.

S-a întrebat dacă nu cumva abordarea directă era cea mai bună:

– Wolverton, i-a spus scurt, vreau să vorbim despre sora mea.

El a rămas tăcut, privind-o cu ochi de gheaţă.

– Cunosc mai bine ca oricine ambiţiile părinţilor mei de a găsi o partidă de excepţie pentru Penny, a spus Lily. Este o fată frumoasă, desăvîrşită, nu-i aşa? Şi va fi o soţie remarcabilă. Domnişoara Penelope Lawson va deveni contesă de Wolverton. Nimeni din familia mea nu a purtat vreodată un asemenea titlu înalt. Dar mă întreb... meriţi să ai o asemenea soţie? Ţii la sora mea, lord Raiford?

Chipul lui a rămas impasibil.

– Cît de mult e nevoie.

– Nu e un răspuns care să mă liniştească.

– Ce te frămîntă, domnişoară Lawson? a întrebat-o ironic. Te temi că mă voi purta urît cu sora ta? Că nu a avut de ales? Te asigur că Penelope e foarte mulţumită cu acest aranjament. A făcut ochii mici şi a continuat: am înţeles că-ţi place să-i delectezi pe ceilalţi cu talentul tău actoricesc, dar te avertizez... nu-mi plac scenele.

Tonul lui uşor ameninţător a descumpănit-o. Oh, nu-l plăcea chiar deloc! La început i se păruse uşor amuzant, un aristocrat pompos căruia îi curgea gheaţă prin vene. Dar ceva în vocea lui o avertiza: nu era doar un bărbat rece, ci şi crud.

– Nu cred că Penelope este mulţumită, i-a răspuns ea. Îmi cunosc sora şi nu am nici cea mai mică îndoială că a fost împinsă de la spate de părinţii noştri pentru ca ei să obţină ceea ce îşi doresc. Cred că Penny este îngrozită atunci cînd te vede. Fericirea ei nu înseamnă nimic pentru tine? Ea merită un bărbat care să o iubească cu adevărat. Instinctele mele îmi spun că îţi doreşti o fată obedientă, fertilă, care să-ţi facă o mulţime de copii blonzi pentru ca numele tău să fie dus mai departe. Iar în acest caz există sute de alte fete care ar putea să...

– De ajuns, a întrerupt-o el cu asprime. Du-te şi amestecă-te în vieţile altora, domnişoară Lawson. Vezi-ţi de treburile tale şi ai mare grijă să nu te mai amesteci într-ale mele.

Lily i-a aruncat o privire ameninţătoare.

– Am aflat ceea ce doream, i-a spus, pregătindu-se de plecare. La revedere, domnule. A fost o discuţie cît se poate de edificatoare.

– Aşteaptă! Fără să-şi dea seama ce făcea, Alex s-a trezit că îi prinsese calul de hăţuri.

– Dă-mi drumul! i-a spus Lily, surprinsă dar şi iritată. Era un gest foarte nepotrivit.

– Sper că nu mergi la vînătoare, i-a spus el.

– Doar nu ţi-ai imaginat că am venit pînă aici doar ca să vă urez noroc? Da, merg la vînătoare. Nu te teme, nu vă voi încetini în nici un fel.

– Femeile nu ar trebui să vîneze.

– Bineînţeles că trebuie, dacă doresc asta.

– Doar dacă sînt neveste sau fiice de hăitaşi. Altfel nu.

– O întîmplare banală cum ar fi să te naşti în familia nepotrivită nu mă va împiedica să vînez. Sînt o bună călăreaţă şi insist să fiu tratată ca atare. Sînt în stare să sar peste orice obstacol, oricît de înalt ar fi. Probabil că ai dori să mă vezi în casă, alături de celelalte femei, bîrfind şi cosînd.

– Măcar acolo nu devii un pericol pentru ceilalţi. Ca aici, afară.

– Mă tem că eşti în minoritate, lord Raiford. Nimănui din cei prezenţi aici nu i se pare că prezenţa mea ar fi nepotrivită.

– Nici un om cît de cît raţional nu te poate dori aici.

– Iar acum ar trebui să plec cu coada între picioare, presupun, a murmurat Lily. Să cobor privirea, ruşinată. Ei bine, nu dau doi bani pe părerile tale. Dă-mi drumul, acum!

– Nu te las să călăreşti, a şoptit Alex. Ceva înăuntrul lui s-a rupt, alungîndu-i orice gînd raţional. *Caroline, nu! Oh, Dumnezeule!*

– Ba pe naiba! Lily a tras de hăţuri, dar Alex nu şi-a slăbit deloc strînsoarea. Şocată, Lily vedea cum se reflectă în ochii lui gri ca într-o oglindă. Eşti nebun, a şoptit. Şi au rămas amîndoi nemişcaţi.

Lily a fost cea care s-a clintit prima. A ridicat biciul într-un gest rebel şi l-a lovit sub bărbie, lăsîndu-i o urmă roşiatică. După care a smucit calul şi s-a îndepărtat fără să mai privească înapoi.

Totul s-a petrecut foarte repede, aşa că nimeni nu a observat nimic. Alex şi-a şters urma de sînge de pe bărbie, fără

să ţină cont de durere. Gîndurile i se învălmăşeau în minte. Ce se întîmpla oare cu el? Preţ de cîteva clipe nu mai fusese în stare să separe prezentul de trecut. Vocea lui Caroline îi răsunase în urechi, de undeva de departe. Inima a început să-i bată cu putere. Îşi amintea perfect ziua în care ea căzuse de pe cal...

– A fost un accident, îi spusese unul din prietenii lui. Am ştiut de cînd am văzut-o căzînd că...

– Adu un doctor, reuşise el să spună.

– Nu mai are rost, Alex.

– Adu naibii un doctor, repede, altfel...

– Şi-a frînt gîtul.

– Nu...

– E moartă, Alex...

Vocea argatului l-a readus brusc în prezent.

– Domnule?

Alex a clipit şi şi-a concentrat privirea pe calul de culoarea castanei pe care îl alesese tocmai pentru combinaţia de putere şi suplеţe. A luat căpăstrul, a încălecat cu uşurinţă şi s-a uitat spre ţarc. Lily sporovăia veselă şi le zîmbea celorlalţi călăreţi. Cine o privea n-ar fi ghicit niciodată că între ei tocmai avusese loc o confruntare.

Vulpile au fost eliberate şi s-au risipit care-încotro. Ogarii le-au luat imediat urma. S-a auzit un sunet de corn şi toţi călăreţii au pornit la vînătoare.

De peste tot se auzeau strigăte. Pămîntul aproape că se cutremura sub copitele cailor.

– A scăpat!

– Aici! Aici!

– Heeeeei!

Lily Lawson călărea ca o femeie posedată, sărea peste cele mai înalte obstacole de parcă ar fi avut aripi. Propria siguranță părea să nu o intereseze deloc. În orice altă ocazie, Alex ar fi călărit alături de ceilalți, dar acum rămăsese mai în spate. O urmărea cu privirea pe Lily, o vedea cum risca, cum încerca parcă să se sinucidă. Zgomotul era asurzitor, de peste tot se auzeau țipete, iar Alex trăia un coșmar. *Caroline...* Trecuse ceva timp de cînd reușise să țină departe amintirile, să le păstreze undeva în minte. Dar ele reveniseră acum și-l lăsaseră lipsit de apărare. Nu avea să-și mai recapete niciodată bucata de suflet pe care i-o luase cu ea.

Ești un prost, și-a spus. Transformase vînătoarea într-o retrăire macabră a trecutului său. Un prost care încă mai alerga după vise pierdute... și care o urmărea cu privirea pe Lily, sărind peste cele mai înalte obstacole. Deși ea nu a întors deloc capul, el a știut că îi simțise prezența.

Vînătoarea a continuat mai bine de o oră. Străbăteau ținut după ținut iar Lily era tot mai hotărîtă, mai entuziastă. Nu-i plăcuse niciodată sfîrșitul vînătorii, momentul în care era ucisă vulpea, dar să fie în șa... nimic nu se compara cu asta. S-a apropiat rapid de un gard din bîrne. Într-o fracțiune de secundă și-a dat seama că era prea înalt, că riscul era prea mare, dar o dorință nebunească o împingea înainte. În ultima clipă, calul a refuzat să sară, aruncînd-o pe Lily din șa.

Lumea s-a învîrtit cu ea, rămăsese parcă suspendată în aer. După care s-a izbit cu putere de pămînt. Abia mai putea respira. Mîinile i s-au încleștat instinctiv pe frunze și noroi.

Ca prin vis a simțit că era ridicată de pe pămîntul moale. A deschis gura, încercînd să tragă aer în piept. Prin fața ochilor îi treceau umbre roșii și negre. Treptat, ceața a început să se destrame și a distins chipul din fața ei. Era Wolverton. A încercat să se smulgă de lîngă el dar a descoperit că era prizoniera brațelor lui puternice. Era inertă și neajutorată ca o păpușă. A încercat din nou să-și recapete respirația. Mîna lui i se încleștase pe ceafă... o strîngea prea tare... o durea...

– Ți-am spus să nu vînezi, a mîrîit Wolverton. Încercai să te sinucizi?

Lily a scos un sunet slab și l-a privit confuză. Pe gulerul lui se vedea o pată de sînge. Îl rănise ceva mai devreme. Mîna lui continua să fie încleștată pe gîtul ei. Dacă ar fi vrut i-ar fi putut frînge cu ușurință oasele. Pe chipul lui se citea forța. Avea o expresie primitivă, un amestec de ură și încă ceva de care nu-și putea da seama. Deși urechile îi vîjîiau, i s-a părut că aude un nume... Caroline...

– Ești nebun, a gîfîit ea. Dumnezeule! Pari să fi scăpat de la ospiciu. Ia mîinile de pe mine, imediat!

Cuvintele ei au părut să-l readucă la realitate. Licărul ucigător din privire i s-a mai domolit și tensiunea a părut să-i dispară din trup. I-a dat brusc drumul, de parcă atingerea ei îl ardea.

Lily a căzut înapoi, pe frunze și noroi și l-a privit îngrozită cum se ridica. Nu i-a întins mîna ci a lăsat-o să se chinuiască să se ridice. După ce s-a asigurat că nu era rănită grav, el a încălecat din nou.

Cu genunchii tremurînd, Lily s-a rezemat de un copac. Nu se putea urca imediat în șa, trebuia să-și recapete puterile. A

privit chipul lui lipsit de expresie, a tras aer în piept şi a reuşit să-i spună:

– Penny e mult prea bună pentru tine! Pînă acum credeam că doar o vei face nefericită. Acum ştiu că-i vei face rău, fizic!

– De ce trebuie să te prefaci că-ţi pasă? a ripostat el. Nu ţi-ai văzut sora de ani întregi. Şi nici părinţii. Iar ei cu siguranţă nu-şi doresc să mai aibă de-a face cu tine.

– Ce ştii tu? i-a strigat ea. Gîndul că acest monstru îi va zdrobi fericirea surorii ei... că o va îmbătrîni înainte de vreme... Era revoltată. De ce să fie Penelope nevoită să se mărite cu un căpcăun cînd un bărbat tandru şi blînd ca Zachary era îndrăgostit de ea? Nu te vei însura cu Penny! a strigat. Nu o să permit asta!

Alex a privit-o dispreţuitor.

– Nu e cazul să te faci şi mai tare de rîs, domnişoară Lawson.

Şi s-a îndepărtat, lăsînd-o să profereze cele mai crîncene cuvinte care i treceau prin cap.

– Penny nu va fi a ta, şi-a jurat ea. Jur pe viaţa mea! Nu va fi a ta!

Capitolul 3

Odată ajuns la Raiford Park, Alex s-a grăbit să le dea bineţe lui Penelope şi părinţilor ei. Domnul şi doamna Lawson erau o pereche foarte ciudată. George era genul studios, mereu ocupat cu cărţile lui în greacă şi latină. Obişnuia să se închidă cu zilele în bibliotecă şi nu-l interesa deloc lumea înconjurătoare. Din cauza neglijenţei, îşi irosise averea moştenită iar moşia îi era prost administrată. Totty, soţia lui, era o femeie atrăgătoare, mereu agitată, cu ochi mari şi părul numai bucle aurii. Adora bîrfa şi petrecerile iar acum nu se mai gîndea decît la splendida nuntă a fiicei ei.

Alex înţelegea perfect cum de cei doi putuseră să aibă un copil asemenea lui Penelope. Era tăcută, timidă şi frumoasă. Luase de la fiecare ce era mai bun. În timp ce Lily... cum de făcea parte din familia Lawson? Alex nu-i învinuia pe părinţi că o alungaseră din viaţa lor. Altfel nu ar fi avut parte de nici un pic de linişte. Fără îndoială că îi plăcea să fie mereu în conflict cu cei din jur, era băgăcioasă şi nesuferită, îi scotea pe toţi din minţi. Deşi Lily plecase din Middleton imediat după vînătoare, Alex nu reuşise să-şi ia gîndul de la ea. Cumva era recunoscător familiei ei că o ţinea departe. Cu puţin noroc, nu o va revedea niciodată.

Totty l-a informat imediat ce s-au văzut că pregătirile pentru nuntă progresau. Vicarul avea să vină în vizită în cursul după-amiezii.

– Bine, a spus Alex. Să mă anunțați imediat ce sosește.

– Lord Raiford, i-a spus Totty făcîndu-i semn să se așeze pe sofa între ea și Penelope. Nu beți un ceai cu noi?

Brusc, i s-a părut că Penelope semăna cu un iepure speriat de apariția lupului. A refuzat invitația pentru că nu se simțea în stare să asculte sporovăiala lui Totty despre aranjamentele florale și alte zorzoane.

– Mulțumesc, dar am multă treabă. Ne vedem la cină.

– Da, domnule, au rostit ambele femei într-un glas, prima dezamăgită iar a doua cu o ușurare pe care nu a reușit să o ascundă.

Alex s-a închis în bibliotecă și a privit la teancul de hîrtii și de registre pe care trebuia să le studieze. Ar fi putut să-și lase vechilul să se ocupe de toate, dar după moartea lui Caroline simțise nevoia să-și ocupe timpul, să scape cumva de amintiri și de singurătate. Își petrecea mult timp în bibliotecă, îi plăcea ordinea de acolo, sentimentul de pace. Cărțile erau așezate rînduit, grupate, mobila era aranjată cu grijă. Pînă și sticla și paharele de pe bufetul italian din colț erau așezate cu o precizie geometrică.

Nicăieri nu era fir de praf, în niciuna din încăperile din Raiford Park. O armată de cincizeci de servitori avea grijă de asta. Alți treizeci se ocupau de grădini și grajduri. Oaspeții scoteau sunete de uimire atunci cînd intrau prima dată în holul de la intrare placat cu marmură și vedeau tavanul boltit și modelele complicate din alabastru. Casa avea saloane de iarnă și

de vară, galerii lungi cu opere de artă, o sală pentru micul dejun, una pentru servit cafeaua, nenumărate dormitoare, o bucătărie imensă, o bibliotecă, o cameră cu trofee de vînătoare și două săli de pictură care puteau fi unite și se transformau într-o mare sală de bal.

Era o casă mare, dar Penelope era în stare să se descurce. Fusese crescută exact pentru asta. Alex nu avea nici cea mai mică îndoială că își va lua în serios rolul de stăpînă a casei. Era o fată inteligentă, tăcută și docilă. Nu-l cunoscuse încă pe fratele lui, pe Henry, dar el era un băiat bine-crescut, așa că aveau să se înțeleagă foarte bine.

Liniștea a fost spulberată de un ciocănit slab în ușă.

– Ce este? a întrebat scurt Alex.

Ușa s-a întredeschis și a văzut capul lui Penelope. Timiditatea ei l-a enervat. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu făcea un lucru periculos! Era doar o vizită. Era oare chiar atît de fioros? Știa că era tăios, uneori, dar nu se mai putea schimba la vîrsta lui nici dacă ar fi vrut.

– Intră.

– Domnule, a început Penelope, timidă... Voiam... să știu dacă vînătoarea a fost un succes. Dacă ți-a plăcut.

Alex bănuia că o trimisese mama ei. Penelope nu-i căuta niciodată de bunăvoie compania.

– A fost plăcut, a spus lăsînd hîrtiile pe masă și întorcîndu-se spre ea. Penelope a tresărit, plină de nervozitate, ca și cum privirea lui o stînjenea. Iar în prima zi s-a întîmplat ceva foarte interesant, a continuat el.

O expresie vagă de interes a apărut pe chipul ei.

– Oh? Vreun accident?

– Ai putea să-l numeşti şi aşa, a spus el pe un ton sec. Am cunoscut-o pe sora ta.

Penelope a rămas fără aer.

– Lily era acolo? Oh, Dumnezeule...

Nu mai găsea nimic de spus, aşa că a închis gura şi l-a privit neajutorată.

– Este de-a dreptul extraordinară. Din tonul lui se înţelegea că nu era nici pe departe un compliment.

Penelope a dat din cap.

– Cu Lily nu există cale de mijloc. Ori o placi de nu mai poţi ori... A ridicat din umeri.

– Da, a spus ironic Alex. Eu fac parte din a doua categorie, se pare.

– Oh. Penelope s-a încruntat uşor. Era de aşteptat. Amîndoi aveţi opinii foarte ferme.

– Dai dovadă de mult tact spunînd asta. Alex o privea atent. Regăsea ceva din trăsăturile lui Lily pe chipul lui Penelope şi asta îl irita. Am vorbit despre tine, i-a spus.

Ea a făcut ochii mari.

– Domnule, aş vrea să fie foarte clar că Lily nu vorbeşte în numele meu şi nici al familiei mele.

– Ştiu asta.

– Ce aţi vorbit? a întrebat ea timidă.

– Sora ta pretinde că ţi-e frică de mine. Este adevărat?

Penelope s-a îmbujorat.

– Puţin, domnule, a recunoscut ea.

Pe Alex începea să-l enerveze timiditatea ei. S-a întrebat dacă va fi în stare să riposteze vreodată, să ridice tonul la el. S-a ridicat şi s-a apropiat de ea şi a văzut-o cum a tresărit fără să

vrea. S-a oprit în faţa ei şi i-a cuprins talia. Penelope a plecat capul dar lui Alex nu i-a scăpat felul în care şi-a ţinut respiraţia. Brusc, o imagine i-a apărut în faţa ochilor – cum o ridica pe Lily, cum o ţinea în braţe. Deşi Penelope era mai înaltă şi mai voluptuoasă decît sora ei, cumva reuşea să pară mai mică.

– Uită-te la mine, i-a spus încet iar Penelope l-a ascultat. A privit-o în ochii căprui. Erau exact ca ai lui Lily, numai că în ei se citea inocenţa, le lipsea acel foc întunecat. Nu trebuie să te simţi stînjenită. Nu am de gînd să-ţi fac rău.

– Da, domnule, a şoptit ea.

– De ce nu-mi spui Alex? Îi mai ceruse şi altă dată asta, dar părea să-i fie greu să-i spună pe nume.

– Oh... n-aş putea...

Şi-a stăpînit cu greutate nerăbdarea.

– Încearcă.

– Alex, a şoptit Penelope.

– E bine aşa. A plecat capul şi i-a atins buzele cu ale lui. Penelope nu s-a clintit. Alex a prelungit sărutul. Era pentru prima oară că-şi dorea de la ea mai mult decît o simplă acceptare. Numai că buzele ei au rămas reci, nemişcate. Iritat, Alex a înţeles în clipa aceea că Penelope considera sărutul lui o datorie de care trebuia să se achite.

A ridicat capul şi i-a privit chipul placid. Arăta exact ca un copil care înghiţise cu linguriţa un medicament iar acum îi simţea gustul neplăcut de după. Niciodată, nici o femeie nu considerase că a-l săruta era o corvoadă! Alex s-a încruntat.

– L-a naiba, nu accept să fiu *tolerat*, a spus printre dinţi.

Penelope s-a încordat, alarmată.

– Domnule?

Alex știa că ar fi trebuit să-și joace pînă la capăt rolul de gentleman și să-i arate respect, dar sîngele îi clocotea.

– Răspunde-mi la sărut, i-a poruncit și a strivit-o de trupul lui.

Penelope a scos un strigăt surprins. S-a tras de lîngă el și i-a dat o palmă.

Nu a fost chiar o palmă. Ar fi acceptat bucuros o palmă adevărată, viguroasă, din toată inima. A fost mai degrabă o atingere de reproș pe obrazul lui.

Penelope s-a retras lîngă ușă și l-a privit cu ochi înlăcrimați.

– Mă testezi cumva, domnule? l-a întrebat cu voce rănită.

Alex a privit-o lung, lipsit de expresie. Știa că se purtase irațional. Nu ar fi trebuit să aștepte de la ea ceva ce nu era pregătită – sau nu voia – să-i ofere. S-a blestemat în gînd, întrebîndu-se de ce se purtase astfel.

– Îmi cer scuze.

Penelope a dat din cap, nu foarte convinsă.

– Bănuiesc că e din cauza vînătorii. Am auzit că bărbații sînt adeseori afectați de atmosfera primitivă de acolo.

El i-a zîmbit ironic.

– Probabil că asta a fost.

– Pot pleca?

El i-a făcut semn să iasă, fără să mai scoată vreun cuvînt.

Penelope s-a oprit în prag și a privit peste umăr.

– Să nu-ți faci o părere greșită despre Lily, domnule. Este o femeie deosebită, foarte curajoasă și fermă. Cînd eram mică mă apăra de tot ce-mi inspira teamă.

Alex a fost surprins de micul discurs. Nu o auzise prea des pe Penelope rostind mai mult de două propoziții scurte.

– A fost vreodată apropiată de vreunul dintre părinții voștri?

– Numai de mătușa Sally. Era cam excentrică, cam cum e și sora mea, căuta mereu aventuri și făcea numai lucruri neconvenționale. I-a lăsat moștenire lui Lily toată averea ei.

De acolo avea ea deci banii necesari pentru a trăi. Informația nu i-a îmbunătățit în vreun fel părerea despre ea. Probabil că umblase cu limba scoasă după favorurile bătrînei iar cînd aceasta murise dansase de bucurie la căpătîiul ei.

– De ce nu s-a măritat niciodată?

– Lily a spus mereu că mariajul este o instituție îngrozitoare, inventată doar în favoarea bărbaților, nu și a femeilor. Penelope și-a dres delicat glasul. Nu are o părere prea bună despre bărbați. Deși pare să-i facă plăcere să se afle în compania lor... să meargă la vînătoare, să mînuiască arme, să joace jocuri de noroc și multe altele.

– Și multe altele, a repetat ironic Alex. Sora ta are vreun prieten mai „special"?

Întrebarea a părut să o lase fără replică pe Penelope. Deși nu îi înțelegea prea bine sensul, i-a răspuns într-un tîrziu:

– Special? Ei bine... Lily este văzută adesea în compania lui Derek Craven. Și a pomenit de el în cîteva din scrisorile pe care mi le-a trimis.

– *Craven?* Tabloul sordid se întregise acum. Alex s-a strîmbat, dezgustat. Era și el membru al clubului lui Craven. Îl întîlnise de vreo două ori pe proprietar. Fără îndoială că Lily nu era departe de o prostituată, pentru că „prietenia" cu Derek Craven nu putea însemna altceva. Cum se putea degrada într-atît o femeie care se născuse într-o familie decentă, care pri-

mise o educație aleasă și căreia i se oferise tot ce și-ar fi putut dori? Lily alesese de bunăvoie acest stil de viață, era foarte clar.

– Lily nu s-a adaptat stilului de viață din familia noastră, i-a spus Penelope, ghicindu-i gîndurile. Este foarte voluntară. Dar poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă nu ar fi fost părăsită cu ani în urmă. Trădarea, umilința, să fie abandonată astfel ... cred că asta a determinat-o să facă lucruri necugetate. Cel puțin asta susține mama.

– Dar de ce nu a... Alex s-a întrerupt și a privit pe fereastră, auzind zgomotul făcut de o trăsură pe pietrișul de pe alee. Mama ta așteaptă vreun musafir?

Penelope a clătinat din cap.

– Nu, domnule. Poate că este croitoreasa, pentru proba la trusoul meu. Dar eram convinsă că mîine trebuia să vină.

Alex nu-și putea explica de ce, dar avea un presentiment... unul rău.

– Hai să vedem cine este. A deschis larg ușa bibliotecii. Cu Penelope pe urmele lui, a străbătut holul placat cu marmură albă și gri, trecînd pe lîngă Silvern, valetul în vîrstă. Mă ocup eu, i-a spus și s-a apropiat de ușa de la intrare.

Silvern a pufnit dezaprobator dar nu a scos nici un cuvînt.

O trăsură minunată, neagră cu ornamente aurii, fără blazon, se oprise la capătul aleii. Penelope s-a oprit lîngă Alex, tremurînd în rochia subțire. Era o zi răcoroasă și înnorată de primăvară.

– Nu recunosc trăsura, a murmurat Penelope.

Un lacheu într-o livrea scumpă, albastră cu negru, a deschis ușa trăsurii. Ceremonios, a întins scara pentru pasagerul dinăuntru.

Și a apărut *ea*.

Alex a împietrit.

– Lily! a exclamat Penelope și s-a avîntat spre sora ei.

Cu un rîset exuberant, Lily a pus piciorul pe pămînt.

– Penny! A îmbrățișat-o pe Penelope, după care a ținut-o la distanță de un braț și a privit-o cu atenție. Dumnezeule, cît ești de elegantă! Fermecătoare! Sînt ani de cînd nu te-am văzut. Și ce să vezi? Ești cea mai frumoasă fată din toată Anglia!

– Oh, nu. *Tu* ești cea frumoasă.

Lily a rîs și a îmbrățișat-o din nou.

– Frumos din partea ta să-ți flatezi biata soră rămasă fată bătrînă.

– Nu arăți deloc a fată bătrînă, i-a răspuns Penelope.

Alex era nevoit să recunoască acest lucru, în ciuda emoțiilor care îl asaltaseră, spre marea lui uimire. Lily arăta superb în rochia albastră, cu pelerina neagră cu aplicații din blană de hermină. Își lăsase cîțiva cîrlionți pe la tîmple iar în părul scurt avea o panglică. Greu de crezut că era aceeași femeie cu cea care purtase pantaloni și călărise asemenea unui bărbat. Îmbujorată și surîzătoare, părea o tînără soție sosită într-o vizită de curtoazie. Sau o curtezană aristocrată.

Lily l-a zărit peste umărul lui Penelope. Fără pic de teamă sau jenă, s-a desprins de lîngă sora ei și a urcat treptele circulare, oprindu-se în fața lui. I-a întins mîna și i-a zîmbit direct.

– Am venit în tabăra inamică, i-a șoptit. Iar mîrîitul lui nervos a făcut ca ochii ei să se lumineze de satisfacție.

A avut însă grijă să nu zîmbească deschis. Nu voia să-l enerveze prea tare pe Raiford. Deși era clar că nu era deloc mulțumit să o vadă. Nu se așteptase să-i apară în pragul casei

de la țară. Oh, Lily nu se așteptase să savureze atît de tare acest moment! Nu mai simțise niciodată o atît de mare plăcere în a provoca un bărbat. Cînd va termina cu Wolverton, lumea lui va fi dată complet peste cap.

Nu simțea nici un fel de remușcare pentru ce avea de gînd. Wolverton și sora ei nu aveau ce căuta împreună. Era evident doar dacă te uitai la ei. Penny era fragilă ca o anemonă albă, lipsită de apărare în fața celor care încercau să o intimideze, prea delicată pentru furtuni violente.

Iar Wolverton era de zece ori mai rău decît își amintea Lily. Cu trăsăturile lui aspre, perfect conturate, ochii limpezi și linia hotărîtă a bărbiei... pe chipul lui nu era nici urmă de compasiune, de blîndețe. Trupul lui inspira o forță brutală, mușchii îi păreau mereu tensionați, totul în ciuda atitudinii civilizate. Avea nevoie de o femeie la fel de cinică, la fel de lipsită de sensibilitate ca și el.

Alex i-a ignorat mîna întinsă. A privit-o cu răceală.

– Pleacă, i-a spus printre dinți. Acum.

Un fior i-a străbătut șira spinării, dar nu s-a clintit. S-a mulțumit să-i zîmbească discret.

– Doresc să-mi văd familia, domnule. A trecut prea multă vreme.

Înainte ca Alex să apuce să-i răspundă s-au auzit vocile lui Totty și George.

– Wilhelmina!

– Lily! Dumnezeule!

După care s-a așternut liniștea. Păreau să facă cu toții parte dintr-un tablou înghețat. Privirile le rămăseseră ațintite pe silueta ei fragilă.

Brusc, atitudinea ei sigură a dispărut iar Lily a părut o fetiță timidă. Și-a mușcat delicat buza de jos, într-un gest de nervozitate, și a întrebat încet:

– Mama? Poți să încerci să mă ierți, mama?

Totty a izbucnit în lacrimi și a întins brațele spre ea.

– De cînd te aștept, Wilhelmina! Credeam că n-o să te mai văd niciodată!

Lily s-a aruncat în brațele ei, rîzînd și plîngînd. Cele două femei se îmbrățișau și vorbeau în același timp.

– Nu te-ai schimbat deloc, mamă... Și ce treabă minunată ai făcut cu Penny... e senzația sezonului...

– Am auzit atîtea povești îngrozitoare despre purtarea ta... Și mi-am făcut mereu griji... Dumnezeule, ce ți-ai făcut la păr?

Lily a dus instinctiv mîna la buclele scurte și a zîmbit:

– Arăt chiar atît de îngrozitor, mamă?

– Ți se potrivește, a recunoscut Totty. Chiar foarte bine.

Lily l-a văzut pe tatăl ei și s-a grăbit spre el.

– Papa!

Neîndemînatic, George a bătut-o ușurel pe spate după care s-a îndepărtat puțin.

– Gata, ajunge. Nu e cazul să facem o scenă, tocmai de față cu lordul Raiford. Ai cumva necazuri? De ce ai venit tocmai aici? Și tocmai acum?

– Nu am nici un fel de necaz, i-a răspuns Lily tatălui ei. Aș fi venit mai devreme, dar nu am știut la ce fel de primire să mă aștept. Am vrut doar să împărtășesc cu Penny bucuria nunții ei. Dacă prezența mea îl deranjează pe lordul Raiford, voi pleca deîndată. Nu vreau să provoc necazuri nimănui. M-am gîndit că aș putea rămîne măcar o săptămînă... S-a uitat spre Alex și

a adăugat, prevăzătoare: mă voi purta frumos. Voi fi o adevărată sfîntă.

Privirea lui Alex era ca de gheață. Primul lui impuls fusese să o urce înapoi în trăsură și să-i spună vizitiului să nu se oprească înainte de Londra. Sau într-un alt loc, chiar mai îndepărtat și mai fierbinte.

Lily a părut tulburată de tăcerea lui.

– Credeți că e loc și pentru mine aici? A ridicat privirea spre clădirea înaltă, lăsîndu-și privirea să zăbovească pe șirul nesfîrșit de ferestre și balcoane.

Alex a scrîșnit din dinți. Nimic nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare decît să o strîngă de gît. Înțelegea perfect ce încerca ea să facă. Să o refuze însemna să apară în ochii familiei ei drept o gazdă inospitalieră. Penelope îl privea deja cu nerăbdare.

– Alex, a spus Penelope apropiindu-se și punîndu-și mîna pe brațul lui. Era pentru prima oară că-l atingea din proprie inițiativă. Este suficient loc și pentru sora mea, nu-i așa? Sînt convinsă că se va purta frumos. Doar a promis.

Lily i-a zîmbit cu afecțiune.

– Să nu-l punem într-o situație delicată, Penny. Vom găsi o altă ocazie să ne revedem, sînt sigură.

– Nu! Vreau să rămîi! a strigat Penelope, încleștîndu-și degetele în brațul lui Alex. Te rog, domnule. Te rog, las-o pe sora mea să rămînă!

– Nu trebuie să mă rogi, i-a răspuns Alex printre dinți. Cum ar fi putut să-și refuze logodnica de față cu familia ei, cu valetul și cu toți ceilalți servitori care stăteau cu urechile ciulite? S-a uitat la Lily, așteptîndu-se să-i surprindă o privire triumfătoare, un zîmbet infatuat. Ea avea însă expresia Ioanei d'Arc. Naiba să

o ia! Fă ce vrei, i-a spus lui Penelope. Numai să o ții departe de mine.

– Oh, îți mulțumesc! a spus Penelope încîntată, îmbrățișîndu-și pe rînd mama și sora. Nu-i minunat, mamă?

În mijlocul torentului ei de exclamații de încîntare, Lily s-a apropiat cu calm de Alex:

– Mă tem că am început pe picior greșit, i-a spus. A fost în întregime vina mea. Putem să uităm de acea nefericită vînătoare și să o luăm de la început?

Era atît de sinceră că Alex nu a crezut nici un cuvînt.

– Domnișoară Lawson, i-a spus rar, dacă faci ceva împotriva intereselor mele, eu...

– Ce anume? i-a zîmbit ea provocator. Nu avea cum să-i facă nimic. Răul fusese făcut deja, cu mult timp în urmă. Nu-i era teamă de el.

– O să te fac să regreți pentru tot restul vieții, i-a spus încet.

În timp ce el se îndepărta, zîmbetul s-a șters de pe fața lui Lily. Brusc, i-au revenit în minte vorbele lui Derek: *ascultă-mă... lasă-l în pace... ferește-te din calea lui.* Lily și-a alungat cuvintele acestea din minte și a ridicat din umeri. Alex Raiford era doar un bărbat ca oricare. Nu reușise să obțină de la el invitația de a locui sub acoperișul lui pentru cîteva săptămîni? S a uitat la mama și la sora ei și a rîs încetișor.

– L-am întrebat pe Wolverton dacă te iubește.

Lily profitase de prima ocazie ivită ca să se retragă împreună cu Penelope într-o încăpere mai retrasă, să stea de vorbă „ca surorile". A început imediat să-i povestească despre vînătoarea de la Middleton, hotărîtă să o facă pe Penny să înțeleagă cu ce fel de bărbat era logodită.

– Doar nu ai făcut una ca asta, Lily! Penelope a gemut și și-a dus mîinile la ochi. Cum ai putut? După care a început să chicotească, luîndu-și sora prin surprindere. Nici nu pot să-mi imaginez care a fost răspunsul!

– Nu înțeleg ce ți se pare atît de amuzant, i-a spus Lily, păstrîndu-și atitudinea demnă. Încerc să port o conversație serioasă cu tine, despre viitor.

– Viitorul meu este asigurat. Sau era, în orice caz. Penelope a continuat să rîdă, acoperindu-și gura cu mîna.

Indignată, Lily se întreba de ce se amuza sora ei în loc să fie alarmată. Doar îi povestea despre întîlnirea ei cu Wolverton.

– I-am pus intrebarea direct, fără ocolișuri, iar el a fost grosolan și evaziv. M-a insultat de-a dreptul. Nu este un adevărat gentleman, asta e părerea mea. Și nu este demn de tine.

Penelope a ridicat din umeri, neajutorată.

– Toată Londra îl consideră o partidă.

– Eu sînt de altă părere. Lily se plimba înainte și înapoi, lovindu-și repetat palma stîngă cu o mănușă minusculă, ca de copil. Care ar fi calitățile care-l transformă într-o partidă? Felul în care arată? Ei bine, ar putea fi considerat un bărbat frumos, dar în felul lui rece, distant.

– Păi... este doar o chestiune de gust, presupun.

– În ceea ce privește averea, a continuat Lily, mai există o mulțime de alți bărbați care ar avea mijloace să te întrețină. Titlul lui? Ai putea pune mîna cu ușurință pe oricare alt bărbat de familie și mai bună, cu sînge și mai albastru. Și în nici un caz nu-mi poți spune că-l placi, Penny!

– Aranjamentul a fost făcut de tata și de lordul Raiford, i-a răspuns Penelope. Este adevărat că nu îl iubesc, dar nici nu mă așteptam la asta. Dacă am noroc, acest sentiment va veni cu timpul. Așa stau lucrurile, Lily. Eu nu sînt ca tine. Am fost dintotdeauna foarte convențională.

Lily a înjurat printre dinți și a privit-o frustrată. Atitudinea prozaică a surorii ei o făcea să se simtă ca în tinerețea ei rebelă, cînd toți din jurul ei păreau să înțeleagă lumea în care ea nu își găsea locul. Care era secretul? De ce un mariaj lipsit de dragoste era un lucru perfect normal pentru ceilalți, dar nu și pentru ea? Era clar, se bucurase de libertate prea mult timp. S a așezat pe pat lîngă sora ei.

– Nu înțeleg cum de ți se pare plăcută perspectiva de a te căsători cu un bărbat la care nu ții deloc.

– Nu e plăcută, dar sînt resemnată. Nu te supăra pe mine că-ți spun, Lily, dar ești o romantică, în cel mai rău sens al cuvîntului.

Lily s-a strîmbat.

– În nici un caz! Sînt o fire practică, dură. Văd viața cît se poate de realist. Am încasat destule lovituri și știu că...

– Draga mea Lily. Penelope i-a luat mîna între mîinile ei. Încă de mică te-am privit ca fiind cea mai frumoasă, cea mai curajoasă, cea mai *de toate*. Dar nu cea mai practică. În nici un caz practică.

Lily și-a retras mîna și și-a privit uimită sora mai mică. Se părea că Penelope nu avea să fie atît de cooperantă pe cît se așteptase. Dar tot trebuia să-și ducă planul la îndeplinire. Era pentru binele ei, chiar dacă accepta sau nu că avea nevoie să fie salvată.

– Nu vreau să vorbim despre mine, i-a spus cu bruschețe. Ci despre tine. Trebuie să existe un bărbat în toată Londra pe care să-l preferi. Și-a arcuit întrebător sprîncenele. Ca de exemplu Zachary Stamford? Hmm?

Penelope a tăcut un timp, de parcă gîndurile îi călătoreau în locuri foarte îndepărtate. Pe chip i-a apărut un zîmbet visător.

– Dragul de Zachary, a șoptit. După care a clătinat din cap. Lucrurile sînt deja stabilite. Știi că nu te-am rugat niciodată nimic, Lily. Te rog însă acum, din tot sufletul meu: nu-ți pune în cap să mă ajuți. Sînt hotărîtă să-i ascult pe papa și pe mama și să mă mărit cu lordul Raiford. Este obligația mea. A pocnit din degete, de parcă îi venise o idee. Ce-ar fi să ne concentrăm asupra ta, să-ți găsim *ție* un soț?

– Dumnezeule, nu! Lily a strîmbat din nas. Nu am nevoie de nici un bărbat. Pot fi amuzanți pe terenul de vînătoare sau în sala de joc, dar în alte circumstanțe... sînt o pacoste. Niște creaturi lacome, care cer mereu ceva de la tine. Nu pot suporta ideea de a fi mereu la cheremul cuiva, de a fi tratată ca un copil și nu ca o femeie care are propriile păreri.

– Bărbații îți pot fi de folos atunci cînd îți dorești să ai o familie. Ca și celelalte fete din lumea ei, Penelope fusese crescută în spiritul credinței că a aduce copii pe lume era cel mai de preț rol al femeii.

Cuvintele ei i-au adus în minte emoții neplăcute, dureroase.

– Da, a răspuns cu amărăciune. Sînt cu siguranță de folos dacă vrei să concepi un copil.

– Și doar nu-ți dorești să rămîi singură, pentru totdeauna, nu-i așa?

– Mai bine așa decît să fiu un pion în mîna unui bărbat! Lily nu și-a dat seama că rostise cuvintele cu glas tare pînă cînd nu a observat expresia confuză a surorii ei. I-a zîmbit scurt și a întins mîna după un șal aflat pe spătarul unui scaun. Pot să-l împrumut? Am chef să fac o plimbare, să explorez împrejurimile. Aici e sufocant.

– Dar...

– Vom continua discuția mai tîrziu, îți promit. Ne vedem la cină, draga mea. A ieșit în grabă, a străbătut holul și a coborît treptele scării împodobite, fără să-și dea seama pe unde călca. Mergea cu capul plecat, fără să privească în jur. Trebuie să am grijă, și-a spus. Își pierduse autocontrolul ceva mai devreme, nu mai fusese atentă la cuvintele care îi ieșeau din gură. S-a trezit într-o galerie lungă de cel puțin treizeci de metri, luminată de soarele care pătrundea prin ușile mari de sticlă. Prin geamurile bine lustruite se zărea o grădină îngrijită. O plimbare scurtă era tot ce-i trebuia. Și-a înfășurat șalul pe umeri și a ieșit, inspirînd adînc aerul proaspăt.

Gradina era splendidă, luxuriantă, împărțită în secțiuni mărginite de gard viu atent tuns. În mijloc era o capelă pe lîngă

care curgea un pîrîu, ceva mai departe un iaz rotund plin cu nuferi albi. După care urma o grădină de trandafiri cu specii rare, Ayrshire. Lily a urcat o serie de trepte care duceau la o terasă cu vedere la un lac artificial. În apropiere se găsea o fîntînă înconjurată de doisprezece păuni sculptați. Întreaga grădină avea o aură de serenitate absolută. Părea un tărîm fermecat, unde nu se putea întîmpla nimic rău. Cîțiva pomi fructiferi aflați în partea estică a domeniului i-au atras atenția. Și-a amintit imediat de livada de lămîi a vilei din Italia, acolo unde locuise timp de doi ani. Ea și Nicole își petreceau majoritatea timpului în grădină sau pe *loggia* cu coloane din mahon, din spatele casei. Uneori mergeau la plimbare, într-un *bosco* umbrit din apropiere.

– Nu te mai gîndi, și-a spus cu ardoare. Nu. Dar amintirile îi erau la fel de clare, parcă totul se întîmplase ieri. S-a așezat pe marginea fîntînii și s-a înfășurat mai bine în șal. Și-a întors fața spre pădurea îndepărtată, de dincolo de lac, amintindu-și...

– Domina! Domina! Am cumpărat numai bunătăți de la piață! Pîine caldă, brînză proaspătă și un vin bun. Ajută-mă să culegem cîteva fructe iar la prînz vom...

Se oprise, dîndu-și seama că în casetta *domnea o liniște neobișnuită. Zîmbetul îi dispăruse de pe chip. Așezase coșul pe podea și intrase în casa cea mică. Era îmbrăcată ca și femeile din partea locului, cu o fustă din bumbac și o bluză cu mîneci lungi și largi iar părul îl avea acoperit cu o batistă mare. Cu buclele negre ca tăciunele și accentul fără cusur, era adesea confundată cu o italiancă.*

– Domina? întrebase ea cu teamă.

Menajera apăruse brusc, cu fața ridată și arsă de soare

plină de lacrimi. Părul grizonant i se desprinsese din coada răsucită în jurul capului.

– Signorina, *gemuse ea și începuse să vorbească incoerent. Lily nu înțelegea nimic din ce spunea.*

O cuprinsese de umeri și încercase să o liniștească.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, Domina. Unde e Nicole?

Menajera începuse să suspine și mai tare. Ceva se întîmplase, ceva îngrozitor, care nu putea fi rostit. Copila ei era oare bolnavă? Se rănise? Îngrozită, Lily îi dăduse drumul femeii și alergase spre scara care ducea la camera fetiței.

– Nicole? strigase. Nicole, a sosit mama! Totul va fi...

– Nu mai este, signorina*!*

Lily înghețase cu piciorul pe prima treaptă, cu mîna încleștată pe balustradă. O privise pe Domina, care tremura vizibil.

– Ce vrei să spui? o întrebase. Unde este?

– Au venit doi bărbați. Nu i-am putut opri. Am încercat, Dio mio, *dar... au luat copila. Nu mai este.*

Lily se simțise ca într-un coșmar. Nu era nimic de înțeles.

– Ce au spus? întrebase cu voce joasă. Domina începuse să suspine iar și atunci Lily se repezise la ea: la naiba, nu mai plînge! Spune-mi dacă mi-au lăsat vreun mesaj.

Domina se dăduse un pas înapoi, speriată.

– Nu au spus nimic.

– Unde au dus-o?

– Nu știu.

– Au lăsat un bilet, ceva?

– Nu, signorina.

Lily privise în ochii înlăcrimați ai femeii.

– Nu se poate, nu se întîmplă asta... Alergase disperată în camera fetiței, împiedicîndu-se de trepte, lovindu-se fără să simtă durerea. Încăperea arăta ca de obicei, cu jucării împrăștiate pe jos și o rochiță cu volane atîrnată de spătarul unui scaun. Pătuțul era gol. Lily își dusese mîna la gură, prea speriată să strige: nu! Nicole... Nuuuuu!

Brusc, Lily a revenit în prezent. Trecuseră mai mult de doi ani de atunci. Doi ani. Oare Nicole își mai amintea de ea? Mai trăia oare? I s-a pus un nod în gît. Poate că asta era pedeapsa pentru păcatele ei, și-a spus cu tristețe. De aceea copilul îi fusese luat de lîngă ea, pentru totdeauna. Dar Dumnezeu trebuia să se arate milostiv. Nicole era doar un copil inocent, fără pată. Lily știa că-și va găsi cîndva fata, chiar dacă va trebui să o caute viața întreagă.

Alex nu mai văzuse nici o femeie care să mănînce cu atîta poftă. Probabil de aceea și avea atîta energie. Lily devorase deja un platou cu șuncă în sos de vin de Madeira, cu cîteva linguri de cartofi și legume fierte, după care mîncase cîteva prăjituri și fructe proaspete. În tot acest timp rîsese și sporovăise, cu chipul scăldat de lumina blîndă a lumînărilor. Alex s-a surprins de cîteva ori uitîndu-se fix la ea, lucru care l-a deranjat enorm. Nu înțelegea cum de era fascinat de ea, de prezența ei.

Indiferent de subiectul discuției, Lily avea și ea ceva de spus. Faptul că se pricepea la vînătoare, la cai și la alte obiceiuri

bărbătești îi conferea un șarm aparte. Iar cînd discuta sau bîrfea împreună cu Totty părea la fel de sofisticată ca orice altă femeie din lumea bună. Pe Alex îl nedumereau cel mai tare momentele – scurte, e adevărat – cînd farmecul ei îl depășea cu mult pe cel al surorii ei mai mici.

– Penny va fi cea mai desăvîrșită mireasă din cîte a văzut Londra! exclamase Lily iar sora ei chicotise, încîntată. După care se întorsese spre Totty: mă bucur că vei avea în sfîrșit parte de nunta grandioasă pe care ai visat-o, mamă. În special după anii de chin pe care ți i-am pricinuit eu.

– Nu a fost chiar un chin, draga mea. Și nu am renunțat la speranța de a-ți organiza și ție nunta, într-o zi.

Lily a izbucnit în rîs. *Nu voi deveni niciodată nevasta cuiva*, și-a spus în gînd. S-a uitat spre Alex, care părea preocupat de farfuria cu mîncare sleită din fața lui.

– Genul de bărbat cu care m-aș mărita eu e greu de găsit.

Penelope a privit-o curioasă:

– Și care ar fi acesta, Lily?

– Nu știu care ar fi cuvintele care să-l descrie exact, i-a răspuns Lily gînditoare.

– O vacă de muls? a sugerat Alex.

Lily s-a uitat la el cu ochii mari.

– Din cîte am observat, căsătoria este mai avantajoasă pentru bărbați. Soțul este cel care conduce totul, legal și financiar, în timp ce biata soție își irosește cei mai buni ani dînd naștere copiilor și avînd grijă de soțul ei, după care constată că s-a irosit ca o lumînare.

– Nu este adevărat, Wilhelmina, a exclamat Totty. Orice femeie are nevoie de protecția și de îndrumarea unui bărbat.

– Eu nu!

– Zău? a spus Alex, fixînd-o cu privirea. Lily s-a foit în scaun, stînjenită, dar i-a susținut privirea. Era evident că auzise de relația ei cu Derek Craven. Ei bine, nu dădea doi bani pe părerea lui. Și nu era treaba lui dacă ea avea sau nu un „aranjament"cu un bărbat!

– Zău, i-a răspuns ea cu răceală. Dacă ar fi să mă căsătoresc, domnule, aș alege un bărbat care nu vrea să-și demonstreze puterea prin brutalitate, care să-și considere soția o tovarășă și nu o sclavă, care...

– De ajuns, Lily! i-a spus tatăl ei, încruntat. Îmi doresc să am parte de liniște iar tu o tulburi. Te rog să taci.

– Eu aș vrea să continue, i-a spus calm Alex. Spune-ne, domnișoară Lawson, ce altceva îți dorești de la un bărbat?

Lily simțea că-i iau foc obrajii. Avea o senzație stranie, în capul pieptului.

– Nu doresc să continui, a răspuns aproape în șoaptă. Sînt sigură că ați înțeles cu toții. A luat o înghițitură de pui dar i-a fost foarte greu să o înghită. Toți cei care erau așezați la masă au rămas tăcuți, în timp ce privirea nedumerită a lui Penelope se plimba între logodnic și sora ei.

După cîteva clipe, Lily a continuat, ridicînd ochii spre Totty:

– Cu vîrsta, cred ca m-am mai temperat, mamă. Este posibil să găsesc pe cineva care să mă accepte așa cum sînt. Cineva suficient de înțelegător, care să aibă răbdare cu mine. A făcut o pauză plină de subînțelesuri. Cred că l-am și găsit, de fapt.

– Ce tot spui acolo? a întrebat-o Totty.

– S-ar putea să am un musafir care să sosească într-o zi

sau două. Este un tînăr fermecător – și este vecin cu tine, lord Raiford.

Totty s-a luminat imediat la față.

– Glumești, Wilhelmina? Este vorba de o persoană pe care o cunosc? De ce nu ai pomenit nimic de el pînă acum?

– Nu aveam prea multe de spus, i-a răspuns Lily. Și da, îl cunoști. Este vorba de Zachary.

– Vicontele Stamford?

Uimirea întregii familii i-a adus un zîmbet pe buze.

– Chiar el. După cum știți prea bine, m-am împrietenit cu Zach după despărțirea de Harry. Anii au trecut și ne-a legat o anume tandrețe. Ne înțelegem foarte bine iar în ultima vreme am avut impresia că sentimentele noastre au devenit mai profunde... Este perfect, și-a spus mîndră de ea. Le dăduse vestea la momentul oportun, pe un ton indiferent, ușor rușinat.

Lui Alex îi stătea pe limbă să o întrebe ce spunea amantul ei Derek Craven despre asta, dar a tăcut. S-a gîndit ce fel de pereche ar fi făcut cei doi. Stamford era un cățeluș nevinovat, inofensiv, lipsit de coloană vertebrală. Lily avea să-l ducă de nas după cum voia.

Lily i-a zîmbit lui Penelope, cerîndu-și parcă scuze din priviri.

– Știm cu toții, dragă Penny, că într-o vreme Zach s-a arătat interesat de tine. Dar în ultima vreme a ajuns să mă privească într-o altă lumină. Sper să nu te deranjeze ideea unei eventuale căsătorii între noi doi.

Pe chipul lui Penelope se așternuse o expresie ciudată – uimire dar și gelozie. Penny nu-și mai privise niciodată sora în

acest fel. A reușit să schițeze un zîmbet curajos:

– Mi-ar face mare plăcere să găsești pe cineva care să te facă fericită, Lily.

– Zachary va fi un soț bun, a spus Lily. Deși va trebui să se mai antreneze. Nu e un sportiv prea bun, în timp ce eu sînt.

– Dar are alte calități, a spus Penny plină de entuziasm. Vicontele Stamford este un bărbat tandru și atent.

– Da, este, a murmurat Lily. Draga de Penny, cît de ușor era de citit! O șocase gîndul că bărbatul care îi făcuse cîndva o curte arzătoare se gîndea acum să se căsătorească cu sora ei mai mare. Toate aveau să meargă de minune. Cu ochii strălucind de satisfacție, Lily s-a uitat la Alex: sper că nu ai obiecții, domnule. Nu-i așa că pot primi vizitatori?

– Nu aș vrea să-ți spulber perspectiva matrimonială, domnișoară Lawson. Cine știe dacă se va mai ivi vreo alta?

– Ești mult prea amabil, i-a răspuns ea acră și s-a tras puțin deoparte ca să-i facă loc servitorului să-i ia farfuria goală din față.

– Să vă aduc ceva de la bucătărie, domnișoară? O cană cu ceai?

Lily a auzit cum erau trase draperiile și s-a foit și a gemut, încercînd să se trezească de-a binelea. Lumina soarelui o bătea direct în ochi. A întors capul și s-a strîmbat de durere. O dureau toți mușchii gîtului. Dormise prost, avusese doar vise stranii, unele despre Nicole. Alergase după fiica ei, încercase să ajungă

la ea dar se împiedicase într-una pe niște holuri nesfîrșite, în locuri care nu-i erau deloc familiare.

Camerista continua să o bombardeze cu întrebări. Poate că fusese trimisă de stăpînul ei, să o trezească la o oră inumană, numai ca să-i facă în ciudă. Înjurîndu-l printre dinți pe Wolverton, Lily s-a frecat la ochi și s-a chinuit să se ridice în șezut.

– Nu vreau ceai, i-a răspuns în șoaptă. Vreau doar să mai stau puțin în pat și...

S-a întrerupt brusc cînd și-a dat seama unde se afla. Inima a început să-i bată cu putere. Nu era în pat. Nu era nici măcar în camera ei. Era... Dumnezeule, era jos, în bibliotecă, ghemuită incomod într-un fotoliu. Camerista, o tînără cu o claie de bucle roșii înghesuite sub boneta albă, stătea în fața ei frîngîndu-și mîinile. Lily a privit în jos și a văzut că era îmbrăcată doar în cămașa albă și subțire de noapte, fără halat sau papuci. Mersese la culcare seara într-una din camerele de oaspeți și ajunsese aici, cumva.

Problema era că nu-și amintea deloc să se fi ridicat din pat sau să fi coborît scările. Nu-și mai amintea nimic.

Se întîmplase din nou.

Dezorientată, și-a dus mîna la fruntea plină de broboane de sudoare. Ar fi fost de înțeles dacă ar fi băut cu o seară înainte. Mai făcuse destule trăsnăi cînd fusese „mangă", expresie folosită de Derek atunci cînd se amețea cam tare. Dar nu băuse decît cîteva înghițituri de lichior după cină, urmate de o cafea tare.

I se mai întîmplase asta de vreo două ori. O dată mersese la culcare în dormitorul casei ei din Londra și se trezise a doua

zi de dimineață în bucătărie. Altă dată fusese descoperită de Burton, majordomul, în salon. Acesta presupusese că băuse mult cu o seară înainte iar Lily nu încercase să-i explice că nici nu pusese gura pe băutură. Nu putea lăsa pe nimeni să afle că bîntuia prin casă, în somn. Nu era o purtare de femeie sănătoasă la cap, nu-i așa?

Camerista continua să o privească, așteptînd o explicație.

– Eu... eram cam agitată aseară și am coborît să beau ceva, i-a spus Lily, mototolind încurcată poalele cămășii de noapte. Ce prostie din partea mea să adorm aici, în fotoliu! Fata și-a rotit privirea prin încăpere, în căutarea paharului. Lily a găsit imediat o explicație, zîmbind: am rămas aici... să mă gîndesc la unele lucruri... și se pare că am adormit înainte să apuc să-mi torn ceva de băut.

– Înțeleg, domnișoară, i-a răspuns camerista, neîncrezătoare.

Lily și-a trecut mîna prin părul răvășit. Capul îi plesnea de durere.

– Mă întorc în camera mea. Îmi trimiți o cafea, te rog?

– Da, domnișoară.

Și-a strîns cămașa de noapte pe lîngă trup și a ieșit, chinuindu-se să meargă drept și să nu se clatine. A străbătut holul de la intrare. De pretutindeni se auzeau zgomote de vase și oale și glasurile servitorilor care își vedeau de treburile zilnice. Trebuia să ajungă în camera ei înainte de a fi văzută de cineva, așa că a luat-o la fugă pe trepte.

Exact cînd să ajungă în capul scării a văzut o siluetă întunecată, impunătoare. Inima i-a stat în loc. Era lordul Raiford,

îmbrăcat în costum de călărie, cu ghetele negre strălucind. Se pregătea să iasă la plimbarea de dimineață. Lily a încercat să se acopere cît mai mult cu cămașa de noapte, dar privirea lui Wolverton părea să rupă în fîșii materialul, înregistrînd fiecare detaliu al trupului ei.

– De ce te furișezi așa prin casă? a întrebat-o sec.

Lily amuțise. O clipă mai tîrziu a ridicat semeață capul și l-a privit de la înălțime:

– Poate că mi-am petrecut noaptea cu unul dintre servitori. La ce altceva te-ai aștepta de la o femeie ca mine?

S-a așternut tăcerea. Lily i-a susținut privirea un timp care i-a părut o eternitate, după care a încercat să i-o evite. Dar i-a fost imposibil. Brusc, a avut senzația că ochii lui nu mai aruncau sclipiri de gheață ci din contră, fierbinți ca focul pasiunii. Lumea părea să se închidă în jurul lor. S-a clătinat ușor și s-a prins cu mîna de balustradă.

Cînd Wolverton i-a vorbit, vocea îi suna mai grav ca de obicei.

– Dacă dorești să rămîi sub acoperișul meu va trebui să nu-ți mai folosești trupul, nici spre bucuria servitorilor și nici a altcuiva. S-a înțeles?

Disprețul lui a durut-o mai tare decît o palmă pe obraz. Nu-și amintea să mai fi urît pe cineva atît de tare în viața ei. Cu excepția lui Giuseppe, bineînțeles. Ar fi vrut să-i poată da un răspuns tăios dar a fost brusc copleșită de dorința de a fugi.

– Am înțeles, i-a răspuns scurt și a trecut pe lîngă el.

Alex nu s-a întors după ea. A coborît treptele aproape la fel de rapid cum le urcase ea. În loc să se îndrepte spre grajduri

a intrat în bibliotecă și a trîntit cu putere ușa în urma lui.

A inspirat adînc și lung de cîteva ori. O dorise din clipa în care o văzuse în cămașa albă, transparentă. Trupul îi era încă rigid, tremurînd de excitare. Ar fi vrut să o posede chiar acolo, pe scară, să o întindă pe covor și să o pătrundă. Să-și treacă degetele prin părul ei, prin buclele ei scurte, enervante... să-i atingă gîtul alb, delicat... și sfîrcurile tentante.

A tras o înjurătură printre dinți și și-a frecat bărbia proaspăt bărbierită. Cu Caroline, dorința fusese amestecată cu tandrețe și iubire. Dar genul acesta de dorință nu avea nimic de-a face cu dragostea. Se simțea de parcă își trăda sentimentele pe care le nutrea pentru Caroline. Lily era mai periculoasă decît crezuse. Reușea să controleze totul – și pe toți – doar atunci cînd ea nu era prin preajmă. Cu toate astea, însă, avea să reziste tentației... chiar dacă efortul era imposibil de mare.

Capitolul 4

– Zachary! Oh, dragul meu Zachary! Ce frumos din partea ta să vii să mă vezi! Lily a făcut cîțiva pași înainte, întîmpinîndu-l de parcă ea ar fi fost stăpîna conacului. S-a ridicat pe vîrfuri iar el a sărutat-o îndatoritor pe obraji. Zachary era imaginea tipică a unui gentleman englez, cu cravata neagră din mătase și costumul elegant de călătorie. Discret, majordomul i-a luat haina, pălăria și mănușile, după care s-a retras. Lily l-a tras pe Zach într-un colț și i-a șoptit la ureche: sînt cu toții în salon, servesc ceaiul. Mama, Penny și Wolverton. Nu uita să te porți ca și cum ai fi îndrăgostit de mine. Să nu cumva să-i faci ochi dulci surorii mele că te ciupesc! Haide, vino...

– Așteaptă, i-a șoptit Zachary, ținînd-o strîns de mînă. Cum e Penelope?

Lily i-a zîmbit.

– Nu e cazul să pari atît de îngrijorat. Încă mai ai șanse, bătrîne.

– Mă mai iubește? Ți-a spus ție asta?

– Nu ar recunoaște-o fățiș, i-a răspuns Lily. Dar sînt sigură că nu-l iubește pe Wolverton.

– O iubesc de nu mai pot, Lily. Planul nostru *trebuie* să funcționeze.

– Va funcționa, i-a răspuns ea hotărîtă. L-a luat de braț. Și acum... la luptă!

Au străbătut împreună holul de la intrare.

– Este o oră potrivită? a întrebat el cu voce tare, ca să poată fi auzit de ocupanții salonului. Mă temeam să nu fie cam tîrziu.

Lily i-a făcut cu ochiul.

– Nicidecum, dragul meu. Ai venit la timp pentru ceai. Cu un zîmbet larg, l-a tras după ea în salon, o încăpere frumoasă, aerisită, cu tapetul din mătase galbenă, mobilă din lemn de mahon și ferestre largi.

– Iată-i pe toți, a spus ea. Nu e nevoie de prezentări, doar ne cunoaștem. Ce bine! L-a strîns pe Zachary de braț, cu afecțiune. Trebuie să știi, Zach, că aici se servește un ceai excelent. Aproape la fel de bun ca acela pe care îl beau de obicei la Londra.

Zachary a zîmbit și și– a rotit privirea.

– Lily face cel mai bun ceai din cîte am băut vreodată. Comandă un amestec anume, unic, pe care nimeni nu l-a putut reproduce.

– L-am descoperit într-una din călătoriile mele, a spus Lily așezîndu-se pe un scaun. S-a uitat pe furiș la sora ei și a surprins un schimb scurt dar intens de priviri între ea și Zachary. Preț de o clipă, ochii ei au fost plini de tristețe și de un dor fără speranță. *Biata mea Penny,* și-a spus Lily, *o să fac în așa fel încît să-ți fie bine. Și poate că atunci tu și Zach îmi veți putea dovedi că iubirea adevărată există cu adevărat.*

Curtenitor, Zachary s-a apropiat de canapeaua pe care stăteau Totty și Penelope. Văzînd-o că se îmbujorase, nu i s-a adresat direct lui Penelope, ci mamei ei.

– Lady Lawson, este o plăcere să vă revăd, împreună cu frumoasa dumneavoastră fiică. Îmi permiteți să vă întreb dacă sînteți bine?

– Foarte bine, i-a răspuns Totty, ușor stînjenită. Deși nu fusese de acord ca el să o curteze pe Penelope, îl plăcea totuși. Și știa prea bine, asemenea tuturor, că dragostea lui pentru ea fusese sinceră și onorabilă. Dar o familie cu resurse financiare limitate trebuia să fie practică. Lordul Raiford era o partidă mult mai avantajoasă pentru fiica ei.

Alex s-a ridicat, s-a sprijinit de polița din marmură a șemineului și și-a aprins o țigară, observîndu-i. Lily a făcut ochii mari la el. Cît de nepoliticos era! Domnii fumau doar în compania persoanelor de sex masculin, atunci cînd se strîngeau să discute anumite subiecte care îi interesau. Excepție făceau doar domnii foarte în vîrstă care puteau pufăi dintr-o pipă. Wolverton n-ar fi trebuit să fumeze atunci cînd se afla în compania unor doamne.

Zachary a dat din cap spre Wolverton, cu un gest prudent.

– Bună ziua, Wolverton.

Alex a dat din cap și și-a dus țigara la buze. A scos un nor de fum și a făcut ochii mici, ca niște fante de argint.

Ca un animal de pradă, și-a spus Lily cu amărăciune. Se simțea probabil amenințat de acest bărbat atît de diferit de el, un gentleman fermecător, plăcut de toată lumea. Wolverton nu s-ar fi putut face agreabil nici dacă se străduia o sută de ani. S-a strîmbat la el, după care s-a întors zîmbind spre Zachary.

– Vino să stai jos, Zach. Și să-mi povestești ce mai este pe la Londra.

– Foarte mare plictiseală pentru că lipsești tu, i-a răspuns Zachary și și-a tras un scaun lîngă ea. Dar am fost invitat de curînd la un dineu și nu am putut să nu observ că Annebelle arată splendid de cînd s-a căsătorit cu lordul Deerhurst.

– Mă bucur să aud asta, i-a răspuns Lily. Merita să fie fericită după ce a îndurat cei zece ani de mariaj cu sir Charles, țapul acela bătrîn.

– Wilhelmina! a exclamat Totty, oripilată. Cum poți să-l numești *astfel* pe sir Charles, Dumnezeu să-l odihnească în pace...

– De ce nu? Annabelle avea doar cincisprezece ani cînd a fost forțată să se mărite cu un bărbat de vîrsta bunicului ei! Și toată lumea știe că sir Charles nu s-a purtat deloc frumos cu ea. Eu una sînt mulțumită că a dat la timp colțul, pentru ca Annabelle să-și poată găsi un bărbat de vîrstă apropiată cu a ei.

Totty s-a încruntat.

– Wilhelmina, pari complet lipsită de inimă.

Zachary i-a acoperit mîna cu a lui și i-a venit în ajutor:

– Știu că obișnuiești să vorbești foarte direct, draga mea, dar cei care te cunosc știu că ai cea mai bună inimă dintre toate.

Lily i-a zîmbit larg. A văzut-o pe Penelope cu colțul ochiului. Părea ca lovită de trăsnet. Nu putea să conceapă că bărbatul pe care îl iubea îi spunea surorii ei „draga mea". Lily era amuzată dar o și compătimea în același timp. Ar fi vrut să-i poată spune că totul era o prefăcătorie.

– O să încerc să-mi țin gura, i-a promis rîzînd, dar numai în după-amiaza aceasta. Ce alte vești mai ai, Zachary? Să-ți torn ceaiul. Cu lapte, fără zahăr, nu-i așa?

În timp ce Zachary o amuza cu istorisiri de la Londra, Alex trăgea din țigară și o privea. Era nevoit să recunoască faptul că era posibil ca cei doi să se gîndească la căsătorie. Între ei era o familiaritate care trăda o lungă prietenie. Era clar că se plăceau și că se simțeau bine împreună.

Avantajele erau evidente de ambele părți. Zachary era al treilea fiu la părinți, așa că-i prindea bine averea lui Lily, mai consistentă decît ce avea să moștenească. Iar Lily era o femeie atrăgătoare. Arăta de-a dreptul exotic în rochia din mătase verde, cu pielea ei de un roz pal și părul întunecat. Niciunui bărbat nu i s-ar fi părut că a împărți patul cu ea putea fi o corvoadă. Mai mult decît atît, în ochii societății, Lily avea noroc dacă punea mîna pe un bărbat de familie bună. Mai ales după atîția ani de rătăcire.

Alex s-a încruntat cînd și i-a imaginat împreună. Nu erau deloc potriviți. Deși împlinise treizeci de ani, Zachary era încă un băiețandru. Nu avea să fie niciodată un bărbat adevărat, la casa lui, mai ales cu o soție încăpățînată ca Lily. Îi va fi mai ușor să o asculte pe ea în toate decît să se certe cu ea. Iar cu trecerea anilor, Lily va ajunge să-și disprețuiască docilul soț. Mariajul acesta îi condamna pe amîndoi la nefericire, chiar de la început.

– Domnule? Lily și ceilalți îl priveau întrebător. Alex și-a dat seama că pierduse firul conversației, adîncit în gînduri. Întrebam dacă o fi gata groapa din grădină.

Alex era sigur că nu auzise bine.

– Groapa? a repetat.

Lily părea foarte încîntată de ea.

– Da. Pentru noul elești.

Alex o privea uluit. A reușit într-un final să-și recapete glasul.

– Ce naiba vrei să spui?

Toți cei prezenți au părut oripilați de cuvintele lui, mai puțin Lily care a continuat să zîmbească.

– Am avut o discuție cu grădinarul tău ieri după-amiază și i-am sugerat cîteva idei pentru ca grădina să arate mai bine.

Alex și-a aruncat țigara în șemineu.

– Grădina mea nu are nevoie de îmbunătățiri, a mîrîit. Arată la fel de douăzeci de ani!

Ea a dat din cap.

– Exact asta spuneam și eu! I-am spus că stilul în care e amenajată grădina nu mai e demult la modă. Toate grădinile de acum au cel puțin un eleșteu, dacă nu mai multe înșiruite. I-am arătat domnului Chumley unde trebuie săpat cel nou.

Alex se înroșise. Îi venea să o strîngă de gît.

– Chumley nu ar face nimic fără permisiunea mea.

Lily a ridicat din umeri, inocentă.

– Părea entuziasmat de idee. Nu m-ar mira să se fi apucat deja de săpat. Și sînt convinsă că-ți va plăcea schimbarea făcută. I-a dăruit un zîmbet dulce, de soră. Iar cînd vei trece pe lîngă eleșteu te vei gîndi, poate, la mine.

Trăsăturile i se contorsionaseră. Cu un sunet care aducea cu un răget, a ieșit ca vîntul din salon.

Totty, Penelope și Zachary se uitau la Lily.

– Nu cred că mi-a apreciat ideea, a spus ea, părînd dezamăgită.

– Wilhelmina, a spus Totty cu glas slab, știu că ai fost bine intenționată. Dar nu cred că ar trebui să mai încerci vreo schimbare pe domeniul lordului Raiford.

Chiar în clipa aceea a apărut în prag o servitoare cu șorț alb, apretat și o bonetă cu volane.

– Lady Lawson, bucătăreasa ar dori să vă consulte în privința meniului pentru nuntă, atunci cînd veți avea timp. Nu mai știe ce să facă, de la supă încolo.

– Cum așa? Totty părea bulversată. Doar am convenit asupra preparatelor, pînă la ultimul detaliu.

Lily și-a dres delicat vocea.

– Este posibil ca bucătăreasa să dorească să discute cu tine modificările pe care i le-am sugerat eu.

– Doamne, Wilhelmina, ce ai făcut?

Totty a ieșit grăbită din încăpere, cu buclele fîlfîind în dezordine.

Lily le-a zîmbit lui Penelope și lui Zachary:

– Ce-ar fi să vă țineți puțin de urît unul altuia în timp ce eu voi încerca să mai repar din dezastrul pe care l-am provocat? A ignorat protestele slabe venite din partea lui Penelope, s-a strecurat afară din salon și a închis ușa în urma ei. Și-a frecat palmele, mulțumită. Foarte bine, și-a spus. A deschis ușile mari și a ieșit în grădină.

Se plimba de-a lungul gardului viu, bucurîndu-se de ziua senină și de vîntul care îi adia ușor prin păr. A avut grijă să se țină deoparte, mai ales atunci cînd a auzit niște voci. Cea a lui Wolverton avea inflexiunile unui tunet. Trebuia să audă ce spunea. Tentația era prea mare, nu-i putea rezista. S-a tras mai aproape, ascunzîndu-se după o tufă.

– Dar, domnule... protesta Chumley. Lily și-l și imagina, cu chelia înroșindu-i-se. Mi-a făcut unele sugestii, e adevărat, dar nu m-aș fi apucat de un proiect atît de mare fără să vă consult!

– Nu-mi pasă ce sugestii ţi-a dat, importante sau nu! a tunat Wolverton. Nu smulgi o buruiană, nu rupi o ramură dacă-ţi cere ea! Nu clinteşti o piatră!

– Da, domnule.

– Nu avem nevoie de nici un blestemat de eleşteu în grădină!

– Nu, domnule, nu avem.

– Să-mi dai de ştire dacă mai încearcă să-ţi dea instrucţiuni. Şi anunţă şi restul personalului că nu au voie să schimbe nimic din activitatea zilnică. Am ajuns să mă tem să-mi părăsesc casa. Dacă o găsesc la întoarcere vopsită în roz?

– Am înţeles, domnule.

Părea că furia lui Wolverton se mai domolise. Discuţia se încheiase. Auzind zgomot de paşi, Lily s-a afundat şi mai adînc la adăpostul tufişului. Nu voia cu nici un chip să fie descoperită. Din nefericire, un al şaselea simţ l-a alertat pe Wolverton. Lily nu se mişcase, nu scosese nici un sunet şi totuşi el s-a uitat în direcţia ei şi a văzut-o.

– Domnişoară Lawson! a tunat.

Lily şi-a acoperit ochii cu palmele.

– Da, domnule?

– Ai tras suficient cu urechea sau trebuie să mă repet?

– A auzit toată lumea, pe o rază de doi kilometri. Iar dacă asta te linişteşte, să ştii că nu aş vopsi niciodată conacul în roz. Deşi, dacă mă gîndesc mai bine...

– Ce cauţi aici? a întrerupt-o el.

Lily s-a gîndit rapid:

– Zachary şi cu mine am avut... o mică neînţelegere. Am ieşit să iau puţin aer, să mă liniştesc şi apoi...

– Zachary şi Penelope au rămas cu mama ta?

– Bănuiesc că da, i-a răspuns ea inocentă.

Woiverton o privea în ochi, dîndu-i senzaţia că-i pătrundea în fiecare gînd.

– Ce ţi-ai pus în minte? a întrebat-o ameninţător. S-a întors brusc cu spatele la ea şi s-a îndepărtat, luînd-o spre casă.

Oh, nu, şi-a spus Lily, temîndu-se să nu-i surprindă pe Zachary şi Penelope în vreo postură compromiţătoare. Totul ar fi fost în zadar. Trebuia să-l oprească cumva. A luat-o la fugă după el:

– Aşteaptă! Aş.....

S-a împiedicat de o creangă şi a căzut cu un strigăt. A încercat apoi să se ridice dar a simţit o durere ascuţită în gleznă şi s-a prăbuşit la loc în iarbă.

– La naiba...

Vocea lui Wolverton i-a întrerupt înjurătura.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat, întorcîndu-se cîţiva paşi.

– Mi-am scrîntit gleznа! i-a răspuns ea furioasă.

Alex i-a aruncat o privire grăitoare şi s-a întors cu spatele.

– Mi-am sucit-o *cu adevărat!* i-a strigat ea. Vino să mă ajuţi! Aşa procedează un gentleman. Măcar de atîta bună creştere poţi să dai dovadă.

Alex s-a oprit lîngă ea, dar nu a făcut nici un gest să o ajute să se ridice.

– Care picior este?

– Chiar trebuie să ştii?

Alex s-a aplecat şi i-a ridicat fusta.

– Care? Ăsta?

– Nu, celălalt... Au! a strigat ea de durere. Ce faci? Doare ca naiba! Ia mîna de pe mine, sadicule!

– Ei, se pare că nu te prefaci, totuși. A prins-o de coate și a ajutat-o să se ridice.

– Bineînțeles că nu! Ce caută rădăcina aceea ieșită din pământ? E periculos!

I-a aruncat o privire tăioasă.

– Mai ai cumva și alte sugestii legate de grădina mea? Tonul lui nu era tocmai amabil.

Prudentă, Lily a clătinat din cap și și-a ținut gura.

– Bine, a spus Alex și au pornit împreună spre casă. Lily șchiopăta alături de el.

– Nu îmi oferi brațul?

I-a întins cotul iar ea și-a sprijinit întreaga greutate de reazemul solid. S-a străduit din răsputeri să-l întîrzie. Voia ca Zachary și Penelope să aibă cît mai mult timp la dispoziție. A aruncat o privire furișă spre el. Probabil că-și trecuse mîinile prin părul auriu, pentru că acum îi era ușor răvășit. Și ușor încrețit la ceafă, din cauza umidității din aer. O șuviță îi alunecase pe frunte. Clar, avea un păr tare frumos pentru un bărbat.

Pentru că mergea foarte aproape de el, Lily nu a putut să nu remarce mirosul plăcut pe care îl emana, un amestec de tutun, apret și încă o aromă pe care o găsea atrăgătoare dar pe care nu o putea recunoaște. În ciuda durerii din picior, plimbarea alături de el aproape că-i făcea plăcere. Asta o tulbura într-atît de tare încît s-a văzut nevoită să caute un nou prilej de ceartă:

– Chiar trebuie să mergi atît de repede? l-a întrebat. Parcă am fi la întrecere! Ce blestemăție! Pe tine te voi face răspunzător dacă mi se umflă și mai tare piciorul, să știi!

Alex s-a strîmbat dar a încetinit pasul.

– Ai o gură tare spurcată, domnișoară Lawson.

– La fel vorbesc și bărbații. Nu văd de ce n-aș face și eu la fel. În plus, toți prietenii mei de sex masculin îmi admiră vocabularul colorat.

– Inclusiv Derek Craven?

Lily era bucuroasă că el aflase de prietenia ei cu Derek. Era bine ca el să știe că avea un aliat puternic.

– Domnul Craven m-a învățat unele cuvinte care mi-au fost foarte de folos.

– Nu mă îndoiesc.

– Chiar trebuie să mergem atît de repede? Nu sînt un catîr încăpățînat pe care să-l tragi după tine. Nu am putea încetini, măcar puțin? Și să știi că miroși rău a țigară.

– Dacă te deranjează n-ai decît să te întorci singură.

Au continuat să se ciorovăiască tot drumul. Cînd au intrat în casă, Lily s-a asigurat că vorbea suficient de tare ca să-i avertizeze pe Penelope și Zachary de întoarcerea lor. Cînd Wolverton a deschis ușa salonului, trăgînd-o pe Lily după el, cei doi stăteau la o distanță respectabilă. Lily se întreba ce-și spuseseră oare în acele clipe de intimitate. Zachary era la fel de bine-dispus ca mai devreme, dar Penelope era foarte îmbujorată.

Alex i-a privit pe rînd și a spus sec:

– Domnișoara Lawson a pomenit ceva despre o ceartă...?

Zachary, care se ridicase în picioare cînd intraseră, a privit-o uimit.

– Temperamentul meu e de-acum legendar, a intervenit rîzînd Lily. Simțeam nevoia să ies la aer, să-mi limpezesc

mintea. M-ai iertat, Zachary?

– Nu am ce ierta, i-a răspuns Zachary și s-a apropiat să-i sărute mîna.

Lily a schimbat brațul lui Alex cu cel al lui Zachary.

– Mă tem că va trebui să mă ajuți să mă așez, Zach. Mi-am scrîntit glezna în timp ce mă plimbam prin grădină. A făcut un gest de lehamite spre grădina perfect îngrijită. M-am împiedicat de o rădăcină ieșită din pămînt, de grosimea unui picior de om!

– Exagerezi, i-a spus Alex.

– Era destul de groasă, oricum. Ajutată de Zachary, a șchiopătat dramatic pînă la cel mai apropiat scaun și s-a prăbușit pe el.

– Va trebui să-ți punem o compresă, a exclamat Penelope. Biata de tine... nu te mișca! A ieșit grăbită din cameră și s-a îndreptat spre bucătărie.

Zachary a început să o chestioneze, îngrijorat:

– Cît de grav este? Te doare doar glezna? Sau și altceva?

– Sînt bine. I-a făcut cu ochiul. Crezi că mai poți veni și mîine, să vezi cum mă simt?

– În fiecare zi, pînă te vei reface, i-a promis Zachary.

Lily i-a zîmbit lui Wolverton, pe deasupra capului lui Zachary, întrebîndu-se dacă sunetul pe care îl auzise era un scrîșnet din dinți.

A doua zi, glezna lui Lily era ca nouă. Doar o umbră de disconfort îi amintea că și-o scrîntise. Vremea era neobișnuit

de caldă, cerul era senin. Zachary a sosit de dimineață, să o ia la o plimbare cu trăsura, iar Lily a insistat ca Penelope să-i însoțească. Alex a refuzat invitația făcută de ea cu jumătate de gură, preferînd să rămînă acasă și să se ocupe de afacerile moșiei. Lily, Penelope și Zachary au răsuflat ușurați. Dacă ar fi venit și el, atmosfera ar fi fost extrem de tensionată.

Cei trei au pornit într-o trăsură descoperită. Zachary ținea priceput hățurile, privind ocazional peste umăr la cele două ocupante din spate. Lily și Penelope stăteau una lîngă alta, chipurile zîmbitoare fiindu-le umbrite de bonete. Au ajuns curînd la o răspîntie. La sugestia lui Zachary, au luat-o pe drumul mai puțin circulat și au ajuns într-o zonă extraordinar de frumoasă. Zachary a oprit trăsura și au admirat cu toții pajiștea verde care se întindea în fața lor, plină cu violete și priboi sălbatic.

– Cîtă frumusețe! a exclamat Penelope, îndepărtîndu-și o buclă blondă care îi căzuse pe ochi. Nu ne plimbăm puțin? Aș vrea să culeg niște violete pentru mama.

– Hmm... Lily a clătinat din cap. Mă tem că glezna mea nu s-a refăcut suficient. Nu mă simt în stare să cutreier cîmpurile, tocmai azi. Poate că Zachary se va oferi să te însoțească.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, i-a răspuns Zachary.

– Dar... nesupravegheați...

– Haide, știi prea bine că Zachary este un gentleman perfect, i-a spus Lily. Iar eu voi fi cu ochii pe voi tot timpul. O să vă supraveghez de la distanță. Bineînțeles, dacă nu dorești să te plimbi, poți sta aici, cu mine, să admirăm priveliștea din trăsură.

Pusă în fața alegerii între a se plimba nesupravegheată cu bărbatul iubit și a sta în trăsură cu sora ei, Penelope și-a mușcat buza și s-a încruntat. Tentația a învins, însă. I-a zîmbit timid lui Zachary:

– Poate o plimbare scurtă...

– Ne întoarcem oricînd dorești, i-a răspuns Zachary și a sărit nerăbdător din trăsură.

Lily a privit ușor amuzată, dar și cu afecțiune cum el a ajutat-o pe Penny să coboare din trăsură și au pornit la plimbare, străbătînd pajiștea. Cei doi se potriveau perfect. Zachary era un bărbat onorabil, perfect capabil să o protejeze și suficient de copilăros încît să nu o intimideze. Iar Penny era exact fata care îi trebuia lui: dulce și inocentă.

Și-a întins picioarele de bancheta din față și a întins mîna după coșul cu fructe și biscuiți pe care îl luaseră cu ei. A mușcat dintr-o căpșună și a aruncat codița. Și-a desfăcut panglicile bonetei și a lăsat ca soarele să-i atingă fața. După care a întins mîna după o altă căpșună.

Cîndva, demult, mersese la un picnic în Italia, cu Giuseppe, pe o pajiște care semăna mult cu aceasta. Se întîmplase cu cîteva zile înainte să devină iubiți. La vremea aceea, Lily se considera foarte sofisticată. Abia mai tîrziu își dăduse seama cît fusese de naivă...

– Aerul de țară este minunat, spusese ea sprijinită în coate, pe o pătură și mușcînd dintr-o pară coaptă. Aici, totul are un gust mai bun!

– Te-ai plictisit de plăcerile pe care le oferă orașul, amore mio*? Ochii lui Giuseppe, negri, frumoși, cu gene lungi o priveau cu o căldură senzuală.*

– Societatea de aici este la fel de plictisitoare ca și cea din Anglia, îi răspunsese gînditoare Lily, privind fix la iarba incredibil de verde. Toată lumea vorbește, nimeni nu ascultă...

– Eu știu să ascult, carissima. *Ascult tot ce ai să-mi spui.*

Lily se întorsese cu fața la el și-i zîmbise.

– Este adevărat, nu-i așa? De ce faci asta, Giuseppe?

– Pentru că sînt îndrăgostit de tine, îi spusese pasional.

– Tu ești îndrăgostit de multe femei, rîsese ea.

– Și asta e ceva rău? În Anglia, poate. Nu și în Italia. Am multă dragoste de dăruit, multor femei. Iar ție în mod special. Luase un bob de strugure și i-l dusese la buze, privind-o în ochi.

Simțind cum inima îi bătea mai repede, Lily deschisese gura. Prinsese bobul între dinți și îi zîmbise. Nici un bărbat nu-i mai făcuse curte cu o asemenea asiduitate. Privirea lui ascundea promisiuni imposibile, promisiuni de tandrețe, plăcere și dorință pe care mintea refuza să le creadă, dar inima și le dorea cu disperare. Fusese singură mult prea multă vreme. Și voia să știe totul despre misterul cunoscut de restul lumii.

– Lily, englezoaica mea frumoasă, îi șoptise Giuseppe. Te pot face fericită. Foarte fericită, bella.

– Nu spune asta. Își ferise privirea de la el, încercînd să-și ascundă obrajii îmbujorați. Nimeni nu poate promite așa ceva.

– Perche no*? Lasă-mă să încerc,* cara. *Totul va fi bine, frumoasă Lily cu zîmbet trist. Se aplecase să o sărute. Atingerea buzelor lui era plăcută, caldă. În clipa aceea Lily hotărîse că el o va face femeie. Lui voia să i se dăruiască. La urma-urmei, nimeni nu se aștepta ca ea să mai fie virgină. Inocența ei nu mai conta în ochii nimănui.*

Privind în urmă, Lily nu-și dădea seama de ce crezuse că bărbații și iubirea erau un mare mister tentant. Plătise pentru greșeala făcută, de mii de ori încă și avea să continue să plătească prețul pentru păcatul ei. Oftînd, și-a privit sora care se plimba alături de Zachary. Nu se țineau de mînă, dar între ei se ghicea un aer de intimitate. *El este genul de bărbat care nu te va trăda niciodată, Penny,* și-a spus. *Și asta este o raritate, crede-mă.*

Cînd Zachary și-a luat rămas-bun, Penelope era radioasă. Dar ceva s-a schimbat în orele de după aceea. În timpul cinei, lumina din ochi i-a dispărut, era palidă și supusă. Lily se întreba ce anume se petrecuse, dar șansa de a sta de vorbă a apărut abia mai tîrziu, pe cînd se pregăteau de culcare.

– Ce s-a întîmplat, Penny? a întrebat-o în timp ce-i desfăcea rochia. Ai fost tăcută întreaga după-amiază iar la cină abia dacă te-ai atins de mîncare.

Penelope s-a apropiat de măsuța de toaletă și și-a scos acele din păr, lăsîndu-l să i se reverse în cascadă pe umeri. A privit-o pe Lily iar ochii îi erau umbriți de tristețe.

– Știu ce încerci să faci. Dar nu trebuie să mai aranjezi nici o întîlnire între mine și Zachary. Nu vor duce la nimic. Și ar fi o greșeală!

– Îți pare rău că ți-ai petrecut ziua cu el? a întrebat-o Lily, contrariată. Te-am pus într-o postură dificilă, nu-i așa? Iartă-mă dacă...

– Din contră, a fost *minunat,* a exclamat Penelope, după care a părut rușinată. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu știu ce e cu mine! Sînt atît de confuză!

– Asta din cauză că ți-a ascultat întotdeauna părinții și ai făcut numai ceea ce se așteptau de la tine. Nu ai făcut un lucru egoist în viața ta, Penny. Iar acum ești îndrăgostită de Zachary dar vrei să te sacrifici, din datorie.

Penelope s-a așezat pe pat și și-a plecat privirea.

– Nu contează de cine sînt îndrăgostită.

– Numai fericirea ta contează! De ce ești atît de supărată? S-a întîmplat ceva?

– Lordul Raiford m-a tras deoparte, imediat ce ne-am întors de la plimbare.

Lily era îngrijorată.

– Poftim? Ce ți-a spus?

– Mi-a pus o mulțime de întrebări... a insinuat că Zachary nu te curtează cu adevărat. Că încearcă să se apropie de mine prefăcîndu-se că este interesat de sora mea.

– Cum îndrăznește să spună așa ceva? a întrebat Lily, furioasă.

– Este adevărat și o știi prea bine, i-a răspuns Penelope, nefericită.

– Bineînțeles că este! Doar eu am conceput planul, de la bun început!

– Asta credeam și eu.

– Dar cum îndrăznește să mă insulte, făcînd asemenea acuzații?

– Lordul Raiford a spus că dacă Zachary a intenționat vreodată să se căsătorească cu o fată ca mine în nici un caz nu ar alege acum pe cineva ca tine.

Încruntarea lui Lily s-a adîncit.

– Cineva ca mine?

– Cam trecută, astea au fost cuvintele lui, i-a spus Penelope, stînjenită.

– *Trecută?* Lily se învîrtea prin încăpere ca o tigroaică. Bănuiesc că nu mă consideră suficient de dezirabilă ca să mă mai pot căsători. Ei bine, alți bărbați mă găsesc atrăgătoare, să știi. Numai că lor nu le curge gheață prin vene. Oh, cît îi este de ușor să critice, deși are o listă nesfîrșită de defecte! Ei bine, rezolv eu această situație. Iar cînd voi fi terminat...

– Te rog, Lily, i-a spus Penelope în șoaptă. Toate astea mă tulbură foarte tare. Nu putem lăsa lucrurile așa?

– Sigur că da. Dar numai după ce-l luminez pe acest domn. Se pare că are mare nevoie!

– Nu! Penelope și-a dus mîna la frunte, ca și cum nu mai putea suporta acea situație. Nu trebuie să-l înfurii pe lord Raiford! Mi-ar fi foarte teamă, pentru noi toți!

– Te-a amenințat în vreun fel? Din fericire, Penelope nu i-a surprins privirea surorii ei. Lumina răzbunătoare din ochii ei ar fi înfricoșat-o și mai tare.

– N... nu, dar este un bărbat atît de puternic! Și nu cred că ar tolera nici un gen de trădare... nu este omul cu care să-ți dea mîna să te contrazici!

– Penny, dacă Zachary ți-a propus să...

– Nu, a răspuns Penelope repede iar din ochi i-au țîșnit lacrimi. Nu vreau să mai discutăm despre asta! Nu te mai pot asculta... nu pot!

– Bine, a liniștit-o Lily. Nu mai plînge. Totul va fi bine, vei vedea.

Alex a coborît grăbit scara principală. Era îmbrăcat în haine de călătorie – o vestă din poplin, pantaloni din bumbac și o haină din lînă fină. Trebuia neapărat să plece la Londra, dat fiind mesajul pe care îl primise printr-un curier cu o zi înainte. Henry, fratele lui mai mic fusese exmatriculat de le Westfield. Era pentru prima oară că un Raiford era forțat să părăsească această școală venerabilă.

Deopotrivă furios și îngrijorat, Alex se întreba care fusese incidentul care determinase exmatricularea. Henry fusese dintotdeauna un băiat energic, plin de neastîmpăr, dar mereu bine-dispus. Nota primită de la directorul școlii nu conținea nici o explicație – doar faptul că băiatul nu mai era acceptat acolo.

Alex a oftat, gîndindu-se că nu îi fusese alături, să-l îndrume. Nu avusese niciodată inima să-l pedepsească pe Henry pentru năzbîtiile lui. Fusese mult prea mic atunci cînd părinții lor muriseră iar Alex încercase să-i țină loc de tată, nu de frate mai mare. Se întreba acum dacă procedase bine cu băiatul. Vinovat, s-a gîndit că ar fi trebuit să se căsătorească cu ani în urmă, pentru ca Henry să aibă în preajmă o figură maternă, blîndă.

Gîndurile i-au fost întrerupte de o siluetă subțire, înfășurată în cămașă de noapte, care urca grăbită scările. Era din nou Lily care bîntuia prin casă. S-a oprit și a urmărit-o cu privirea.

Ea l-a observat abia atunci cînd a ajuns la cîțiva pași de el. I-a privit chipul împietrit, a gemut și și-a dus mîna la cap:

– Hai să ignorăm acest moment, vrei?

– Nu, domnișoară Lawson, i-a spus Alex cu glas de gheață.

Aştept o explicaţie: unde ai fost, ce ai făcut?

– Nu o vei primi, a mormăit ea.

Alex a contemplat-o în tăcere. Poate că spusese adevărul cu cîteva zile în urmă. Poată că avea într-adevăr o relaţie cu unul dintre servitori. Aşa părea, în orice caz: îmbrăcată în cămaşă de noapte, în picioarele goale, cu părul în neorînduială şi cearcăne sub ochi, semn că avusese o noapte de dezmăţ. Nu-şi dădea seama de ce acest gînd îl enerva atît de tare. În general nu dădea doi bani pe ce făceau alţii, atîta timp cît nu-l deranjau. Dar acum avea un gust amar.

– Data viitoare cînd se mai întîmplă aşa ceva îţi voi face personal bagajele. Poate că la Londra lipsa de moralitate este de admirat, dar aici nu va fi tolerată.

Lily i-a susţinut sfidător privirea, după care i-a întors spatele şi a continuat să urce treptele, murmurînd obscenităţi *sotto voce*.

– Ce-ai spus? a întrebat-o ameninţător.

Ea i-a aruncat un zîmbet peste umăr.

– Ţi-am dorit o zi splendidă, domnule.

Ajunsă în camera ei, Lily a cerut să-i fie pregătită baia. Imediat, cameristele au umplut cada din porţelan din încăperea de alături de dormitor, acolo unde obişnuia să se îmbrace. Una din fete a aprins micul şemineu şi a pus prosoapele pe un suport aflat în apropiere, să se încălzească.

După care Lily le-a spus că nu mai avea nevoie de ajutor.

A intrat în cadă şi a privit în jur. Pereţii erau acoperiţi de un tapet cu motive chinezeşti, cu flori şi păsări pictate de mînă. Poliţa din porţelan a şemineului era decorată cu dragoni şi pagode. Complet demodate. Putea pune pariu că tapetul avea

cel puţin douăzeci de ani. *Dacă ar fi după mine, aş face o mulţime de schimbări pe aici*, şi-a spus şi s-a cufundat cu totul în apa fierbinte. După ce a ieşit la suprafaţă, cu apa şiroindu-i prin păr, a început să se gîndească la ce i se întîmpla.

Chestia cu somnambulismul era tot mai frecventă. Ieri se trezise în bibliotecă, azi-dimineaţă în salon, după o canapea. Cum de ajunsese tocmai acolo? Şi cum de reuşise să coboare scara fără să păţească ceva? Ar fi putut să-şi frîngă gîtul!

Nu putea permite ca toate astea să continue. Speriată, Lily s-a întrebat dacă nu ar fi trebuit să se lege de pat. Dar ce s-ar fi întîmplat dacă era descoperită? Wolverton, cel puţin, nu ar fi fost deloc surprins, şi-a spus şi a chicotit nervoasă. Oricum, o socotea, probabil, cea mai depravată femeie din lume.

Poate că trebuia să înceapă să bea înainte de culcare. Dacă era suficient de beată... nu, acesta era cel mai scurt drum spre distrugere. Văzuse de mult prea multe ori, la Londra, cum oamenii decădeau din cauza băuturii. Poate dacă mergea la un doctor şi îi cerea nişte prafuri de dormit... dar dacă o declara nebună? Dumnezeu putea şti ce avea să se întîmple atunci cu ea. Lily şi-a trecut degetele prin părul ud şi a închis ochii. *Poate că am într-adevăr ceva la cap*, a murmurat ea încleştîndu-şi pumnii.

Orice femeie şi-ar fi putut pierde minţile dacă îi era răpit copilul.

După ce s-a spălat cu nădejde, Lily s-a ridicat din cadă şi s-a şters cu prosopul. Şi-a pus o cămăşuţă garnisită cu dantelă, nişte ciorapi din bumbac cu broderie şi un halat tot din bumbac, cu flori mici, roz. Îmbrăcată aşa părea la fel de tînără ca şi Penelope. S-a aşezat în faţa focului, şi-a trecut degetele prin buclele ude şi s-a gîndit la ce avea de făcut în ziua aceea.

– Mai întîi, a spus pocnind din degete, va trebui să-l conving pe Wolverton că Zachary este îndrăgostit de mine, nu de Penny.

– Domnișoară? s-a auzit o voce mirată. O cameristă apăruse în prag. Ați spus ceva?

– Nu-mi da atenție. Vorbeam singură.

– Am venit să strîng lucrurile murdare.

– Poți să iei cămașa de noapte la spălat. Oh, și spune-mi te rog unde este lordul Raiford. Vreau să-i vorbesc.

– A plecat la Londra, domnișoară.

– La Londra? s-a încruntat Lily. Dar de ce? Și pentru cît timp?

– I-a spus lui Silvern că se întoarce diseară.

– Ce călătorie scurtă! Ce ar putea face într-un timp atît de scurt?

– Nimeni nu știe de ce a plecat.

Lily a avut senzația că fata știa ceva dar nu-i spunea. Servitorii lui Wolverton știau să-și țină gura și îi erau loiali stăpînului lor. Lily nu a mai insistat, ci a ridicat indiferentă din umeri.

Westfield era construit pe una dintre cele trei coline din nord-vestul Londrei. Cînd vremea era frumoasă, de sus se vedeau aproape douăsprezece ținuturi. Era cea mai venerabilă dintre școlile particulare, produsese mari politicieni, artiști, poeți și militari. Și Alex studiase acolo. Își amintea prea bine

disciplina strictă impusă de profesori și tirania băieților mai mari, dar și poznele făcute împreuna cu prietenii săi apropiați. Sperase ca Henry să se integreze fără probleme acolo, dar era evident că acest lucru nu se întîmplase.

Alex a fost condus în biroul directorului de un elev cu un aer posac. Domnul Thomwait s-a ridicat de la biroul cu multe sertare și l-a întîmpinat fără să-i zîmbească. Thomwait era un bărbat subțire, cu părul alb, sîrmos, o față suptă și sprîncene stufoase, negre. Tonul îi era vădit dezaprobator.

– Lord Raiford, vreau să-mi exprim ușurarea pentru că ați venit atît de repede să-l luați pe vinovat. Este un tînăr periculos, cu un temperament schimbător, total nepotrivit pentru Westfield.

Pe cînd directorul își termina scurtul discurs, din spate s-a auzit vocea fratelui său:

– Alex!

Henry stătuse pînă atunci pe o banchetă din lemn lipită de perete. S-a apropiat de el făcînd cîțiva pași mari, după care s-a temperat și a încercat să arboreze o față pocăită.

Alex l-a îmbrățișat, după care l-a privit atent:

– De ce spune că ești periculos, băiete?

– Am făcut o farsă, a mărturisit Henry.

Alex a zîmbit. Henry avea simțul umorului, dar era genul de băiat de care oricine ar fi fost mîndru. Și deși scund pentru cei doisprezece ani ai lui, era voinic, puternic. Excela în sport și matematică și iubea în secret poezia. Ochii lui albaștri erau mai mereu zîmbitori și trebuia să se pieptene des, pentru că părul lui blond nu-l asculta deloc. Fusese mereu șeful în grupul lui de prieteni, deși era cel mai mic de statură. Iar atunci cînd

greşea nu se sfia să-şi ceară scuze. Alex nu-şi imagina ce ar fi putut să facă încît să fie exmatriculat. Probabil lipise cu clei paginile unei cărţi sau aşezase o găleată cu apă deasupra unei uşi întredeschise. Ei bine, avea să-l liniştească pe Thornwait, să-şi ceară scuze şi să-l convingă să-i permită lui Henry să rămînă.

– Despre ce farsă este vorba? a întrebat Alex mutîndu-şi privirea dela Henry la Thornwait.

Thornwait a fost cel care a răspuns.

– Mi-a aruncat în aer uşa casei, a spus serios.

Alex s-a holbat la fratele lui.

– Ce ai făcut?

Henry a avut bunul simţ să-şi ferească privirea, vinovat.

– Cu praf de puşcă, a mărturisit.

– Explozia m-ar fi putut răni grav, a spus Thornwait. Pe mine sau pe menajera mea.

– De ce? a întrebat uimit Alex. Nu-ţi stă în fire să faci aşa ceva, Henry.

– Din contră, i-a răspuns Thornwait. Este tipic pentru el. Henry este un băiat rebel, care refuză autoritatea şi nu acceptă disciplina sub nici o formă...

– Ba bine că nu! a ripostat Henry, ucigîndu-l din priviri pe director.

Thornwait l-a privit pe Alex spunîndu-i din ochi:

– Vedeţi? Ce vă spuneam?

Alex l-a luat pe băiat pe după umeri, cu blîndeţe.

– Uită-te la mine. De ce i-ai aruncat uşa în aer?

Încăpăţînat, Henry a rămas tăcut. Thornwait s-a grăbit să răspundă în locul lui:

– Henry este genul de băiat care nu...

– V-am ascultat opinia, l-a întrerupt Alex aruncîndu-i directorului o privire de gheaţă care l-a redus imediat la tăcere. Şi-a întors apoi privirea spre fratele său: explică-mi, Henry.

– Nu mai contează, a murmurat Henry.

– Spune-mi de ce ai făcut-o, i-a spus Alex pe un ton mai ameninţător. Acum.

Codindu-se, Henry i-a răspuns.

– Din cauza bătăilor.

– Ai fost bătut? s-a încruntat Alex. Din ce motiv?

– Pentru orice motiv! Henry se îmbujorase.. Cu nuiaua, cu bastonul... ne bat mereu, Alex! Şi ne biciuiesc. Odată am întîrziat un minut la micul dejun, altă dată am scăpat cărţile pe jos, în faţa profesorului de engleză, iar altă dată nu m-am spălat bine pe gît... Sînt bătut de luni de zile, de cel puţin trei ori pe săptămînă. Şi nu mai pot!

– Şi ceilalţi băieţi care dau semne de rebeliune sînt trataţi la fel, a spus sec Thornwait.

Alex a încercat să-şi păstreze mina calmă, dar pe dinăuntru fierbea.

– Arată-mi, i-a spus lui Henry.

Henry a clătinat din cap şi s-a înroşit şi mai tare.

– Alex...

– Arată-mi, a insistat Alex.

Henry a privit cînd la fratele lui, cînd la director şi a oftat din greu.

– De ce nu? S-a întors cu spatele, şi-a ridicat haina, şi-a desfăcut cureaua şi şi-a lăsat pantalonii în jos.

Alex și-a ținut răsuflarea cînd a văzut ce-i făcuseră fratelui său. Spatele și fesele lui Henry erau pline de răni și de vînătăi. Un asemenea tratament nu putea fi considerat drept uzual sau necesar nici de cel mai strict adept al disciplinei. Bătăile acelea nu fuseseră aplicate de dragul disciplinei, ci de un bărbat care simțea o plăcere perversă atunci cînd le provoca altora durere. Gîndul că acest lucru i se întîmplase cuiva iubit... Alex a încercat să-și controleze furia. A dus o mînă la bărbie și și-a frecat-o nervos. Nu îndrăznea să se uite în direcția lui Thornwait, de teamă să nu-l omoare pe ticălos. Henry și-a tras la loc pantalonii și s-a întors cu fața spre el. A făcut ochii mari cînd i-a văzut expresia.

– Atitudinea noastră a fost complet justificată, a spus Thornwait pe un ton înțepat. Bătaia face parte din tradiția Westfield...

– Henry, l-a întrerupt Alex, ți-au mai făcut și altceva în afară de bătăi? Ți-au făcut și alt rău, altcumva?

Henry îl privea nedumerit:

– Nu. Ce vrei să spui?

– Nimic. I-a făcut un semn spre ușă. Du-te afară. Vin și eu imediat.

Henry l-a ascultat dar i-a mai aruncat o ultimă privire peste umăr, curios.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lui, Alex s-a apropiat de Thornwait. Instinctiv, acesta s-a tras înapoi.

– Lord Raiford, aceasta este o metodă universal acceptată de educare a băieților...

– Eu nu o accept! Alex l-a înșfăcat și l-a lipit de perete.

– O să pun să fii arestat! a icnit directorul. Nu poți să...

– Ce nu pot? Să te omor, deși mi-aș dori asta? Poate că nu. Deși abia mă abțin. L-a luat de guler și aproape că l-a ridicat de pe podea. Știu ce fel de pervers ticălos ești. Îți revarși frustrările pe băieți. Te excită să-i biciuiești pînă la sînge. Nu poți fi numit bărbat, atîta timp cît îți face plăcere să-l bați pe fratele meu și pe alți băieți nevinovați pe care ar trebui să-i educi!

– D... disciplina... a reușit să spună Thornwait.

– Dacă Henry va avea sechele în urma așa-zisei disciplinări, dacă aflu că l-ai abuzat în alt fel, ar fi bine să dispari înainte să te găsesc. Alex și-a sporit strînsoarea în jurul gîtului directorului. Acesta s-a foit și a horcăit, terorizat. Alex a așteptat ca chipul să-i devină gri. O să te împăiez și o să-ți atîrn capul pe peretele dormitorului lui Henry, a mîrîit el. Asta în semn de amintire a zilelor petrecute la Westfield. I-a dat brusc drumul lui Thornwait, lăsîndu-l să cadă pe podea. Și-a șters mîinile de haină, dezgustat și a deschis ușa cu atîta forță încît a dat-o de perete. Și-a luat fratele de braț și au pornit-o amîndoi cu pași repezi. De ce nu mi-ai spus pînă acum? l-a întrebat.

Henry se străduia să țină pasul cu el.

– Nu știu.

Brusc, acuzațiile lui Lily cum că era rece și inabordabil i-au răsunat în minte. Era oare posibil ca în cuvintele ei să se ascundă o umbră de adevăr? S-a încruntat și mai tare.

– Credeai că nu voi înțelege? Că nu te voi asculta? Ar fi trebuit să-mi spui demult!

– Am crezut că mă descurc și singur, a mormăit Henry... că pot să am grijă de mine.

– Punînd explozibil?

Băiatul a tăcut. Alex a oftat adînc.

– Henry, nu vreau să „rezolvi" singur totul. Nu ai vîrsta necesară și aceasta este responsabilitatea mea.

– Știu, i-a răspuns Henry, dar erai ocupat cu altele, cu nunta...

– La naiba cu nunta! Nu o folosi drept scuză!

– Ce vrei de la mine? l-a întrebat Henry, aprins.

Scrîșnind din dinți, Alex s-a străduit să-și păstreze calmul.

– Vreau să înțelegi că poți veni la mine atunci cînd ai un necaz. De orice fel. Nu sînt niciodată prea ocupat pentru tine.

Henry a dat scurt din cap.

– Și acum ce facem?

– Mergem acasă, la Raiford Park.

– Adevărat? Gîndul i-a adus băiatului un zîmbet pe buze. Dar lucrurile mele au rămas la internat...

– Ceva important?

– Nu prea...

– Bine. Le lăsăm acolo.

– Mă mai întorc? l-a întrebat speriat Henry.

– Nu, i-a răspuns hotărît Alex. Îți voi angaja un profesor. Și vei învăța împreună cu băieții din partea locului.

De bucurie, Henry și-a aruncat șapca în aer. Aceasta a căzut pe pămînt, în spatele lor, dar au lăsat-o acolo și au ieșit împreună pe poarta școlii.

– Șșt, vine! Lily îl împinsese pe Zachary afară din salonul de muzică, pentru că văzuse trăsura pe alee. El, Totty și Penelope se distrau cîntînd la pian.

– Lily, spune-mi ce ai de gînd.

– Cred că Wolverton va veni direct în bibliotecă, să bea ceva după lunga călătorie. Și vreau să ne vadă împreună. L-a împins pe Zachary pe un fotoliu din piele și s-a aruncat în brațele lui, astupîndu-i gura cu mîna, pentru că el se pregătea să protesteze. Liniște, Zach, nu aud nimic! A ascultat atentă zgomotul pașilor care se apropiau. Pași grei, măsurați... trebuia să fie Wolverton. Și-a dezlipit palma de pe gura lui Zachary și l-a cuprins de gît. Sărută-mă. Și străduiește-te să pari convingător.

– Chiar trebuie să facem asta? Sentimentele mele pentru Penny...

– Nu va însemna nimic, i-a spus ea nerăbdătoare.

– Dar chiar este neces...

– Fă-o, la naiba!

Zachary a ascultat-o, supus.

Sărutul a fost ca oricare altul, adică deloc remarcabil. Numai Dumnezeu știa de ce poeții descriau ceva atît de neplăcut drept o experiență formidabilă. Era tentată să fie de acord cu Swift, scriitorul care se întrebase „ce neghiob a inventat sărutul?" Dar cuplurilor îndrăgostite părea să le facă plăcere, iar Wolverton trebuia să fie convins că ea și Zachary erau îndrăgostiți unul de altul.

Ușa bibliotecii s-a deschis. A urmat o liniște apăsătoare. Lily l-a mîngîiat pe Zachary pe păr, încercînd să pară absorbită într-un sărut pasional. După care a ridicat încet capul, de parcă

abia atunci își dăduse seama de întrerupere. Wolverton era acolo, în fața lor, prăfuit și obosit după călătorie. Părea chiar mai încruntat decît de obicei. Lily i-a zîmbit larg:

– Ia te uită! Lordul Raiford și-a făcut apariția, la fel de bine dispus ca întotdeauna! După cum vezi, domnule, ai tulburat un moment de intimitate... S-a oprit brusc, observîndu-l abia atunci pe băiatul de lîngă el. Un băiat scund, blond și zîmbitor, cu ochi albaștri întrebători. Ca să vezi? Nu contase și pe alți martori ai sărutului, în afara lui Wolverton. Lily a simțit cum se îmbujora.

– Domnișoară Lawson, a spus el, cu chipul împietrit. El este fratele meu mai mic, Henry.

– Bună ziua, Henry, a reușit ea să spună.

Băiatul o privea cu interes. A întrebat-o direct, fără să mai piardă timp cu politeturi:

– Cum de-l săruți pe vicontele Stamford de vreme ce te măriți cu fratele meu?

– Oh, nu sînt *acea* domnișoară Lawson, s-a grăbit Lily să-i răspundă. Este vorba de biata... de sora mea mai mică. Și-a dat seama abia atunci că era tot în poala lui Zachary, așa că a sărit ca arsă. Penny și mama sînt în salonul de muzică, i-a spus ea lui Alex.

El a dat scurt din cap.

– Vino, Henry. Să-ți fac cunoștință cu Penelope.

Henry a părut să nu-l audă. S-a apropiat de Lily, care își netezea rochia. -De ce ești tunsă așa?

Lily a izbucnit în rîs.

– Îmi cădea în ochi cînd mergeam la vînătoare.

– Vînezi? Henry o privea fascinat. Este periculos pentru o femeie, să știi.

Lily s-a uitat spre Wolverton și a constatat că o privea intens. Nu s-a putut abține și i-a zîmbit ironic.

– Ei bine, Henry, același lucru mi l-a spus și fratele tău atunci cînd ne-am cunoscut. Și-au susținut reciproc privirile. La un moment dat i s-a părut că el schița un zîmbet, în colțul gurii. Nu trebuie să-ți faci griji cum că aș avea o influență negativă asupra lui Henry, domnule. Pericolul, dacă el există, este față de bărbații copți, nu față de cei foarte tineri.

Alex a dat ochii peste cap.

– Te cred, domnișoară Lawson. L-a împins pe Henry afară din încăpere și a ieșit fără să privească înapoi.

Lily nu s-a clintit. Era copleșită de un sentiment de confuzie, inima îi bătea cu putere. Cînd îl văzuse atît de obosit și de răvășit de pe drum, felul protector în care își pusese mîna pe umărul fratelui mai mic... toate astea îi dăduseră un sentiment straniu. Nu era genul acela de femeie, dar simțise dorința de a-și trece mîinile prin părul lui, de a cere să i se aducă o cină ușoară și de a-l face să-i povestească tot ce-l tulbura.

– Crezi că i s-a părut un sărut adevărat? a întrebat-o Zachary.

– Sînt sigură de asta, i-a răspuns ea automat. De ce nu?

– Este un bărbat inteligent.

– M-am cam plictisit să-i aud pe toți supraestimîndu-l, a spus Lily. I-a părut imediat rău că fusese atît de tăioasă. Numai că era uluită de imaginea pe care tocmai o avusese în fața ochilor. Era ea, sărutîndu-l pe Wolverton, simțindu-i buzele

lipite de ale ei. Ideea a făcut să i se strîngă stomacul. Şi-a dus mîna la ceafă, într-un gest inconştient. O ţinuse odată în braţe, după căzătura de la vînătoare, atunci cînd o ridicase şi aproape că o strînsese de gît. Puterea mîinilor lui şi violenţa expresiei o înspăimîntaseră.

Avea mari dubii că îi arătase această faţă şi lui Caroline Whitmore.

Lily era foarte curioasă în privinţa misterioasei Caroline. Îl iubise oare pe Wolverton sau acceptase să-l ia de bărbat doar pentru imensa lui avere? Sau pentru originea lui aristocrată? Lily auzise că americanii erau foarte impresionaţi de titluri şi de sîngele albastru.

Şi cum fusese oare Wolverton atunci cînd se aflase în preajma ei? Era oare cald şi zîmbitor? Oare Caroline îl făcea fericit?

Întrebările acestea fără răspuns o enervau la culme. A încercat să se adune. Nu conta cum fusese cîndva Wolverton. Acum era important să o salveze pe Penelope de el.

Alex şi-a luat la revedere de la profesor şi a oftat. Domnul Hotchkins era al patrulea candidat la postul de perceptor pe care îl primise. Pînă acum nu găsise nici unul care să-l mulţumească. Ştiuse de la început că va dura pînă cînd va găsi profesorul care să îmbine corect disciplina cu înţelegerea nevoilor lui Henry. În afară de aceste întîlniri, în ultimele zile avusese multe altele pe cap: arendaşii erau furioşi pentru că

iepurii dăduseră iama în recoltele lor, paznicii îi spuseseră că numărul braconierilor sporise considerabil.

Alex se oferise să rezolve problema despăgubindu-i pe arendaşi pentru recoltele distruse, cu condiţia să nu mai braconeze. – Lucru pe care nu au recunoscut că-l făceau, la început. Între timp, se mai întîlnise cu cîţiva agenţi pentru proprietatea lui din Buckinghamshire, ca să discute despre chirie şi despre alte probleme de administrare a domeniului.

– Ar trebui să angajezi pe cineva cu titlu permanent, i-a spus Lily, auzind în treacăt discuţia. Alţii aşa fac.

– Ştiu şi eu cum să-mi administrez proprietăţile, i-a răspuns sec Alex.

– Bineînţeles, i-a zîmbit Lily. Preferi să faci totul singur. Ai fi în stare să mergi din poartă în poartă, să-ţi iei banii de la arendaşi, dacă ai avea timp. Mă mir cum de nu-ţi lustruieşti singur podelele şi cum de nu frămînţi tu pîinea. De ce să plăteşti un servitor cînd poţi să faci şi tu asta?

Alex i-a spus să-şi vadă de treabă iar ea l-a numit tiran medieval.

Rămas singur, s-a gîndit la ce-i spusese ea. De mare parte din treburile lui s-ar fi putut ocupa alţii, la fel de bine. Dar ce să facă cu timpul pe care l-ar fi avut atunci la dispoziţie? Să-l petreacă cu Penelope? Deşi se purtau foarte frumos unul cu celălalt, nu le făcea prea mare plăcere să se afle unul în compania celuilalt.

Ar mai fi avut şi alte opţiuni: jocurile de noroc, vînătoarea, petrecerile şi politica făcută la Londra, dar i se păreau toate o mare plictiseală. Ar fi putut reînnoda unele prietenii mai vechi. În ultimii ani evitase compania celor care îi fuseseră apropiaţi,

în special a celor care o cunoscuseră pe Caroline şi care îşi exprimaseră compasiunea aflînd de moartea ei. Alex nu mai fusese în stare să suporte mila care li se citea în ochi.

Frustrat, s-a dus să o vadă pe Penelope care se agăţa de mama ei ca o umbră. A încercat să facă puţină conversaţie cu ele, să bea o cană din ceaiul aproape rece pe care i l-au oferit. Penelope îl privea timid pe deasupra broderiei la care lucra. După cîteva minute în acea atmosferă apăsătoare, a evadat murmurînd ceva despre cît de multă treabă avea.

Din celălalt capăt al galeriei a auzit rîsete şi sunetul cărţilor de joc. Curios, s-a dus să vadă cine era. La început s-a gîndit că era vreun prieten de-al lui Henry, venit în vizită. Cele două siluete erau aşezate pe podeaua lustruită, cu picioarele încrucişate şi jucau cărţi. Una dintre ele îi aparţinea cu siguranţă lui Henry, dar cealaltă... cealaltă... Alex a făcut o grimasă atunci cînd a recunoscut-o. Era Lily, care nu numai că se îmbrăcase în pantalonii ei cei roz, dar mai şi împrumutase de la Henry o cămaşă şi o vestă. Alex a străbătut hotărît galeria, cu intenţia de a-i atrage atenţia asupra ţinutei nepotrivite. Dar cînd s-a apropiat de ea i s-a tăiat răsuflarea. Felul în care stătea, în care pantalonii i se mulau pe şolduri... Dumnezeu să-l ajute, dar era cea mai tulburătoare femeie din cîte cunoscuse. Văzuse multe femei seducătoare la viaţa lui, unele îmbrăcate, altele dezbrăcate, în rochii elegante de seară sau în neglijeuri transparente, goale în baie sau în dessou-uri franţuzeşti din mătase, prinse cu panglici înguste. Dar nimic nu era mai apetisant decît imaginea lui Lily Lawson în pantaloni.

Trupul îl trăda, excitat. A încercat cu disperare să-şi aducă în faţa ochilor imaginea lui Penelope, dar pentru că nu a reuşit

a căutat şi mai adînc, după amintirea lui Caroline. Nu mai reuşea însă să vadă chipul lui Caroline... abia dacă şi-l mai amintea... vedea doar genunchii lui Lily, creştetul cu bucle întunecate, mişcarea degetelor ei în timp ce amesteca pachetul de cărţi. Doar să-şi menţină ritmul respiraţiei i se părea acum o provocare. Era pentru prima oară că nu-şi mai amintea exact sunetul vocii lui Caroline sau conturul feţei... totul părea învăluit într-un abur. Toate simţurile îi erau acum acaparate de Lily, a cărei frumuseţe vibrantă părea să lumineze întreaga galerie.

Lily i-a aruncat o scurtă privire. S-a crispat, aşteptînd o remarcă negativă din partea lui. Pentru că el nu a rostit nici una, şi-a continuat demonstraţia. Cu mişcări de expert, a tăiat cărţile şi le-a amestecat.

– Uite, Henry, a spus ea. Treci teancul acesta de cărţi prin celălalt... şi vezi? Asul rămîne deasupra.

Henry a rîs şi i-a luat cărţile din mînă, să exerseze.

Alex îl privea pe băiat cum răsucea cărţile în mîini.

– Ştii ce li se întîmplă trişorilor? a întrebat.

– Numai celor nepricepuţi, i-a răspuns Lily, luîndu-i-o înainte lui Henry. Cei buni nu sînt prinşi niciodată. I-a făcut semn spre locul de lîngă ea, de pe podea, exact ca o doamnă graţioasă aflată într-un salon elegant. Nu vrei să ni te alături, domnule? Trebuie să ştii că mi-am încălcat una dintre cele mai stricte reguli şi îl învăţ pe fratele tău toate trucurile mele.

Alex s-a aşezat lîngă ea.

– Şi ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru asta? a întrebat-o. Să faci din fratele meu un trişor...

Lily i-a zîmbit.

– În nici un caz. Vreau doar ca bietul băiat să știe cum ar putea fi păcălit de alții.

Henry a scos un sunet de nemulțumire cînd a scăpat cărțile pe jos iar acestea s-au împrăștiat pe podea.

– Nu-i nimic, i-a spus Lily aplecîndu-se să le adune. Practica este totul, Henry. O s-o capeți cît ai clipi.

Alex nu se putea abține să nu-i admire posteriorul bombat. Trupul l-a trădat din nou și s-a aprins imediat la față. S-a acoperit cum a putut mai bine cu poalele hainei. Ar fi trebuit să se ridice imediat și să plece. Dar a rămas acolo, în galeria inundată de soare, așezat pe podea lîngă cea mai înnebunitoare femeie din cîte cunoscuse vreodată.

Henry a încercat iar să amestece cărțile.

– Ce se mai aude cu profesorul meu, Alex?

Alex și-a mutat atenția de la Lily la el.

– Nu am găsit deocamdată persoana potrivită.

– E bine, a spus băiatul. Ultimul arăta ca un păcălici.

Alex s-a încruntat.

– Poftim?

Lily s-a aplecat conspirativ spre Henry.

– Nu e cazul să folosești acum cuvintele învățate de la mătușica Lily. Așteaptă să plece fratele tău.

Fără să se gîndească, Alex a prins-o de braț.

– Și iată cum demonstrezi, domnișoară Lawson, că am avut dreptate cînd nu te-am vrut în preajma lui.

Uimită, Lily i-a aruncat rapid o privire, așteptîndu-se la o figură încruntată. În loc de asta, a văzut un zîmbet de strengar care a făcut ca inima să-i bată cu putere. Ochii lui zîmbeau și ei, așa că a riscat un alt comentariu adresîndu-i-se lui Henry:

– Știi de ce nu a angajat încă un profesor? Pentru că nu va fi mulțumit pînă cînd nu-i va găsi pe Galileo, Shakespeare și Platon, toți într-o singură persoană. Te compătimesc, băiete.

Henry a făcut o grimasă:

– Spune-i că nu este adevărat, Alex!

– Am anumite standarde, recunosc, a spus Alex, dîndu-i drumul mîinii ei. Iar a găsi un profesor competent se pare că-mi răpește mai mult timp decît am anticipat.

– De ce nu-l lași pe Henry să aleagă? i-a sugerat Lily. Ai putea să-ți vezi de afaceri iar el i-ar intervieva pe candidați. Iar tu ai avea ultimul cuvînt.

Alex a pufnit ironic.

– Chiar aș vrea să văd ce fel de profesor ar alege Henry.

– Cred că este destul de responsabil ca să facă o alegere bună. La urma-urmei, va fi profesorul *lui*. Cred că ar trebui să aibă un cuvînt de spus.

Henry a părut să analizeze cu mare atenție problema. Ochii lui albaștri i-au întîlnit pe ai lui Alex:

– Aș alege unul al naibii de bun, Alex. Crede-mă.

Ideea era complet neortodoxă. Pe de altă parte, însă, această responsabilitate nu-i putea face rău. Probabil că nu era nimic rău în a-l lăsa să încerce.

– Mă mai gîndesc, a spus el serios. Dar ultimul cuvînt îmi aparține.

– Ei bine, a spus Lily mulțumită, se pare că poți fi și rezonabil, uneori. A luat cărțile din mîinile lui Henry, le-a amestecat și le-a așezat pe podea. Vrei să tai, domnule?

Alex o privea intens, întrebîndu-se cum arăta ea oare în clubul lui Craven, cu o strălucire de neastîmpăr în ochi, cu mîna

ei subțire îndepărtîndu-și de pe frunte buclele rebele. Nu avea să fie niciodată soția liniștită și supusă a cuiva. Putea fi, probabil, o curtezană pricepută, o combinație între o bună jucătoare de cărți și o pisică sălbatică... iar lui nu-i trebuia nici una din toate astea.

– Ce jucați? a întrebat.

– Îl învăț pe Henry *vingt-et-un*. L-a privit provocator: crezi că știi să joci, Wolverton?

El a întins mîna spre pachetul de cărți:

– Fă jocurile.

Capitolul 5

Lily a descoperit cu uimire că Alex juca bine cărți. Chiar foarte bine. Ca să-l bată, a fost nevoită să trișeze. Sub pretextul că-l învăța pe Henry, s-a uitat de cîteva ori la prima carte din teanc. Alteori i-a dat a doua carte, nu pe cea care urma, sau a amestecat cărțile așa cum învățase de la Derek, după ore în care exersase în fața oglinzii. Iar dacă Alex a bănuit ceva, a păstrat tăcerea... cel puțin pînă cînd jocul s-a apropiat de sfîrșit.

– La această mînă, i-a spus Lily lui Henry pe cînd o jucau pe ultima, ai două posibilități, să socotești asul ca unu sau ca unsprezece. Cea mai bună strategie este să mergi pe valoarea mare. Iar dacă nu ți-e de folos, îl poți considera drept unu.

Urmîndu-i sfatul, Henry a întors o carte și a zîmbit mulțumit.

– Douăzeci, a spus. Nimeni nu mă mai poate bate.

– Asta dacă domnișoara Lawson nu face vreo magie, a spus Alex.

Lily s-a uitat la el, întrebîndu-se dacă o surprinsese trișînd. Probabil că da. Nu exista o altă explicație pentru expresia lui resemnată. Au jucat și ultima carte și jocul s-a încheiat.

– Henry a cîștigat, a spus ea veselă. Data viitoare jucăm pe bani, Henry.

– În nici un caz, a spus Alex.

Lily a izbucnit în rîs.

– Nu e cazul să te impacientezi, Wolverton. Mă gîndeam la un șiling-doi, nu mi-am pus în gînd să-i iau bietului băiat întreaga moștenire.

Henry s-a ridicat și s-a întins cu un geamăt înfundat.

– Data viitoare hai să jucăm la masă, așezați pe scaune, a sugerat el. Podeaua asta e al naibii de tare!

Alex l-a privit preocupat:

– Cum îți mai este?

– Sînt bine, i-a zîmbit Henry, înțelegîndu-i îngrijorarea. Sînt bine, Alex. Zău.

Alex a dat din cap dar Lily a observat că în ochi avea aceeași expresie de cu o seară înainte. Expresie care nu a dispărut nici după ce Henry a plecat.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Lily. De ce l-ai întrebat pe Henry...?

– Nu am văzut niciodată o femeie care să trișeze cu atîta pricepere, domnișoară Lawson, i-a spus Alex ridicîndu-se și întinzîndu-i mîna.

Atenția ei fusese distrasă, pentru moment:

– Am ani de experiență, a recunoscut ea cu modestie.

Alex a zîmbit, amuzat de lipsa ei de rușine. I-a luat mîna mică în mîna lui și a ridicat-o. A aruncat o privire furișă spre trupul ei zvelt.

– Chiar trebuia să-l bați la cărți pe un puști de doisprezece ani?

– Nu a fost acesta scopul meu. *Pe tine* voiam să te bat.

– De ce?

Era o întrebare bună. Ce conta dacă pierdea sau cîștiga un joc în fața lui? L-a privit în ochii cu sclipiri argintii, dorindu-și să poată rămîne indiferentă.

– Așa mi s-a părut că ar trebui.

– Ar fi interesant să încerci să joci cinstit, măcar o dată. Asta dacă ești în stare.

– Hai să jucăm cinstit chiar acum, domnule. Iar cel care pierde trebuie să-i răspundă la o întrebare cîștigătorului. A întors imediat două cărți. Una a aterizat lîngă picioarele lui, cealaltă în fața ei. Un șapte și o damă.

Alex o privea cum stătea cu capul plecat, privind cărțile. Era foarte aproape de el. Și-a imaginat deodată că-i prindea capul în mîini, că-i strivea buzele cu ale lui, că-și îngropa nasul în părul ei, inspirîndu-i parfumul, mirosul pielii... și-a imaginat că îngenunchea, că se cufunda în căldura trupului ei. Tulburat, a încercat să-și alunge această imagine din minte. Trebuia să se controleze. Cînd ea a ridicat privirea, Alex a fost sigur că-i citise gîndurile rușinoase. Ciudat, dar ea nu a părut să fi observat nimic.

– Încă una? a întrebat Lily. El a încuviințat. A luat o carte din vîrful teancului, cu grijă exagerat de mare și a pus-o pe podea. Un decar.

– Pas, a spus el.

Lily a mai tras o carte, cu un zîmbet satisfăcut. Era un nouar.

– Am cîștigat, Wolverton. Acum spune-mi de ce erai atît de îngrijorat pentru Henry și de ce l-ai retras de la școală. Din cauza notelor? Are...?

– Sînt deja trei întrebări, a întrerupt-o ironic Alex. Iar înainte de a-ți răspunde vreau să știu de ce te interesează atît de tare.

– Îmi place băiatul, i-a răspuns Lily. Și chiar îmi fac griji pentru el.

S-a gîndit la ceea ce-i spusese ea. Poate că era adevărat. Păreau să se înțeleagă foarte bine, ea și Henry.

– Nu a fost din cauza notelor, i-a răspuns. Henry avea necazuri. Cele obișnuite: lene, mici obrăznicii. Iar directorul l-a „disciplinat"... Alex a încleștat fălcile.

– L-a bătut? Lily îl privea cu atenție. Din unghiul acela, trăsăturile lui păreau aspre, făcîndu-l să semene cu un satir din bronz. De aceea merge și acum cu dificultate. A fost rău de tot, nu-i așa?

– Da, a fost. Am vrut să-l omor pe Thornwait. Încă mai vreau.

– Pe director? Deși îi disprețuia pe cei care erau cruzi cu copiii, lui Lily aproape că-i era milă de el. Era sigură că Thornwait nu va scăpa ușor pentru ceea ce făcuse.

– Iar Henry a ripostat, aruncîndu-i în aer ușa casei, a continuat Alex.

Lily a izbucnit în rîs.

– Nu mă așteptam la altceva din partea lui! Expresia amuzată i s-a șters imediat de pe chip, cînd a văzut cît de serios era Alex. Dar pe tine altceva te frămîntă... probabil faptul că Henry nu ți-a spus ce i se întîmpla.

Din tăcerea lui și-a dat seama de răspuns.

Și abia atunci a înțeles. Alex, care se simțea responsabil pentru toți și toate, se auto-învinovățea acum. Era șansa ei să

răsucească cuțitul în rană și să-l facă să se simtă chiar mai vinovat. Dar a simțit nevoia să-i ușureze sentimentul de vinovăție.

– Nu mă surprinde, i-a spus. Majoritatea băieților ajunși la vîrsta lui Henry sînt foarte orgolioși. Nu încerca să pretinzi că tu nu erai așa. Bineînțeles că a încercat să-și rezolve singur problemele. Doar nu te așteptai să vină alergînd la tine. Din cîte am observat eu, așa gîndesc băieții.

– Ce știi tu despre băieți? a șoptit el.

I-a aruncat o privire mustrătoare.

– Nu este vina ta, Raiford, cît de mult aș vrea eu să te învinovățesc. Ai prea multă conștiință – uneori cred că îți egalează ego-ul.

– Nu-mi lipsea decît o predică legată de conștiință, din partea *ta*, i-a răspuns el caustic. Dar a privit-o fără obișnuita animozitate, trimițîndu-i un fior prin tot trupul. Mai jucăm o mînă contra unui răspuns, domnișoară Lawson?

Lily a întors două cărți, zîmbind.

– De ce? Ce întrebare vrei să-mi pui?

El a continuat să o privească atent. Lily a avut sentimentul că o atingea, deși era destul de departe de ea. Bineînțeles că nu făcea asta, dar era aceeași senzație pe care o trăise cu Giuseppe... se simțea sufocată... amenințată... dominată.

Alex nici nu s-a mai uitat la cărți ci a întrebat-o direct:

– De ce urăști bărbații?

Nu se putuse abține. Curiozitatea lui sporise cu fiecare cuvînt pe care îl rostise ea, cu fiecare privire pe care i-o aruncase. Lui, tatălui ei, lui Zachary. Păstra distanța față de orice bărbat din preajma ei. Numai cu Henry se purta diferit.

Probabil era prea mic ca să-l considere o amenințare. Instinctul îi spunea că cineva profitase de ea, în trecut, iar ea ajunsese să-i vadă pe bărbați ca pe niște dușmani care meritau doar să fie folosiți, manipulați.

– De ce...? era prea șocată ca să mai poată vorbi. Doar Derek mai era capabil să o dezarmeze așa, din cîteva cuvinte. De ce o întreba așa ceva? Cu siguranță că nu-l interesau sentimentele ei. Probabil că o întrebase asta pentru că simțise că o va răni, ticălosul!

Și avea dreptate... chiar ura bărbații, deși nu rostise niciodată aceste cuvinte. Și ce ar fi putut să găsească atît de minunat la ei? Tatăl ei o ignorase, logodnicul o abandonase. Giuseppe abuzase de încrederea ei. Și tot niște bărbați îi răpiseră copila. Chiar și prietenia ei cu Derek, așa cum era ea, începuse cu un șantaj. Să-i ia naiba pe toți!

– Am jucat destule cărți pentru o după-amiază, a spus ea și a lăsat jos pachetul de cărți. S-a întors pe călcîie și a dat să iasă din galerie. În urma ei a auzit zgomot de pași. Alex a ajuns-o imediat.

– Domnișoară Lawson...

A prins-o de braț. Ea s-a răsucit și i-a dat mîna deoparte, cu un gest violent:

– Să nu pui mîna pe mine! Să nu mă mai atingi în viața ta! i-a șuierat.

– Am înțeles, i-a spus el încet. Liniștește-te. Nu am avut nici un drept să te întreb.

– Este un soi de scuză? Pieptul îi tresălta de furie.

– Da. Alex nu se așteptase la o asemenea reacție. Deși Lily se străduia să se controleze, era pentru prima oară că o vedea

ca pe o femeie fragilă, cu o imensă durere. Nu trebuia să întreb asta.

– Ai al naibii de multă dreptate! Lily și-a trecut mîna prin păr iar buclele i-au alunecat rebele pe frunte. Cuvintele i se rostogoleau pe buze, acuzatoare: îți dau imediat și răspunsul. Pentru că nu am cunoscut pînă acum un bărbat demn de încredere. Sau vreun așa-zis gentleman care să aibă o brumă de înțelegere sau compasiune. Sînteți cu toții la fel: va lăudați cu onoarea voastră cînd de fapt... A închis brusc gura.

– Cînd de fapt... a repetat Alex, dorindu-și ca ea să-și termine fraza. Voia să o cunoască, măcar în parte. Pentru că nu i-ar fi ajuns o viață ca să o înțeleagă.

Lily a clătinat din cap, hotărîtă. Emoțiile păreau să fi dispărut ca prin farmec. Avea o voință și o stăpînire de sine egale cu ale lui. L-a privit cu un zîmbet insolent:

– Dă-te deoparte, domnule. Și a plecat, lăsîndu-l acolo, în galerie, printre cărțile de joc împrăștiate pe podea.

O chinuia o durere îngrozitoare de cap, probabil din cauza felului în care își petrecuse dimineața. Stătuse împreună cu Totty și Penelope, ascultînd doar pe jumătate conversația lor. Seara, își ceruse scuze și se retrăsese în camera ei, unde abia ciugulise din friptura de vită care îi fusese adusă în cameră. După ce dăduse pe gît două pahare de vin roșu, se schimbase în cămașă de noapte și se așezase în pat. Baldachinul din mătase grea o înconjura, ferind-o de orice rază de lumină. Și-a schimbat poziția de nenumărate ori, s-a întors pe burtă, a luat perna în brațe. Singurătatea o apăsa în capul pieptului.

Își dorea să poată sta de vorbă cu cineva. Să se descarce. Îi simțea lipsa mătușii Sally, singura care știa de existența lui Nicole. Cu înțelepciunea ei plină de ironie și simțul umorului atît de neortodox, Sally fusese în stare să o ajute să depășească orice obstacol. O ajutase pe moașă, atunci cînd o născuse pe Nicole și avusese grijă de Lily exact ca o mamă.

– Îmi vreau copila înapoi, Sally, a șoptit Lily. Dacă ai fi aici m-ai ajuta să-mi dau seama ce este de făcut. Nu mai am deloc bani. Sînt disperată. Ce să fac? Ce?

Și-a amintit cum venise la Sally, cum îi mărturisise rușinea de a fi avut un amant și de a fi conceput un copil în acea singură noapte de pasiune ilicită. La vremea aceea, fusese convinsă că nu exista un rău mai mare, dar Sally reușise să o liniștească:

– Te-ai gîndit să dai cuiva copilul? o întrebase Sally. Să dai cuiva bani să-l crească?

– N-aș face așa ceva, îi răspunsese Lily printre lacrimi. Copilul nu are nici o vină. El – sau ea – nu trebuie să plătească pentru păcatele mele.

– Dacă ești hotărîtă să păstrezi copilul vom locui împreună, în liniște, în Italia. Vom fi o familie.

– N-aș putea să-ți cer asta...

– Nici nu ai făcut-o. Uită-te la mine, Lily. Sînt o femeie în vîrstă, bogată, care poate să facă ceea ce-și dorește. Am suficienți bani. Și nu ne va păsa nici cît negru sub unghie de ipocrizia lumii.

Din nefericire, Sally murise la scurt timp după nașterea fetiței. Iar Lily își găsise alinarea în Nicole, care devenise centrul lumii ei, umplîndu-i fiecare zi cu iubire. Cîtă vreme o avusese pe Nicole, totul fusese perfect.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, udînd perna. Iar durerea de cap era din ce în ce mai puternică. A început să plîngă înfundat. Nu mai făcuse asta în fața nimănui, nici măcar în fața lui Derek. El nu i-ar fi permis să fie vulnerabilă, pentru că văzuse mult prea multă suferință în viața lui. Tristă, Lily s-a întrebat cu cine era acum Nicole. Și cine o alina atunci cînd plîngea.

Alex se foia și gemea în somn, chinuit de un vis. Cumva, își dădea seama că acele lucruri nu se întîmplau cu adevărat, dar nu se putea trezi. Se adîncea tot mai tare într-o lume învăluită în ceață, plină de umbre și de mișcare. Lily era și ea acolo. Îi susținea privirea, zîmbindu-i ironic. După care își lipise buzele de umărul lui și-l mușcase în joacă. El încercase să o dea deoparte, dar în secunda următoare trupul ei se lipise de al lui.

– Arată-mi ce vrei, Alex, îi șoptea ea cu un zîmbet atotcunoscător.

– Nu te apropia de mine, îi spunea el răgușit, dar ea nu-l asculta ci îi prindea capul între mîini și i-l cobora acolo unde își dorise... acolo...

Alex s-a trezit brusc, respirînd greu. Și-a dus mîna la fruntea plină de broboane de sudoare. Trupul îl durea de dorință. A murmurat o înjurătură printre dinți, a luat o pernă, a mototolit-o și a aruncat-o cît colo. Avea nevoie de o femeie. Nu mai fusese niciodată atît de disperat. Încercînd să-și domolească pulsul, s-a gîndit cînd se culcase ultima oară cu o

femeie. Înainte de a se fi logodit cu Penelope. Simțise că era de datoria lui să-i fie fidel. Că nu va muri dacă își impunea cîteva luni de celibat. *Un idiot,* și-a spus. Un idiot.

Trebuia să facă ceva. Se putea duce în camera lui Penelope, chiar acum. Ei nu i-ar fi plăcut deloc. Ar fi protestat, ar fi plîns, dar Alex știa că îi putea înfrînge voința. O putea speria într-atît încît să-l primească în patul ei. La urma-urmei, mai erau doar cîteva săptămîni pînă la căsătorie.

Ideea nu i se părea foarte rea. Mai ales acum, cînd simțea că moare din cauza frustrării. Dar gîndul că va face dragoste cu Penelope...

Mintea lui refuza această imagine.

Bineînțeles că i-ar fi adus o anume ușurare.

Nu. Nu voia asta. Nu o voia *pe ea*.

Ce naiba se întîmplă cu tine? s-a întrebat Alex, sălbatic și a sărit din pat. A dat draperiile deoparte, lăsînd ca lumina lunii să pătrundă în cameră. S-a apropiat de ligheanul așezat pe suportul cu trei picioare și și-a dat cu apă rece pe față. Gîndurile acestea nu-i dădeau pace de cîteva zile, de cînd o cunoscuse pe Lily. Dacă ar fi putut să domolească focul dinăuntrul lui! Dacă ar fi putut gîndi limpede!

Avea nvoie de o băutură. Coniac. Nu, mai bine whiskey-ul acela bun, din rezerva tatălui său, cu gust de fum și iarbă-neagră. Ceva care să-i ardă gîtul și gîndurile care îl torturau. Și-a tras pe el un halat albastru și a ieșit din dormitor. A pornit pe coridorul susținut de coloane, cel care lega aripa de vest de scara mare.

S-a oprit auzind o treaptă scîrțîind. A înclinat capul, așteptînd în întuneric. Scîrț! S-a auzit din nou. Cineva cobora. Și știa prea bine cine.

A zîmbit mulțumit. I se ivise șansa de a o prinde pe Lily în fapt, cu unul dintre servitori. O putea folosi drept pretext s-o dea afară din casă. Iar dacă Lily pleca, totul avea să redevină ca mai înainte.

A înaintat fără zgomot și a zărit-o pe Lily în holul central. Cămașa subțire de noapte i se învolbura în urma pașilor, pe marmura rece. Se ducea să se întîlnească cu amantul ei. Alex păși ca prin vis și se simți de parcă o otravă își făcea loc în trupul lui. Împreună cu un amestec de furie și confuzie. Voia să o pedepsească pentru ce urma să facă împreună cu un alt bărbat.

A coborît cîteva trepte și a înghețat.

Ce făcea? Contele de Wolverton, renumit pentru moderație și bun-simț, se furișa ca un hoț în propria casă. Aproape nebun de gelozie – da, gelozie – din cauza aventurilor nocturne ale unei zăpăcite.

Cum ar mai fi rîs Caroline!

La naiba și cu Caroline. La naiba cu toate. Trebuia să o oprească pe Lily. Al naibii să fie el dacă o va lăsa să aibă parte de plăcere în noaptea asta. A coborît hotărît restul de trepte și a orbecăit pînă la măsuța din porțelan pe care se afla o lampă. A aprins o flacără mică și a luat-o pe urmele lui Lily, spre bucătăria care se afla la parter. Cînd a trecut pe lîngă ușa bibliotecii, lăsată larg deschisă, a auzit niște șoapte. S-a încruntat furios cînd a auzit-o pe Lily murmurînd ceva care semăna cu *Nick... eu...*

A intrat în trombă înăuntru.

– Ce se petrece aici? S-a uitat în jur dar nu a văzut decît silueta ei firavă, cuibărită într-un fotoliu.

– Domnișoară Lawson? S-a dat mai aproape. Flacăra lămpii arunca o lumină aurie pe pielea ei, dezvelindu-i trupul acoperit de cămașa subțire. Ea se frămînta, se mișca iar buzele rosteau cuvinte neauzite. Pe frunte avea cute adînci, semn de mare tristețe.

Alex a scrîșnit din dinți. Probabil că-și dăduse seama că era urmărită.

– Ești o prefăcută, i-a spus șoptit. Este un comportament mult prea josnic, chiar și pentru tine.

Ea s-a prefăcut că nu-l auzise. Ținea ochii pe jumătate închiși, ca și cum ar fi fost într-o transă misterioasă.

– De ajuns! A spus Alex și a pus lampa pe o măsuță din apropiere. Iritat, și-a dat seama că ea avea de gînd să-l ignore pînă cînd pleca din cameră. O să te iau pe sus de aici, dacă este nevoie, domnișoară Lawson. Asta speri? Să facem o scenă? Cum ea refuza să-l privească, a prins-o de umeri și a scuturat-o cu putere: am spus că este de ajuns!

Ce a urmat l-a uimit pe Alex. Lily a scos un sunet animalic și a sărit ca un arc din fotoliu. S-a împiedicat de măsuță și aproape că a răsturnat lampa. Cu un gest reflex, Alex a prins-o înainte să cadă, dar a trebuit să dea capul pe spate, ca să-i evite zgîrieturile. Deși era minionă, era greu de stăpînit. A reușit într-un tîrziu să o țină strîns la piept. Ea s-a crispat, continuînd să respire greu. Alex și-a trecut mîinile prin părul ei și a obligat-o să-și lipească obrazul de umărul lui. Îi șoptea, încercînd să o aline:

– Dumnezeule, Lily. Relaxează-te. Totul va fi bine.

Îi simțea respirația fierbinte în creștet. El a continuat să o țină strîns, nu-i permitea să facă nici cea mai mică mișcare. Lily

era prea dezorientată ca să poată vorbi coerent. Alex a început să o legene încetișor:

– Sînt, eu, Alex. Totul va fi bine. Liniștește-te.

Lily și-a revenit treptat, de parcă se trezea dintr-un vis. Primul lucru de care a fost conștientă a fost strînsoarea din jurul ei. Obrazul și bărbia îi erau lipite de pieptul cuiva, iar părul scurt și creț o gîdila. Un parfum plăcut, masculin și cunoscut îi aducea aminte de cineva. De Alex Raiford, care o ținea acum în brațe.

Cu mîna lui mare o mîngîia ușor pe spate. Ea nu era obișnuită să fie atinsă de nimeni atît de familiar. Dar mișcările circulare erau blînde, făcînd ca tensiunea din trup să se risipească.

Alex a simțit-o cum începea să se relaxeze în brațele lui. Era atît de fragilă, de mică, tremura din cauza șocului. O senzație tulburătoare, alarmant de dulce îl copleșea. Iar liniștea profundă din jurul lor părea să-i învăluie ca o mantie.

– Wolverton?

– Ușurel. Nu ești încă foarte sigură pe picioare.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat ea.

– Știi vorba aceea din bătrîni, să nu trezești un somnambul?

Deci aflase. Dumnezeule, ce se va întîmpla de acum încolo? Probabil că trupul ei i-a trădat cumva frica pentru că el a reînceput să o mîngîie pe spate, ca pe un copil.

– Asta s-a întîmplat și în celelalte nopți, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi spui.

– Ca să mă poți interna în vreun azil? l-a întrebat ea cu voce tremurîndă, încercînd să se desprindă de el.

– Stai aici. Ai suferit un şoc.

Nu-i auzise niciodată această tonalitate blîndă... părea să nici nu fie vocea lui. Lily a clipit, uimită. Nu o mai ţinuse nimeni aşa în braţe, niciodată. Giuseppe, cu toată pasiunea lui impetuoasă, nu o ţinuse atîta timp în braţe nici măcar atunci cînd făcuseră dragoste. Se simţea stînjenită, neajutorată. Era o situaţie care îi depăşea imaginaţia. Alex Raiford nu se mai ascundea în spatele cămăşii apretate sau a cravatei. Iar pieptul pe care îşi sprijinea ea capul era dur precum puntea unei fregate. Îi auzea bătăile inimii, îi răsunau în ureche. Cum era oare să fii invincibil? Probabil că el nu se temea de nimic şi de nimeni.

– Vrei ceva de băut? a întrebat-o Alex încet. Trebuia să-i dea drumul din îmbrăţişare, altfel risca să se rostogolească împreuna cu ea pe podea. Se simţea pe muchie de prăpastie.

Ea a dat din cap.

– Coniac.

Cumva, a reuşit să găsească puterea de a se desprinde de el. S-a aşezat pe un fotoliu în timp ce Alex s-a apropiat de bufetul unde erau ţinute băuturile. A turnat puţin coniac într-un pahar. În lumina lămpii, părul lui auriu strălucea asemenea unui dublon. Lily l-a privit şi şi-a muşcat buza. Pînă acum îl cunoscuse doar ca pe un tip arogant, plin de prejudecăţi, ultimul bărbat de pe pămînt al cărui ajutor l-ar fi acceptat. Dar preţ de o clipă uimitoare simţise că puterea lui o învăluise. Se simţise în siguranţă, protejată.

El era duşmanul, şi-a reamintit în tăcere în timp ce-l privea apropiindu-se. Trebuia să nu uite asta, să nu uite...

– Poftim, i-a spus Alex întinzîndu-i paharul. După care s-a aşezat lîngă ea.

Lily a sorbit din băutură. Coniacul era aromat, uşor, aşa cum era şi cel din rezerva lui Derek. Lily a băut încet şi a aruncat o privire spre Alex, care nu o scăpa din ochi. Nu avea suficient curaj încît să-l întrebe dacă avea de gînd să spună cuiva.

El a părut să-i citească gîndurile.

– Mai ştie cineva?

– Ce să ştie? a bravat ea.

El a strîns din buze, iritat.

– Ţi se întîmplă des?

Ea a privit fundul paharului, prefăcîndu-se absorbită de licoarea din el.

– Trebuie să vorbeşti cu mine, Lily, i-a spus el serios.

– Pentru tine sînt domnişoara Lawson, a ripostat ea. Şi nu e cazul să fii atît de curios. Nu e treaba ta ce fac eu noaptea.

– Chiar nu înţelegi că ai fi putut să te răneşti? Sau să răneşti pe cineva. Era cît pe ce să dărîmi lampa şi să dai naştere unui incendiu...

– Asta pentru că m-ai speriat tu!

– De cînd ţi se întîmplă asta?

Lily s-a ridicat în picioare.

– Noapte bună, domnule.

– Stai jos. Nu pleci nicăieri pînă nu-mi dai cîteva răspunsuri.

– N-ai decît să stai aici cît vrei. Eu mă duc în camera mea. S-a ridicat şi a pornit spre uşă.

A ajuns-o imediat şi a întors-o cu faţa spre el.

– Nu am terminat cu tine!

– Ia-ți mîinile de pe mine!

– Cine este Nick? Cînd i-a surprins privirea înfricoșată, Alex a știut că atinsese un punct vulnerabil. Nick, a repetat el printre dinți. E un bărbat, nu-i așa? Iubitul tău? Dragul tău prieten Craven știe de existența lui Nick sau...?

Fără să stea pe gînduri, Lily i-a aruncat coniacul în față. Ar fi făcut orice, doar să-l facă să tacă.

– Să nu mai repeți niciodată acest nume!

Coniacul i se prelingea pe obraji.

– Deci nu este numai Craven, mai ai și un alt amant, a mîrîit el. Bănuiesc că o femeie de teapa ta nu are nici o problemă să sară dintr-un pat într-altul.

– Cum îndrăznești să mă acuzi? Măcar eu sînt infidelă cu cei care sînt încă în viață!

Alex a pălit, dar Lily a continuat:

– Vrei să te căsătorești cu sora mea deși o mai iubești încă pe Caroline Whitmore. O femeie care e moartă de ani buni! Este morbid dar și nedrept față de Penelope, iar tu o știi prea bine. Ce fel de soț îi vei fi surorii mele, brută încăpățînată ce ești, de vreme ce vrei să trăiești în trecut pentru tot restul zilelor...

S-a oprit pentru că își dăduse seama că mersese prea departe. Chipul lui Alex părea o mască a morții. Iar ochii lui o priveau cu o intensitate care a înspăimîntat-o. Avea de gînd să o omoare. Paharul i-a scăpat printre degete. S-a întors pe călcîie, încercînd să o ia la fugă, dar era prea tîrziu. Alex a pus mîna pe ea și urma, sigur, să-i frîngă gîtul.

– Nu, a spus înfricoșată.

Dar gura lui a pus stăpînire pe a ei și și-a încleștat mîna la ceafa ei, să o țină pe loc. Din cauza surprizei și a durerii, Lily a

înlemnit. Nu avea cum să se elibereze. A închis ochii și a strîns din dinți, simțind cum gustul de coniac se amesteca cu cel al sîngelui. O rănise.

Cu un geamăt, Alex a ridicat brusc capul. Ochii îi ardeau. Și-a desprins mîna de la ceafa ei și i-a mîngîiat buza rănită.

– Ești un ticălos! a strigat Lily. A încercat să se smucească atunci cînd el și-a plecat din nou capul spre ea. Nu!

El a sărutat-o sălbatic, lăsînd-o fără suflare, obligînd-o să respire pe nas. A încercat să se elibereze dar Alex o ținea strîns lipită de el, modelîndu-i coapsele după ale lui. O necăjea, mușcînd-o încetișor, căutînd cu limba dulceața dinăuntru. Ea era neajutorată în fața trupului lui puternic. Halatul lui albastru i-a alunecat de pe un umăr iar ea și-a trecut palma peste pieptul lui aspru, care a părut să o ardă. O săruta tot mai adînc, cercetînd-o cu limba. Doar pe jumătate conștient de ce făcea, și-a coborît buzele de-a lungul gîtului ei. Tot trupul îi tremura de pasiune. Toți anii de singurătate păreau să se fi topit într-un vis întunecat.

– Nu-ți fac nici un rău, a șoptit el. Nu te trage înapoi, Caro...

Lui Lily i-au trebuit cîteva secunde să realizeze ce spusese. A înghețat.

– Dă-mi drumul, i-a spus.

A eliberat-o cu bruschețe. Părea la fel de nedumerit ca și ea. S-au dat amîndoi cîte un pas înapoi. Alex și-a trecut mîna peste obraz, ștergînd ultimele urme de coniac. Excitat și rușinat, a întins încă o dată mîna spre ea.

– Lily...

– Nu.

Nu știa ce voia să spună, dar nu-l putea asculta. Ar fi fost un dezastru.

– Nimic din toate astea nu s-a întîmplat. Nimic. Eu... Noapte bună. Și a dispărut.

Alex a clătinat din cap, încercînd să-și limpezească mintea. S-a așezat cu greutate pe fotoliu, privind în gol.

– *Ce am făcut, Caroline?*

– *Biet neghiob,* a auzit vocea lui Caroline. *Credeai că te vei putea agăța pentru totdeauna de mine. Că te vei însura cu o fată inocentă și dulce, așa cum este Penelope, și astfel nu va trebui să te desparți nicicînd de mine. Ca și cum amintirile ți-ar fi fost de ajuns.*

– Dar îmi sînt de ajuns, a spus cu încăpățînare.

– *Nu te-ai considerat tu întotdeauna deasupra oricărei slăbiciuni omenești? Deasupra durerii și a singurătății? Ai crezut că ai nevoie de mai puțin, în comparație cu alți bărbați, cînd de fapt ai nevoie de mult mai mult...*

– Încetează, a gemut el luîndu-și capul în mîini.

A continuat însă să audă glasul lui Caroline:

– *Ai fost singur prea mult timp, Alex. A venit vremea să mergi mai departe...*

– Dar asta fac, a spus el. Alături de Penelope voi avea un nou început, Dumnezeu să mă ajute. Voi învăța să țin la ea. Voi încerca să...

Alex s-a oprit brusc, dîndu-și seama că vorbea de unul singur, ca un biet nebun, că purta o conversație imaginară cu o fantomă. Trebuia să scape de Lily dacă voia să rămînă întreg la minte.

Lily s-a ghemuit în pat și și-a tras pilota pînă la gît. Nu se putea opri din tremurat.

Cum mai putea să dea ochii cu Alex după asta? Simțea cum roșea, chiar și în întunericul camerei ei. Cum de făcuseră așa ceva? Ce se întîmpla cu ea?

Și-a îngropat fața în pernă, amintindu-și senzația gurii lui lipite de a ei, a brațelor lui înlănțuind-o.

Șoptise numele lui Caroline.

Umilită, rănită, Lily s-a rostogolit în pat, cu un geamăt înfundat. Trebuia să rezolve situația dintre Zachary și Penelope și să părăsească Raiford Park cît mai curînd. Nu putea să-l trateze pe Alex așa cum o făcea cu ceilalți bărbați, folosindu-se de sarcasm, de temperament sau de farmec. El era imun la toate astea, așa cum era și Derek.

Începea să înțeleagă ce ascundea Alex Raiford în spatele fațadei implacabile. După cum reacționase cînd pomenise numele lui Caroline, își dădea seama că rana provocată de moartea ei nu se vindecase complet. Îi dăruise întreaga dragoste lui Caroline, iar ea o luase cu ea în mormînt. Alex avea să fie bîntuit de imaginea ei pentru tot restul zilelor. O fată inocentă asemenea lui Penelope își putea petrece întreaga viață încercînd în van să-l mulțumească.

– Oh, Penny, a șoptit ea. Trebuie neapărat să te scap de el.

Contrar așteptărilor, sosirea lui Zachary la Raiford Park nu i-a fost adusă la cunoștință imediat lui Lily. Ci a fost condus în bibliotecă, acolo unde îl aștepta contele de Wolverton.

– Raiford? a întrebat Zachary, şocat să-l vadă.

Alex stătea confortabil într-un fotoliu, cu picioarele larg desfăcute. O sticlă de coniac pe jumătate goală stătea în echilibru pe genunchiul lui. Era palid, cu cearcăne adînci. Fuma din greu, şi de ceva vreme, dacă era să judece după mirosul greu de tutun stătut. Zachary era convins că nu erau mulţi cei care să-l fi văzut pe Alex Raiford într-o asemenea stare. Era ceva grav, cu siguranţă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nimic. De ce întrebi?

Zachary a clătinat din cap şi şi-a dres vocea de cîteva ori.

– *Hmm.* Fără vreun motiv anume. Mă gîndeam că... *Hmm...* arăţi cam obosit.

– Sînt bine. Ca întotdeauna.

– Da, bineînţeles. *Hmm.* Am venit să o văd pe Lily, aşa că...

– Stai jos. Alex i-a făcut semn spre un scaun de piele.

Zachary l-a ascultat, uşor iritat.

– Bea şi tu ceva, i-a spus Alex, învăluit într-un nor de fum.

Zachary s-a foit pe scaun.

– Nu am obiceiul să beau ceva tare în timpul zilei...

– Nici eu. Alex a dus paharul la buze şi a luat o înghiţitură zdravănă. Şi-a privit fix interlocutorul. Erau de o vîrstă, şi-a spus el, şi totuşi Zachary abia dacă părea mai mare decît Henry. Ochii îi erau plini de vise tinereşti, de idealism. Era al naibii de potrivit pentru Penelope. Orice om cît de cît inteligent ar fi văzut asta.

Alex s-a crispat. Caroline era moartă. Iar dacă soarta i-o răpise pe femeia pe care o iubea, al naibii să fie el dacă îi va permite lui Zachary să i-o ia pe Penelope. Printre aburii alcoolului, Alex îşi dădea seama că atitudinea lui era egoistă, crudă şi răzbunătoare... dar nu-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic.

Poate de un singur lucru. Unul singur, lipsit de importanţă, care totuşi nu-i dădea pace.

– Cu cine a fost logodită domnişoara Lawson?

Zachary a părut tulburat de întrebarea pusă fără ocolişuri.

– Te referi la... episodul de acum zece ani? Cînd Lily s-a logodit cu lordul Hindon?

– Care dintre ei? Cu Thomas sau cu fiul lui, Harry?

– Cu Harry.

– Filfizonul acela care nu ratează nici un pahar pe lîngă care trece? Alex a rîs dispreţuitor. *El* a fost marea ei iubire? Trebuia să ştiu că va alege pe cineva foarte vanitos în detrimentul inteligenţei. Era prieten cu tine?

– Da, la vremea aceea, a recunoscut Zachary. Harry avea un anume farmec...

– Şi ce i-a făcut ea de l-a determinat să o părăsească?

Zachary a ridicat din umeri.

– Nimic special.

– Haide, haide, a spus Alex. Trebuie să-l fi înşelat în vreun fel, sau să-l fi umilit public, sau...

– Într-un fel se cheamă că l-a înşelat. Deşi nu a făcut-o intenţionat. Lily era destul de tînără pe atunci, foarte încrezătoare şi naivă. S-a îndrăgostit de Harry pentru frumuseţea lui, fără să-şi dea seama că era complet lipsit de caracter. Ca să-l atragă, Lily şi-a ascuns inteligenţa şi voinţa puternică şi s-a comportat ca o prostuţă. Nu cred că a fost un plan pe care să-l fi făcut conştient, ci mai degrabă a vrut să pară genul de femeie pe care el l-ar fi admirat.

– Numai că în cele din urmă Hindon a descoperit cum era ea de fapt.

– Da, a început să-şi dea seama la cîteva luni după ce a cerut-o de nevastă. Şi a avut un comportament complet dezonorant. A părăsit-o cu puţin timp înainte de nuntă. Lily a suferit enorm. M-am oferit să mă căsătoresc eu cu ea dar m-a refuzat. Pe atunci era convinsă că destinul ei era să nu se căsătorească niciodată. După care a plecat în străinătate cu mătuşa ei, pentru cîţiva ani. Au locuit un timp în Italia.

Alex se concentra asupra trabucului, ascunzîndu-şi adevăratele gînduri. Cînd a vorbit din nou, tonul îi era mai măsurat:

– Cred că a făcut furori pe continent.

– Nu. A dispărut, de fapt. Au trecut anii şi nimeni nu a mai ştiut nimic de ea. Ceva i s-a întîmplat acolo, în Italia, dar nu a spus nimănui nimic. Tot ce ştiu este că acolo s-a vindecat de durere. Cînd a reapărut în Anglia, acum doi ani, era complet schimbată. Zachary s-a încruntat, gînditor. Dar are în ochi o tristeţe care nu o părăseşte niciodată. Este o femeie unică, cu un curaj enorm.

Zachary a mai spus ceva, dar Alex nu l-a mai auzit. Se uita la bărbatul din faţa lui şi-şi amintea scena în care o sărutase pe Lily chiar acolo, în bibliotecă. O încercare curajoasă de a-l convinge că erau iubiţi. Dar care îi demonstrase, fără putinţă de tăgadă, că între ei era doar o prietenie platonică. În timp ce ea se cuibărise în poala lui şi-l sărutase, el stătuse pasiv, cu mîinile depărtate. Nu era deloc postura unui bărbat care sărută femeia iubită. Dacă ar fi fost el în locul lui Zachary....

A alungat imediat gîndul interzis şi l-a fixat pe Zachary cu privirea:

– Lily este o actriţă bună. Dar nu a fost suficient de convingătoare.

– Cred că nu înţelegi. Lily este naturală, autentică în tot ce face.

– Poate, dar *tu* nu eşti. Şi te înşeli în ceea ce mă priveşte dacă chiar crezi că mă poţi păcăli cu şarada aceasta infantilă pe care ai pus-o la cale cu ea.

– Poftim? Nu înţeleg...

– Nu eşti îndrăgostit de Lily, i-a spus Alex. Şi cum ai putea fi? Oh, probabil că o placi, dar te şi temi de ea în acelaşi timp.

– Mă tem? Zachary se înroşise. De o femeie pe jumătate cît mine?

– Hai să fim sinceri, Stamford. Tu eşti un gentleman. Eşti incapabil să faci rău cuiva doar ca să-ţi aperi principiile. Lily, pe de altă parte, ar face orice ca să obţină ce-şi doreşte. Ea nu are deloc principii şi nu le respectă nici pe ale celorlalţi. Ai fi un prost dacă nu te-ai teme de ea. În clipa aceasta îi eşti prieten, în clipa următoare eşti pionul ei. Să nu crezi că vreau să te insult. Îmi eşti chiar simpatic, într-un fel.

– N-am nevoie de simpatia ta! a izbucnit Zachary.

– Penelope, pe de altă parte, este întruchiparea visului oricărui bărbat. O fată cu comportament şi înfăţişare angelică. Chiar tu mi-ai mărturisit că ai fost îndrăgostit de ea cîndva...

– Cîndva, dar acum nu mai sînt!

– Nu ştii să minţi, Stamford. Alex şi-a strivit trabucul în scrumieră şi i-a zîmbit cu cruzime. Uit-o pe Penelope. Nimic nu va împiedica această căsătorie. Te sfătuiesc să partcipi la primele baluri ale sezonului. Acolo vei avea de ales între zeci de fete ca ea. Frumoase, inocente, dornice să înveţe despre

lume şi despre tentaţiile ei. Oricare dintre ele a fi exact ce-ţi trebuie ţie.

Zachary s-a ridicat brusc de pe scaun.

– Lily mi-a spus acelaşi lucru, cîndva. Se pare că nici ea şi nici tu nu înţelegeţi ce văd eu la Penelope. Este adevărat că nu are prea mult curaj, dar nu este o păpuşă fără creier! Eşti un egoist, Raiford! Pentru ce mi-ai spus acum, ar trebui să...

– Zachary, s-a auzit vocea lui Lily. Stătea în prag, părea calmă şi hotărîtă. Era la fel de trasă la faţă ca şi Alex, şi ea avea cearcăne adînci sub ochi. Ai spus destule, i-a spus zîmbindu-i trist. Ar fi bine să pleci. Mă ocup eu de toate.

– Ştiu şi eu să-mi port propriile bătălii...!

– Nu şi pe aceasta, dragul meu. Lily i-a făcut semn spre uşă. Ascultă-mă, Zach. Trebuie să pleci. Acum.

Zachary i-a prins mîinile într-ale lui, întorcîndu-i spatele lui Alex.

– Planul a eşuat, i-a şoptit. Trebuie să mă confrunt cu el, Lily. Trebuie.

– Nu. S-a ridicat pe vîrfuri şi l-a cuprins după umeri. Trebuie să ai încredere în mine, i-a şoptit la ureche. Penelope va fi a ta, îţi jur pe viaţa mea. Dar trebuie să faci ce-ţi spun eu. Du-te acasă. Mă ocup eu de tot.

– Cum poţi să spui asta? i-a răspuns el, tot în şoaptă. Cum poţi fi atît de sigură? Am pierdut, Lily, am pierdut...

– Ai încredere în mine, i-a repetat ea şi s-a dat un pas înapoi.

Zachary s-a întors spre Alex, care stătea relaxat pe scaun, ca un rege pe tronul său.

– Cum de te poţi suporta? a izbucnit el. Chiar nu contează

că femeia cu care eşti pe cale să te căsătoreşti este îndrăgostită de altcineva?

Alex a zîmbit batjocoritor.

– Mă întrebi de parcă i-aş fi pus lui Penelope pistolul la tîmplă. M-a acceptat de bunăvoie, a fost liberă să aleagă.

– Nu a fost deloc liberă! Nu a avut de ales. Totul a fost arajat fără ca ea să...

– Zachary, l-a întrerupt Lily.

Înjurînd printre dinţi, Zachary s-a întors pe călcîie şi a ieşit furtunos. Cîteva clipe mai tîrziu s-a auzit zgomotul copitelor, pe pietrişul aleii.

Rămaşi singuri, Alex a privit-o atent pe Lily. A observat satisfăcut că şi ea arăta la fel de rău ca şi el. Iar rochia de un mov pal îi accentua paloarea şi cearcănele adînci.

– Arăţi ca naiba, i-a spus el, căutînd să-şi aprindă un alt trabuc.

– Nu arăt mai rău ca tine. Iar imaginea unui bărbat băut este mereu dezgustătoare. Lily s-a apropiat de fereastră şi a deschis-o, lăsînd aerul proaspăt să intre în încăpere. S-a încruntat cînd a văzut urmele de scrum pe masa din piele, o piesă de mobilier superbă folosită pentru a expune cărţi rare. Era distrusă. S-a întors şi l-a descoperit pe Alex privind-o fix, cu ochi provocatori.

– Ce s-a întîmplat? l-a întrebat.

El i-a arătat un capăt de trabuc.

Lily i-a zîmbit cu amărăciune.

– Întrebam, de fapt, ce s-a întîmplat de ai băut ca un porc. Ai plîns-o pe sfînta Caroline? Sau eşti gelos pe Zachary, care este mult mai bun decît tine? Sau poate...

– Din cauza ta, a mîrîit Alex, lăsînd sticla jos, fără să ia în seamă stropii care căzuseră pe podea. Pentru că vreau să pleci din casa mea, din viața mea. Ai o oră la dispoziție să-ți faci bagajele. Întoarce-te la Londra. Du-te unde vrei.

Lily i-a aruncat o privire disprețuitoare.

– Bănuiesc că te aștepți să mă arunc la picioarele tale și să te implor.... *Oh, te rog, domnule, lasă-mă să mai rămîn!* Ei bine, nu-ți voi face pe plac, Raiford! Nu te rog și nici nu plec. Poate că vom discuta despre toate astea cînd vei fi treaz, dar pînă atunci...

– Am băut o sticlă întreagă de coniac și abia dacă te pot suporta, domnișoară Lawson. Crede-mă, nu vrei să mă vezi treaz.

– Ești un ticălos fără de margini, a explodat ea. Bănuiesc că ai hotărît că eu sînt cauza tuturor problemelor tale, cînd de fapt totul este în capul tău cel prost și rătăcit...

– Începe să-ți faci bagajele. Altfel ți le fac eu.

– Din cauza a ce s-a întîmplat aseară? A unui sărut lipsit de importanță? Să fii sigur că pentru mine nu a avut nici o însemnătate...

– Ți-am spus să pleci, i-a spus calm. Să dispară tot de aici, inclusiv cărțile de joc, plimbările tale nocturne, micile tale comploturi și marii tăi ochi căprui. *Acum.*

– Pe naiba! Lily s-a așezat în fața lui, gata să-și apere poziția. Dar a văzut uimită cum el se întorcea pe călcîie și ieșea. Unde te duci? Ce...? L-a urmat și l-a prins pe primele trepte ale scării. Se îndrepta spre camera ei, cu pași mari. Să nu îndrăznești! a țipat ea. Monstru încrezut ce ești...

A urcat în fugă treptele și a ajuns în cameră odată cu el,

speriind-o pe camerista care schimba așternuturile. Cînd i-a văzut, aceasta s-a retras grăbită, de parcă se afla în fața unei oști de invadatori. Alex a deschis dulapul și a început să îndese într-o valiză tot ce întîlnea în cale.

– la labele de pe lucrurile mele! A luat un bibelou delicat din porțelan de pe noptieră și l-a aruncat spre el. Alex s-a ferit iar figurina s-a zdrobit de peretele din spatele lui.

– A fost al mamei mele, a mîrîit el.

– Și ce crezi că ar zice mama ta dacă te-ar vedea acum, o brută violentă, lipsită de inimă, pentru care nu contează nimic altceva decît nevoile lui egoiste... *Ah!* a strigat cînd l-a văzut deschizînd fereastra și aruncîndu-i valiza. Mănuși, ciorapi și altele s-au împrăștiat pe alee. Lily s-a întors pe călcîie, căutînd alt obiect cu care să arunce în el, dar a dat cu ochii de sora ei care se afla în prag.

Penelope îi privea îngrozită.

– Ați înnebunit amîndoi, a șoptit ea.

Chiar dacă nu a ridicat glasul, Alex tot a auzit-o. A ridicat ochii din cutia unei pălării, în care se chinuia să îndese o rochie și s-a uitat la Penelope. Arăta complet schimbat, cu părul răvășit și chipul contorsionat, de beție.

– Uită-te bine la el, Penny! i-a spus Lily. Acesta este bărbatul cu care ai fost de acord să te măriți! Frumoasă priveliște, nu-i așa? Îți poți da seama întotdeauna de caracterul unui bărbat atunci cînd e abțiguit. Uită-te la el, emană răutate prin toți porii!

Penelope făcuse ochii mari. Înainte să apuce să spună ceva, Alex s-a răstit la ea:

– Iubitul tău de altădată nu va mai pune piciorul aici,

Penelope. Iar dacă încă îl mai vrei, n-ai decît să pleci cu sora ta.

– Așa va face, cu siguranță, a ripostat Lily. Fă-ți bagajele, Penny. Plecăm la Stamford.

– Dar n-aș putea... Mama și tata nu ar fi de acord, a șoptit Penelope.

– Bineînțeles că nu. Dar nu este mai importantă dragostea lui Zachary?

Alex a fixat-o pe Penelope cu o privire de gheață.

– Ei bine? Ce alegi?

Penelope era albă precum creta. A scos un sunet speriat și a alergat în camera ei.

– Ești ca un cîine turbat! Știai foarte bine că poți să o intimidezi pe biata copilă!

– A ales. A aruncat cutia de pălării pe podea. Ei bine, termini singură bagajele sau o fac eu?

A urmat un lung moment de liniște.

– Bine, a spus într-un final Lily. Ieși. Lasă-mă în pace. În cel mult o oră am plecat.

– Poate reușești chiar mai devreme.

– Ce-ar fi să le explici tu situația părinților mei? I-a îmbiat Lily printre dinți. Sînt sigură că vor fi complet de acord cu tine.

– Și nici un cuvînt lui Penelope, a amenințat-o Alex și a părăsit încăperea.

De îndată ce a fost sigură că nu mai putea fi auzită, Lily a inspirat adînc și a încercat să se liniștească. A clătinat din cap, zîmbind:

– Măgar arogant! a șoptit ea. Chiar crezi că mă las înfrîntă atît de ușor?

Capitolul 6

Un alai de servitori cu fețe serioase au purtat valizele la trăsura lăcuită, purtînd blazonul Raiford. Alex dăduse ordine explicite vizitiului care trebuia să o ducă pe Lily la casa ei din Londra și să se întoarcă fără întîrziere.

Ora pe care o avusese la dispoziție era pe sfîrșite. Conștientă că minutele treceau cu repeziciune, Lily a pornit prin conac în căutarea tatălui ei. L-a găsit într-unul din saloanele de la etaj, înconjurat de cărți.

– Papa, a spus ea încet.

George Lawson a privit-o peste umăr.

– Lord Raiford m-a informat despre plecarea ta.

– Am fost obligată să o fac.

– Mă așteptam la asta, a venit răspunsul sec.

– Ai spus ceva în apărarea mea, papa? s-a încruntat Lily. I-ai spus că ar trebui să mă lase să rămîn? Sau te bucuri să mă vezi plecată? Ai vreo preferință?

– Am mult de citit, i-a răspuns George, arătînd spre cărțile lui.

– Da, bineînțeles, a șoptit Lily. Îmi pare rău.

S-a întors spre ea, cu o expresie preocupată.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, fiica mea. Nimic din ceea ce faci nu mă mai surprinde, demult. Și nu mă dezamăgești niciodată pentru că nu am nici un fel de așteptări în ceea ce te privește.

Lily nu înțelegea de ce venise să-l caute. Pentru că dacă el nu se aștepta la nimic din partea ei, ei bine, ea aștepta chiar mai puține de la el. Copil fiind, îl tulburase și îl provocase adesea – se furișase în biroul lui, îl asaltase cu întrebări, îi vărsase din greșeală tuș pe birou. Îi trebuiseră ani să înțeleagă că nu-l interesau deloc nici gîndurile ei, nici întrebările, nici purtările ei frumoase și nici cele urîte. Încercase mereu să afle care erau motivele indiferenței lui. Timp îndelungat fusese convinsă că-i greșise cu ceva și de aceea nu-i păsa de ea. Înainte de a pleca de acasă pentru totdeauna, îi mărturisise acest gînd lui Totty, care reușise să o liniștească într-un fel.

– Nu, draga mea, așa a fost el dintotdeauna, îi spusese placidă Totty. Tatăl tău este o fire tăcută și singuratică. Dar nu este un om rău. Sînt tați care chiar își bat copiii care nu-i ascultă! Ești norocoasă pentru că ai un tată atît de bun la suflet!

În sinea ei, Lily punea indiferența lui pe picior de egalitate cu cruzimea, cu bătăile. Acum n-o mai supăra lipsa lui de afecțiune, se resemnase și era doar tristă. A încercat să găsească cuvintele potrivite ca să-i spună exact ce simțea:

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, i-a spus Lily. Poate dacă aș fi fost băiat te-ai fi înțeles altfel cu mine. Am fost rebelă și nesăbuită, am făcut multe greșeli. Oh, dacă ai ști ce am făcut ți-ar fi și mai rușine cu mine! Dar și ție ar trebui să-ți pară rău, papa. Ai fost aproape un străin. Copil fiind, a trebuit să-mi croiesc singură calea. Tu nu ai fost niciodată lîngă mine. Nu m-

ai certat, nu m-ai pedepsit, nu ai făcut nimic prin care să-mi arăți că ești conștient de prezența mea. Măcar mama a plîns de cîteva ori. Și-a trecut mîna prin păr și a oftat. Au fost momente cînd am avut nevoie de cineva... ar fi fost bine să mă pot baza pe tine. Dar ai fost prea ocupat cu cărțile și cu tratatele de filozofie.

George a privit-o abia atunci. Lily i-a zîmbit trist.

– Am vrut să-ți spun că în ciuda tuturor acestor lucruri... eu țin la tine. Aș vrea ca și tu să simți la fel.

A așteptat cu privirea pironită pe chipul lui, cu pumnii strînși. Dar a urmat numai tăcere.

– Te rog să mă scuzi, a spus Lily. Cred că mama este cu Penelope. Transmite-le dragostea mea. La revedere, papa. Și a plecat.

A coborît scara impozantă, încercînd să-și controleze emoțiile. Și-a dat seama, cu regret, că nu avea să revadă niciodată Raiford Park. Era surprinzător, dar ajunsese să iubească grandoarea tăcută a locului, bogăția lui în linii clasice. Ce păcat! Dacă nu ar fi avut o fire atît de nesuferită, Alex i-ar fi putut oferi o viață minunată femeii de lîngă el. Le-a făcut cu mîna majordomului și unei cameriste și a ieșit să supravegheze felul în care erau încărcate ultimele valize. Ceva mai sus, pe alee, a zărit o siluetă singuratică venind agale. Era Henry, care își petrecuse dimineața cu prietenii lui din sat. Într-o mînă avea un băț cu care lovea prin aer, absent.

– Slavă Domnului, și-a spus Lily, răsuflînd ușurată. I-a făcut semn să se apropie. Henry a grăbit pasul. Cînd a ajuns lîngă ea a privit-o cu ochi mari, întrebători. Lily l-a mîngîiat pe cap cu afecțiune: mă temeam că nu vei ajunge la timp, i-a spus.

– Ce se întîmplă? Henry a privit spre trăsură. La timp pentru ce?

– Pentru rămas-bun, i-a zîmbit Lily. M-am certat cu fratele tău, Henry. Trebuie să plec.

– V-ați certat? Care a fost motivul?

– Mă întorc la Londra, i-a spus Lily ignorînd întrebarea. Îmi pare rău că nu am avut vreme să te mai învăț și alte trucuri cu cărțile. Poate că, într-o zi, drumurile noastre se vor întîlni din nou. A ridicat din umeri. Poate chiar la Craven's. Îmi petrec mare parte din timp acolo, știi.

– La Craven's? a repetat Henry, uluit. Nu mi-ai spus asta.

– Ei bine, sînt prietenă bună cu proprietarul.

– Cu Derek Craven?

– Deci ai auzit de el. Lily și-a ascuns un zîmbet satisfăcut. Henry mușcase momeala, așa cum se așteptase. Nici un băiat de vîrsta lui nu ar fi rezistat în fața tentației de a pătrunde în lumea masculină interzisă din St. James Street.

– Cine nu a auzit! Ce viață a dus! Craven îi cunoaște pe oamenii cei mai puternici și mai bogați din Europa. Este o legendă. Cel mai important om din Anglia... cu excepția regelui, firește.

Lily a zîmbit.

– Ei, nu e chiar așa. Dacă ar fi aici, Derek ți-ar spune că nu e decît o picătură într-un ocean. Dar are un local cu o anume reputație, e adevărat.

– Cînd eram la școală discutam cu colegii mei despre clipa în care vom putea în sfîrșit să mergem la Craven's, să jucăm și să vedem femeile de acolo. Mai avem niște ani de așteptat. Dar într-o bună zi... Henry s-a întrerupt și a oftat.

– De ce într-o zi? l-a întrebat Lily. De ce nu chiar acum?

El i-a aruncat o privire speriată.

– Nu m-ar lăsa să trec de poartă. La vîrsta mea...

– Este adevărat, nici un băiat de doisprezece ani nu a văzut încă localul pe dinăuntru, a spus Lily. Derek are reguli stricte în privința asta. Dar mie nu-mi refuză nimic. Iar dacă ai veni cu mine ai putea să intri, să vezi sălile de joc cu ochii tăi, să mănînci mîncare franțuzească și să le cunoști pe fetele casei. I-a zîmbit șiret: poate chiar ai putea să dai mîna cu Derek – se spune că îți aduce noroc.

– Cred că glumești, i-a spus Henry suspicios, dar în ochi îi strălucea o luminiță de speranță imposibilă.

– Crezi? Vino cu mine la Londra și vei afla. Nu i-am putea spune fratelui tău, asta e sigur. Ar trebui să te ascunzi în trăsura mea. Lily i-a făcut cu ochiul. Hai să mergem la Craven's, Henry. Îți promit o aventură pe cinste.

– Alex m-ar omorî.

– Oh, va fi furios, nu mă îndoiesc de asta.

– Dar nu m-ar bate, a continuat gînditor Henry. Nu după cîte am îndurat la afurisita aia de școală.

– Și atunci ce motive ai să te temi?

Henry a zîmbit:

– Nici unul!

– Poftim la bord, atunci! i-a spus rîzînd Lily. A coborît vocea: să nu te vadă nici vizitiul și nici un alt servitor, Henry. N-ai nici cea mai mică idee cît de dezamăgită aș fi dacă te-ar prinde.

Plecase, în sfîrșit. Alex privea pe fereastra bibliotecii cum trăsura se îndepărta. Aștepta sentimentul de ușurare care întîrzia să mai vină. În locul lui era doar un gol. S-a învîrtit prin conac asemenea unui leu în cușcă, încercînd să se elibereze de ceva... de ceva... nu știa prea bine de ce. În casă era nefiresc de liniște. Așa cum fusese altădată, înainte de sosirea *ei*. Acum gata cu disputele, cu necazurile. Peste cîteva minute se va simți mai bine. Cu siguranță.

Conștiința îl îndemna să meargă la Penelope. Știa că manifestările lui de furie necontrolată o speriaseră. În timp ce urca treptele și-a jurat că de aici încolo va fi un monument de răbdare. Va face tot ce-i stă în putință să-i facă pe plac lui Penelope. În fața ochilor avea viziunea anilor care vor urma – ani civilizați, predictibili, lungi. A zîmbit slab. Oricine ar fi fost de acord că a se căsători cu Penelope era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

În timp ce se apropia de cameră a auzit pe cineva plîngînd, apoi o voce plină de înflăcărare. O fracțiune de secundă a crezut că era vocea lui Lily. Dar tonalitatea era mai blîndă:

– Îl iubesc, mamă, suspina Penelope. Îl voi iubi pe Zachary mereu. Dacă aș fi și eu curajoasă ca Lily! Atunci nimeni și nimic nu m-ar putea opri să mă duc la el.

– Haide, liniștește-te, a auzit-o pe Totty. Nu mai spune așa ceva. Fii rațională, draga mea. Ca soție a lordului Raiford, viitorul tău – și al familie tale – va fi asigurat pentru totdeauna. Tatăl tău și cu mine știm ce e mai bine pentru tine. La fel și lordul Raiford.

Penelope continua să plîngă cu sughițuri:

– N-nu cred...

– Știu eu prea bine, a continuat Totty. Aici e doar mîna surorii tale. O iubesc pe Wilhelmina, draga de ea, dar nu e niciodată mulțumită pînă nu-i face pe cei din jurul ei nefericiți. Îi datorăm scuze lordului Raiford. Este un om educat, temperat... nu pot să cred în ce stare l-a putut aduce Lily! Nu ar fi trebuit să-i permitem să rămînă aici.

– A avut dreptate întru totul, a spus Penelope. Știa că-l iubesc pe Zachary și că mă iubește și el. Și dacă nu aș fi fost atît de lașă...

Alex s-a îndepărtat, strîngînd din pumni. I-ar fi plăcut să dea vina pe Lily, dar nu putea. Doar el era de vină, pentru că își pierduse controlul și reaprinsese apetitul pentru ceva ce nu va putea avea niciodată.

Cît timp a durat drumul pînă la Londra, Henry s-a simțit dator să-i povestească despre toate lucrurile bune pe care Alex le făcuse pentru el, începînd cu frageda copilărie. Captivă în trăsură, Lily nu avea de ales, trebuia să-l asculte. A îndurat totul cu ceea ce ea considera a fi o răbdare fără margini. Așezat pe bancheta din fața ei, Henry i-a povestit cum rămăsese odată într-un copac iar Alex suise să-l salveze, cum îl învățase Alex să înoate în lac și cum se jucaseră împreună de-a soldații, cum îl învățase Alex să socotească...

– Henry, l-a întrerupt Lily într-un final. Am impresia că încerci să mă convingi de ceva. Că fratele tău nu este o brută, așa cum pare?

– Așa este, i-a răspuns Henry, părînd mirat de isteţimea ei. Exact asta am vrut! Poate că e nesuferit cîteodată, dar e un tip pe cinste!

Lily a zîmbit:

– Dragul meu băiat, nu contează ce cred eu despre fratele tău.

– Dar dacă l-ai cunoaște cu adevărat ai ajunge să-l placi. Imens.

– Nu intenționez să-l cunosc mai mult decît îl cunosc deja.

– Ți-am povestit despre cățelul pe care mi l-a dăruit de un Crăciun, cînd aveam șapte ani și...

– Henry, ai vreun motiv anume pentru care îți dorești să-l plac pe fratele tău?

El a zîmbit și și-a ferit privirea, părînd să se gîndească bine la răspuns.

– Încerci să împiedici căsătoria lui cu Penelope, nu-i așa?

Lily era tulburată. Făcuse greșeala pe care o fac majoritatea adulților: subestimase inteligența unui copil. Henry era un băiat isteț. Bineînțeles că pricepuse cum stăteau cu adevărat lucrurile între fratele ei și familia Lawson.

– De unde și pînă unde ai căpătat o asemenea idee?

– Sunteți foarte gălăgioși cu toții atunci cînd vă certați. Toți servitorii vorbesc.

– Ți-ar părea rău dacă aș împiedica această căsătorie?

Băiatul a clătinat din cap.

– Oh, îmi place de Penelope. E în regulă, pentru o fată. Numai că Alex nu o iubește. Nu așa cum a iubit-o pe...

– Caroline, a spus Lily. De cîte ori îi era pomenit numele, simțea o durere în piept, de parcă o înjunghia cineva. Ce

avusese Caroline atît de minunat încît Alex să o iubească nebunește? Ți-o amintești, Henry?

– Da, foarte bine. Deși eram un copil.

– Iar acum ai venerabila vîrstă de... cît? Unsprezece, doisprezece ani?

– Doisprezece ani, i-a răspuns el zîmbind. Ești ca și ea, să știi. Numai că ești mai drăguță. Și mai bătrînă.

– Nici nu știu dacă să mă simt ofensată sau flatată. Povestește-mi despre ea.

– Îmi plăcea de Caroline. Era plină de viață. Nu-l enerva niciodată, așa cum o faci tu. Îl făcea mereu să rîdă. Acum nu mai rîde aproape niciodată.

– Ce păcat, a spus Lily absentă, amintindu-și zîmbetul lui uimitor, cînd jucaseră cărți în galerie.

– Tu te măriți cu Derek Craven? a întrebat-o Henry foarte serios.

– Dumnezeule, nu!

– Ai putea să te măriți cu Alex, după ce scapi de Penelope.

Lily a izbucnit în rîs.

– *Să scap* de ea? Dumnezeule, ai spus-o de parcă aș avea de gînd să o arunc în Tamisa! În primul rînd, dragul meu, nu am de gînd să mă mărit cu nimeni. În al doilea rînd, nici măcar *nu îl plac* pe fratele tău.

– Dar nu ți-am povestit că îmi era frică de întuneric iar Alex a venit în camera mea și mi-a spus...

– Henry, a spus ea pe un ton amenințător.

– Lasă-mă să-ți povestesc doar asta.

Lily a gemut și s-a așezat mai comod, iar lista virtuților lui Alex Raiford a continuat...

Derek şi Worthy stătea aplecaţi peste biroul din sala mare de jocuri. Suprafaţa din lemn de mahon era plină de notiţe despre pregătirile ce trebuiau făcute pentru apropiata petrecere cu măşti. Singurul lucru asupra căruia reuşiseră să convină era decorul: un templu roman. Derek voia ca totul să reflecte decadenţa civilizaţiei romane, la apogeul ei. Din nefericire, nu reuşea să se pună de acord cu Worthy.

– N-ai decît să împodobeşti cum vrei coloanele, dar de dame mă ocup eu.

– Să le vopsim în alb şi să le înfăşurăm în cearceafuri, să semene cu statuile? a spus Worthy, sceptic. Şi ce-or să facă o seară întreagă?

– Or să stea pe blestematele de piedestaluri, asta or să facă!

– Dar nu vor putea sta nemişcate mai mult de zece minute.

– Or să poată dacă le plătesc,a insistat Derek.

– Domnule Craven, a spus Worthy frustrat, chiar dacă ideea dumitale ar fi fezabilă, deşi nu este, cred că ne-am abate de la standardele cu care ne-am obişnuit clienţii creînd o atmosferă decadentă, stridentă...

Derek s-a încruntat.

– Ce naiba vrei să spui?

– Vrea să spună că ai depăşi graniţele bunului gust, s-a auzit vocea lui Lily de undeva din spate.

Chipul lui Derek s-a luminat. S-a întors imediat şi a văzut-o pe Lily, în rochia de culoarea lavandei, cu broderii argintii. Lily i s-a aruncat în braţe şi a început să rîdă cînd el a rotit-o prin aer.

– Ia te uită, ţigăncuşa s-a întors de la ţară, a spus Derek. L-ai dovedit pe Wolverton?

– Nu, i-a răspuns Lily dînd ochii peste cap. Dar nu am terminat cu el. A oftat de încîntare, pentru că se afla din nou în atmosfera familiară a clubului şi a dat cu ochii de Worthy.

– Cum au mers lucrurile fără mine, frumosule Worthy?

Bărbatul mărunt, cu ochelari i-a zîmbit.

– Tolerabil, aproape. Mă bucur să te văd, domnişoară Lawson. Să comand ceva de la bucătărie?

– Nu, nu, s-a grăbit Lily să-i răspundă. Monsieur Labarge o să vrea iar să mă îndoape cu plăcintă.

– Ai cam avea nevoie, a spus Derek. Eşti pricăjită ca un şoricel. Vino' ncoace. A luat-o pe după umeri şi a tras-o într-un colţ. Arăţi ca naiba, i-a spus.

– Este părerea unanimă, azi, a spus ea sec.

Lui Derek nu i-au scăpat cuta de pe frunte şi strălucirea din ochi:

– Ce s-a întîmplat, frumoaso?

– Wolverton s-a dovedit imposibil, i-a răspuns Lily într-un suflet. A trebuit să recurg la măsuri drastice.

– Drastice, a repetat el privind-o şi mai atent.

– Pentru început, i-am răpit fratele mai mic.

– Poftim? A urmărit cu privirea degetul ei, ţintit în direcţia băiatului blond care aştepta în cel mai îndepărtat colţ al încăperii. Acesta privea cu ochi mari şi uimiţi în jurul lui. Al naibii să fiu! a spus Derek printre dinţi.

– Îi întind o cursă lui Wolverton. Iar Henry va fi momeala.

– Dumnezeule, chiar ai făcut-o de data asta, s-a minunat Derek pe un ton care i-a dat lui Lily fiori pe şira spinării.

– Vreau să-l ţii pe Henry la tine. Doar în noaptea asta.

Toată îngrijorarea prietenească s-a şters de pe chipul lui Derek. I-a aruncat o privire de gheaţă.

– Eu nu primesc niciodată copii în clubul meu.

– Henry este un înger. N-o să-ţi facă nici un fel de necazuri.

– Nu.

– Măcar vino să-l cunoşti, a insistat Lily.

– Nu!

– Te rog, Derek. L-a luat de braţ. Henry este extaziat la gîndul că va face cunoştinţă cu tine. Te consideră cel mai important om din Anglia, după rege.

Derek a făcut ochii mici.

– Te rog, s-a tînguit ea.

– Bine, a spus el într-un final. Îi spun *bună* şi a plecat.

– Îţi mulţumesc, i-a spus Lily bătîndu-l uşurel pe braţ.

Înjurînd printre dinţi, Derek s-a lăsat condus spre uşă, acolo unde aştepta Henry.

– Domnule Craven, a spus Lily, dă-mi voie să ţi-l prezint pe lordul Henry Raiford, fratele contelui Wolverton.

Afişînd cel mai curtenitor zîmbet, pe care îl rezerva de obicei doar capetelor încoronate care îl vizitau, Derek a făcut o plecăciune adîncă.

– Bun-venit la Craven's, milord.

– E chiar mai fain decît mă aşteptam! a exclamat Henry. I-a scuturat viguros mîna lui Derek. Uluitor! Extraordinar! După care a început să se plimbe prin încăpere, ca un căţeluş curios. S-a apropiat de masa de joc cu atîta reverenţă de ai fi zis că era un altar.

– Ştii să joci? l-a întrebat Derek, vag amuzat de entuziasmul băiatului.

– Nu prea bine. Dar mă învaţă domnişoara Lawson. Henry a clătinat din cap, uluit. Nu pot să cred că sînt aici! Cît trebuie să fi costat să construieşti aşa ceva! L-a privit pe Derek cu ochii plini de admiraţie. Eşti cel mai uimitor om din cîţi am cunoscut. Doar un geniu ar fi putut să facă aşa ceva.

– Un geniu, a pufnit Derek. Nici pe jumătate.

– Ba da, ba da! a insistat Henry. Să porneşti de la nimic şi să ajungi atît de departe.... Craven's este cel mai faimos club din Londra. Al naibii să fiu eu dacă nu eşti un geniu! Şi eu şi colegii mei de la şcoală suntem în admiraţia ta.

Lui Lily i se părea puţin cam mult. Pe de altă parte, Derek părea să-l placă tot mai tare pe băiat. S-a întors spre Lily cu o expresie mulţumită.

– Nu e un prostănac, asta-i clar.

– Nu fac decît să repet ce spun ceilalţi, i-a mărturisit Henry cu sinceritate.

Derek i-a dat o palmă prietenească pe spate.

– Eşti un băiat de ispravă. Hai cu mine, să-ţi fac cunoştinţă cu fetele casei.

– Nu, Derek, l-a avertizat Lily. Fără zaruri, băutură sau femei. Mă omoară fratele lui.

Derek i-a făcut cu ochiul lui Henry.

– Ce crede că este aici? Vreo creşă? L-a luat pe Henry cu el şi a început să-i spună: aici le găseşti pe cele mai frumoase fete din toată Anglia. Nici un client de-al meu n-a luat vreo boală ruşinoasă, vreodată...

Lily şi Worthy au avut un schimb de priviri.

– Îl place pe băiat, a spus Worthy.

– Ai grijă te rog să nu i se întîmple nimic băiatului. Şi să nu fie văzut. Dacă-i dai un pachet de cărţi de joc îl poţi ţine ocupat ore întregi. Te rog, vezi să nu păţească ceva.

– Stai fără grijă, a asigurat-o Worthy. Cînd vrei să ţi-l aducem acasă?

– Mîine dimineaţă.

Worthy i-a oferit braţul, ca un gentleman:

– Te conduc la trăsură, domnişoară Lawson.

– Cred că lordul Raiford este deja în alertă, se întreabă unde este Henry.

– I-ai lăsat vreun bilet? a întrebat Worthy.

– Nu. Dar nu e vreun prost. Nu-i va lua mult să-şi dea seama. Va ajunge la Londra odată cu căderea serii. Iar eu voi fi pregătită.

Fie că era sau nu de acord cu ea, Worthy i-a arătat aceeaşi loialitate pe care i-o arăta şi lui Derek.

– Cu ce îţi pot fi de ajutor?

– Dacă cumva îşi face apariţia aici, îndrumă-l spre casa mea. Şi ţine-l deoparte pe Henry, altfel planul meu nu va funcţiona.

– Domnişoară Lawson, a început el să vorbească, plin de respect, te consider una din cele mai curajoase femei din cîte...

– Ei, mulţumesc.

– ... dar eşti sigură că procedezi bine?

– Bineînţeles! Un zîmbet de încîntare i-a luminat faţa. Sînt pe cale să-i dau lordului Alexander Raiford o lecţie pe care nu o va uita niciodată.

Cînd lipsa lui Henry a fost în sfîrşit observată şi au început cu toţii să-l caute, una din cameriste a pomenit în treacăt că-l văzuse pe tînărul stăpîn stînd de vorbă cu domnişoara Lawson, chiar înainte de plecarea ei. Odată întors de la Londra, vizitiul a fost luat la întrebări. Nu-l văzuse pe domnişorul Henry urcînd sau coborînd din trăsură, dar era un băiat agil şi ar fi putut face în aşa fel încît să treacă neobservat. Alex era sigur că fratele lui plecase cu Lily. Nenorocita aceea de femeie îl luase cu ea la Londra. Ei bine, avea să plece după ei şi să scotocească tot oraşul. De-abia aştepta să o găsească... şi să o facă să regrete ziua în care se hotărîse să-l enerveze.

Era deja întuneric cînd a ajuns în Grosvenor Square. A sărit din trăsură înainte ca aceasta să fi oprit complet. Furios, a urcat treptele de la numărul 38 şi a bătut cu pumnul în uşă. Cîteva clipe mai tîrziu uşa a fost deschisă de un majordom înalt, cu barbă. Era impresionant, îşi purta demnitatea ca pe o mantie invizibilă, iar chipul îi era lipsit de expresie.

– Bună seara, lord Raiford. Domnişoara Lawson vă aştepta.

– Unde este fratele meu? Fără să mai aştepte răspunsul, Alex a dat buzna în casă. Henry! a strigat din toate puterile.

– Vă rog să mă urmaţi, lord Raiford, i-a spus politicos majordomul.

– Unde este fratele meu? a tunat Alex. Unde este? Nu a mai stat pe gînduri şi a început să urce treptele, două cîte două. Henry, te omor! Iar tu, domnişoară Lawson... ar fi mai bine să te urci pe mătură şi să dispari, să nu dau cu ochii de tine!

De undeva de la al doilea etaj s-a auzit vocea ei amuzată:

– După ce m-ai dat afară din casa ta acum îți închipui că ai dreptul să dai năvală într-a mea.

Alex s-a ghidat după glasul ei și a deschis o ușă. A descoperit un salon gol.

– Unde ești?

Rîsul ei înnebunitor a umplut holul.

– În dormitorul meu.

– Henry unde este?

– De unde să știu? Și nu mai răcni așa. Nici un urs înjunghiat nu face atîta zgomot.

Alex a luat cu asalt următoarea ușă. A deschis-o larg și a intrat în dormitor, dar în secunda următoare a simțit o lovitură puternică în cap. Cu un geamăt surprins, de durere, a căzut în genunchi. După care privirea i s-a încețoșat și s-a cufundat în întuneric.

Lily a lăsat jos brațul în care ținea sticla. În privirea ei, uimirea se amesteca cu triumful. Alex arăta ca un tigru căzut.

– Burton! a strigat. Vino imediat. Ajută-mă să-l duc pe lord Raiford în pat.

Majordomul și-a făcut apariția în prag. A rămas acolo cîteva clipe, nemișcat, mutîndu-și privirea de la sticla înfășurată într-o cîrpă, din mîna lui Lily, la forma inertă de pe covor. Fusese martor la multe întîmplări sau aventuri de-ale lui Lily, dar era prima dată cînd pe fața lui se citea uimirea. Și-a schimbat imediat expresia, redevenind impasibil.

– Da, domnișoară, a spus el într-un final și s-a aplecat să-l ridice pe Alex.

– Ai grijă să nu-l lovești, i-a spus Lily. Adică... nu mai mult decît e deja.

Gîfîind din cauza efortului, Burton l-a așezat pe Alex pe pat. După care și-a aranjat haina, vesta și cravata și și-a netezit un smoc de păr care îi fusese deranjat cînd se aplecase.

– Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnișoară?

– Da, i-a răspuns ea. Cu niște frînghii.

– Frînghii, a repetat Burton fără ca fața lui să trădeze ce gîndea.

– Ca să-l leg, bineînțeles. Doar nu vrem să scape, nu-i așa? Și mișcă-te repede, Burton. S-ar putea să se trezească foarte curînd. Și-a privit gînditoare prizonierul. Cred că ar trebui să-i scoatem ghetele și haina...

– Domnișoară Lawson?

– Da? a ridicat ea capul.

Burton a înghițit în sec.

– Pot să vă întreb cît timp va rămîne domnul la noi?

– Oh, doar în seara aceasta. Te rog ai grijă de trăsură și de vizitiu. Arată-i unde poate dormi.

– Foarte bine, domnișoară.

În timp ce Burton căuta sfoara, Lily s-a apropiat de uriașul doborît din patul ei. Abia acum realiza ce făcuse. Alex nu mișca. Zăcea acolo, cu ochii închiși, părînd tînăr și vulnerabil. Lipsit de expresia aceea disprețuitoare, arăta de-a dreptul... inocent.

– Trebuia să fac asta, a spus ea, plină de remușcări. Trebuia. S-a aplecat deasupra lui și i-a aranjat părul răvășit.

Hotărîtă să-l facă să se simtă cît mai confortabil, i-a scos cravata de la gît. Mătasea împrumutase căldura pielii lui. L-a privit în tăcere, după care i-a desfăcut nasturii vestei și primii doi nasturi de la cămașă. Degetele i-au atins gîtul și un fior plăcut, ciudat a străbătut-o.

I-a mîngîiat gînditoare obrazul, apoi bărbia, buzele. Barba rasă de dimineaţă începuse să se vadă, iar pielea îi era aspră la atingere. Nici un înger căzut nu ar fi putut să posede un asemenea amestec uimitor de lumină şi întunecare. Chiar şi aşa, căzut în nesimţire, se simţea în el o anume tensiune. Prea multă băutură, prea puţină odihnă. Iar durerea de demult îşi întinsese umbra chiar şi acum pe trăsăturile lui.

– Ne asemănăm în unele privinţe, a şoptit ea. Mîndrie, temperament şi încăpăţînare. Ai muta munţii din loc să obţii ce vrei... numai că nu ştii unde se află aceşti munţi. A zîmbit amintindu-şi cum îi aruncase el lucrurile pe geam. Dintr-un impuls, s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale lui, amintindu-şi de momentul lor de intimitate din bibliotecă, atunci cînd se sărutaseră. A ridicat capul şi i-a spus: noapte bună, prinţ adormit. A venit vremea să înţelegi de ce sînt eu capabilă.

Alex şi-a revenit treptat, cu senzaţia că cineva bătea toba foarte aproape de el... *bum... bum...* îi răsuna în cap. A clipit de cîteva ori, a întors capul care îl durea îngrozitor şi a dat de ceva rece.

– Gata, gata, a auzit o voce. O să-ţi revii imediat.

A deschis ochii şi a văzut ca prin ceaţă un chip de femeie. Probabil că o visa din nou pe Lily. Ai ei trebuiau să fie ochii de culoarea turtei dulci, gura cu un zîmbet irezistibil. I-a simţit degetele alunecîndu-i uşor pe obraz.

– Naiba să te ia! a mormăit. Chiar o să mă bîntui pentru totdeauna?

Lily a zîmbit şi mai larg.

– Asta depinde doar de tine, domnule. Nu te mişca, altfel alunecă gheaţa. Cred că te doare capul... deşi am încercat să te lovesc cît mai blînd cu putinţă. Dar trebuia să o fac din prima, să nu trebuiască să te lovesc şi a doua oară.

– Pof-poftim? a întrebat el, încă ameţit.

– Te-am lovit în moalele capului.

Alex a clipit de cîteva ori. Începea să înţeleagă că nu era un vis. Îşi amintea că intrase în casa ei, în camera ei... apoi lovitura. A mormăit o înjurătură printre dinţi. Lily stătea lîngă el, cu picioarele încrucişate. Iar el era întins pe pat. Deşi părea uşor îngrijorată, Lily avea o privire victorioasă.

– Henry...

– Nu trebuie să-ţi faci griji, e bine. Foarte bine. I-a zîmbit încurajator. Va sta peste noapte la un prieten de-al meu.

– Ce prieten? a întrebat el. Cum se numeşte?

– Îţi spun, dar să nu tragi concluzii pripite. Dacă aş fi avut cea mai mică îndoială nu aş fi...

El s-a chinuit să se ridice.

– Spune-mi cine este!

– Derek Craven.

– Interlopul acela care e mereu înconjurat de hoţi şi tîrfe...

– Henry este în siguranţă cu Derek, îţi dau cuvîntul meu...

Lily a sărit cît-colo pentru că Alex încercase să sară la ea, mîrîind:

– Ticăloaso!

Era însă prins de mîini şi de picioare, legat fedeleş de stîlpii baldachinului. A privit în stînga şi în dreapta şi abia atunci a înţeles. Şocul aproape că l-a paralizat. A început să se zbată,

să tune și să fulgere, făcînd ca patul să se cutremure, scîrțîind. Se lupta cu frînghiile ca un animal sălbatic ce fusese legat pentru prima oară. Lily îl privea cu atenție. S-a mai relaxat cînd și-a dat seama că patul rezista. Într-un final, Alex s-a mai domolit.

– De ce? a întrebat el. De ce?

Lily s-a așezat din nou pe pat, cu un zîmbet ceva mai puțin încrezător decît cel de dinainte. Deși știa că triumfase, nu-i făcea plăcere să-l vadă așa, neajutorat. Iar frînghiile îi răniseră deja încheieturile.

– Am învins, domnule, i-a spus ea calmă. Ar fi bine să accepți asta. Probabil că nu am fost fairplay, dar... totul este permis în dragoste și în război, parcă așa se spune. Chiar în clipele acestea Zachary Stamford este la Raiford Park. Va fugi cu Penelope la Gretna Green și se vor căsători chiar în seara aceasta. Eu m-am oferit să te rețin. Cînd te voi elibera, va fi prea tîrziu să mai faci ceva. Nu te puteam lăsa să o iei pe Penny, atîta vreme cît Zachary o iubește atît de mult. O s-o facă fericită. În ceea ce te privește pe tine... mîndria rănită se va reface în scurt timp. I-a zîmbit. Ți-am spus că nu va fi niciodată a ta. Ar fi trebuit să-mi iei în serios cuvintele. A tăcut cîteva clipe, așteptînd răspunsul lui. Poate că avea de gînd să-i spună că-și jucase bine șansa. Ei bine? a insistat ea, dorind ca victoria să-i fie recunoscută. Mă interesează ce crezi despre toate astea.

Alex nu i-a răspuns imediat. Dar cînd a făcut-o, tonul îi era amenințător.

– Ce cred eu? Cred că ar trebui să o iei de pe-acum la fugă. Și să nu te mai oprești. Și să te rogi la Dumnezeu să nu te găsesc

vreodată.

Doar Alex Raiford putea să pară atît de amenințător deși era legat de o piesă masivă de mobilier. Iar amenințarea nu era zadarnică. Credea fiecare cuvînt. Lily nu l-a luat însă în seamă, hotărîtă să se gîndească mai tîrziu la asta.

– Ți-am făcut o mare favoare, i-a spus. Ești liber să găsești pe altcineva. Cineva care să ți se potrivească mai mult ca Penny.

– Pe sora ta o voiam.

– Nu ți-ar fi fost niciodată pe plac. Dumnezeule, de ce să vrei să te căsătorești cu o fată căreia îi este frică de tine? Dacă ai avea cît de cît minte, data viitoare ai alege o femeie mai curajoasă. Dar nu – probabil că vei cere de soție o altă mielușea.

Alex era încă amețit de lovitură și de încercările zadarnice de a se elibera. Era și furios peste măsură. Toți cei pe care îi iubise îi fuseseră luați de lîngă el – mama, tatăl, Caroline. Se autoconvinsese că nu o va pierde niciodată pe Penelope – și i se păruse că era o idee de care se putea agăța. Nu mai putea suferi încă o pierdere. Era în pericol să înnebunească. Falca îi zvîcnea violent.

– Lily, a spus printre dinți. Dezleagă-mă.

– Nu, dacă vreau să rămîn în viață.

– Este singura ta șansă să rămîi.

– Te dezleg dimineață, i-a promis ea. Atunci îl vei putea recupera pe Henry și te vei întoarce acasă, ca să pui la cale răzbunarea. Străduiește-te cît vrei de mult. Nu-mi mai pasă, de vreme ce Penelope va fi la adăpost de tine.

– Dar tu nu vei fi niciodată la adăpost, i-a spus el.

– Deocamdată așa mă simt, i-a zîmbit ea curajoasă. După care a părut să-și dea seama de furia lui nemăsurată. Amuzamentul din ochii ei s-a stins. Nu ar trebui să-ți faci griji pentru Henry. Este în siguranță. Ajutorul lui Derek va avea grijă să nu intre în vreo belea. Henry mi-a vorbit tot drumul despre tine, mi te-a ridicat în slăvi. Iar un bărbat care este într-atît de devotat unui copil nu poate fi chiar atît de rău. L-a privit mai îndeaproape și s-a așezat deasupra lui, sprijinindu-se de o parte și de alta a trupului lui. Dar nu Henry este motivul îngrijorării tale, nu-i așa? Ce este?

Alex a închis ochii, încercînd să alunge imaginea ei, sunetul vocii ei. Își dorea să fie doar un coșmar care se va sfîrși curînd. Dar ea continua să-i vorbească, să răsucească cuțitul în rană.

– Nimeni nu te-a mai obligat vreodată să faci ceva, nu-i așa? l-a întrebat ea.

El s-a concentrat asupra respirației, încercînd să o domolească.

– De ce să fii atît de supărat că o pierzi pe sora mea? Poți găsi oricînd alta ca ea, dacă asta îți dorești cu adevărat. Lily a făcut o pauză, gînditoare. Dacă chiar îți dorești ca nimeni să nu-ți șteargă amintirea lui Caroline. Ce păcat! A clătinat din cap. Prea puțini bărbați sînt în stare să jelească atît de mult. Asta este o dovadă, fie a iubirii tale nețărmurite, fie a unei imense încăpățînări. Care să fie, mă întreb?

Alex a deschis ochii. Șocată, Lily a văzut că pînă și culoarea ochilor lui se schimbase, trecuse de la gheață la fum. Brusc a fost cuprinsă de un val de compasiune.

– Nu ești singurul care a pierdut pe cineva, i-a spus încet.

Și eu. Și înțeleg perfect ce înseamnă să te autocompătimești. Dar nu folosește la nimic.

Tonul ei înțelegător l-a scos din minți.

– Dacă îți imaginezi că vicontele acela filfizon se poate compara cu Caroline...

– Nu mă refeream la el, i-a spus Lily, surprinsă că știa despre logodna ei cu lordul Hindon. Probabil aflase de la Zachary. Pe Harry nu l-am iubit cu adevărat. Ci pe altcineva. Aș fi fost în stare să mor pentru... această persoană. Și încă simt așa.

– Cine este?

– Este secretul meu.

Alex și-a lăsat capul greu pe pernă.

– Poate că pînă dimineață te mai liniștești, i-a spus Lily aranjîndu-i delicat gulerul. Știa că purtarea ei nepăsătoare îl va enerva și mai tare. Cînd vei putea judeca la rece vei vedea că a fost mai bine pentru toți. Inclusiv pentru tine. A observat că el continua să încerce să-și elibereze mîinile, așa că i-a pus mîna pe braț. Nu te mai smuci. O să-ți faci răni. Ar fi mai bine să te relaxezi. Bietul Alex! Trebuie să fie greu de acceptat gîndul că ai fost întrecut de o femeie. O să prețuiesc această amintire toată viața mea. Contele de Wolverton, complet la cheremul meu. S-a aplecat peste el, zîmbind. Și ce-ai face dacă te-ai putea elibera chiar acum, domnule?

– Te-aș strînge de gît. Cu mîinile goale.

– Chiar așa? Sau m-ai săruta, așa cum ai făcut-o în bibliotecă?

Ochii lui au aruncat scîntei, culoarea i-a năvălit în obraji.

– Consider-o o greșeală, a șoptit.

Lily s-a simțit rănită de tonul lui disprețuitor. Experiențele ei cu bărbații – abandonul lui Harry, dezamăgirea provocată de Giuseppe, lipsa de interes sexual din partea lui Derek – toate o învățaseră că nu avea ceea ce-i trebuia unei femei ca să fie dezirabilă. Iar acum Alex se înscria și el pe această listă. De ce nu era și ea ca alte femei? Ce-i lipsea ca să fie și ea atrăgătoare? Un gînd diavolesc i-a trecut prin minte. Trebuia să-i arate lui Alex cît de neputincios era. S-a aplecat peste el.

– Ai fost sărutat vreodată împotriva voinței tale, Alex? Poate că vrei să afli cum este.

Alex o privea de parcă ar fi fost nebună. Ea și-a plecat capul zîmbind și l-a sărutat ușurel, cu buzele lipite. El s-a ferit de parcă l-ar fi ars. Era hotărîtă să-l chinuiască. Mai întîi îl va săruta, apoi probabil că îi va smulge firele de păr de pe piept, unul cîte unul.

Lily l-a studiat în tăcere. Ceva în ritmul respirației lui se schimbase. Să fi fost furie? Sau îl tulburase sărutul ei? Gîndul o intriga.

– Să-l consider o altă greșeală? l-a întrebat.

Alex o privea fix, fără să scoată vreun sunet.

Lily s-a apropiat să-l sărute iar. De data aceasta, el nu a mai încercat să se ferească. Ea și-a trecut ușurel buzele peste ale lui iar el a suportat totul cu ochii închiși, de parcă ar fi fost o tortură. Umerii și pieptul i s-au încordat din cauza forței cu care trăgea de frînghii. L-a mîngîiat ușor pe gît cu vîrful degetelor, smulgîndu-i un oftat.

Uimită, Lily s-a lipit de pieptul lui. Voia și mai mult... ceva... nu știa prea bine ce. Alex a întors puțin capul, găsind o poziție mai confortabilă, iar Lily l-a cuprins pe după ceafă, adîncind

instinctiv sărutul. I-a simțit moliciunea limbii și i-a răspuns, cu un fior de plăcere. Alex i-a simțit tremurul și s-a întins și mai mult spre ea, căutînd mai mult, așteptîndu-se ca ea să se retragă în orice moment. Numai că ea nu a făcut-o, ci a rămas lipită de el, deschisă și dulce.

Alex a strîns din pumni. Era prins în cursă între trupul ei și pat. Și propria neputință. Era excitat, bărbăția i se trezise la viață. Gemea și se blestema. Și-a smuls gura din sărut și și-a îngropat fața în curbura parfumată a gîtului ei.

– Ajunge! a gîfîit. Dezleagă-mă sau oprește-te acum.

– Nu, i-a răspuns ea. Nu se mai simțise atît de curajoasă și de jucăușă în viața ei. Și-a trecut degetele prin părul lui. Vreau să-ți dau o lecție...

– Dă-te jos de pe mine! i-a spus el furios. Aproape că a reușit să o sperie, pentru că a simțit-o cum a tresărit.

Dar ea a continuat. Privindu-l în ochi, s-a întins pe trupul lui. Alex s-a cutremurat și și-a mușcat buza. Trupul ei îi atinsese bărbăția, făcîndu-l să se arcuiască inconștient, să se lipească și mai tare de ea. Dar nu era de ajuns. Voia mai mult – voia să-i simtă carnea moale învăluindu-l, voia să o pătrundă cu toată forța. Cumva, a reușit să-i șoptească:

– Ajunge, Lily. Ajunge.

Nu și-a dat seama la ce se gîndea ea pînă nu a auzit-o spunînd:

– Rostește-i acum numele. Haide, spune-l.

El a strîns din fălci cît a putut de tare.

– Nu poți, i-a șoptit Lily. Pentru că pe mine mă dorești, nu pe Caroline. O simt. Sînt o femeie vie și sînt aici. Și mă vrei.

O mie de gînduri i-au trecut prin minte. A căutat-o pe

Caroline, dar nu era acolo... nimic altceva decît niște amintiri înceţoșate, culori estompate, sunete înfundate. Nimic nu era la fel de real precum chipul din fața lui. Gura ei rămăsese foarte aproape de a lui, îi simțea căldura buzelor.

El nu i-a răspuns, dar a citit adevărul în ochii lui. Ar fi trebuit să se retragă chiar atunci, triumfătoare, să se bucure de victorie. Avusese dreptate, la urma urmei. În loc de asta, s-a aplecat și l-a sărutat din nou. Dezarmat, incapabil să se retragă, lui nu i-a mai rămas altceva decît să se predea. Gemea de dorința de a o atinge, de a o ține strîns în brațe. Dar nu putea face nimic din toate astea. Ea îl omora încetul cu încetul. Frînghiile îi săpau adînc la încheieturi, pînă la sînge.

Șoldurile lui se mișcau ritmic. A încercat să se desprindă, dar el îi prinsese buza între dinți.

– Întoarce capul, i-a șoptit, iar răsuflarea caldă i-a pătruns în gură. Întoarce...

L-a ascultat iar el i-a eliberat buza. Gura lui s-a deschis să o primească pe a ei. Din instinct, ea s-a lipit și mai tare de el, împingîndu-l cu sînii în pieptul tare. Rochia i se ridicase dar nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa decît de dorința aprinsă care mocnea înăuntrul ei.

Cineva a bătut la ușă. Lily a împietrit.

– Domnișoară Lawson? s-a auzit vocea majordomului.

Ea a lăsat capul pe pernă, iar respirația fierbinte îl gîdila la ureche. Și-a întors capul și și-a îngropat nasul în buclele ei, inhalînd aroma dulceagă.

Burton a vorbit din nou:

– Domnișoară Lawson?

Lily a ridicat capul.

– Da, Burton? a întrebat cu glas nesigur.

– Tocmai a sosit un mesaj.

Ea a înghețat. Nu putea însemna decît un singur lucru. Burton nu ar fi deranjat-o dacă biletul nu ar fi venit de la cineva anume.

Alex o privea atent. Pălise. Iar în ochi avea o strălucire ciudată, parcă de teamă.

– Nu se poate, a auzit-o șoptind. E prea curînd.

– Prea curînd pentru ce?

Vocea lui a părut să-o readucă cu picioarele pe pămînt. S-a dat jos din pat și și-a aranjat rochia, ferindu-și cu grijă privirea.

– Trebuie să-ți spun noapte bună domnule. Sper să te simți confortabil aici...

– În nici un caz, diavoliță mică! A privit-o furios cum ieșea din încăpere, strigîndu-i cîteva obscenități. O să ajungi la Newgate pentru asta! Iar majordomul tău... Ușa s-a trîntit în urma ei iar el a tăcut, fixînd cu privirea tavanul.

Lily l-a găsit pe Burton pe hol, cu un bilet pe o tavă din argint. Hîrtia era sigilată cu o bucată de ceară murdară.

Burton i-a întins tava.

– Mi-ați spus să vi-l aduc de îndată, indiferent de oră...

– Da, l-a întrerupt Lily, înșfăcînd scrisoarea. A rupt sigiliul și a citit cele cîteva rînduri. În seara asta... La naiba! Cred că a pus oameni să mă supravegheze... pare să știe întotdeauna unde mă aflu...

– Domnișoară? Buton nu cunoștea conținutul scrisorilor care soseau sporadic, dar ajunsese să recunoască scrisul înflorit, nu foarte citeț și pe oamenii cu aparență stranie care

le aduceau. De obicei erau oameni ai străzii, murdari şi zdrenţăroşi.

– Spune să mi se înşeueze calul.

– Domnişoară Lawson, mă văd nevoit să vă atrag atenţia că este nepotrivit ca o doamnă să călărească singură prin Londra, noaptea...

– Şi spune-i cameristei să-mi aducă pelerina gri. Cea cu glugă.

– Da, domnişoară.

Lily a coborît încet scara, ţinîndu-se de balustradă ca să-şi poată menţine echilibrul.

Covent Garden era zona din Londra unde orice plăcere, de la cea mai convenţională la cea mai de inimaginat se putea obţine pentru un preţ. Reclama era fie vizibilă, fie verbală, bilete erau lipite peste tot, pe toţi pereţii, iar peştii şi prostituatele strigau în gura mare la orice trecător.

În timp ce trecea printre lumini şi umbre, Lily nu putea să nu le compătimească pe prostituate. Erau femei de toate vîrstele, tinere sau bătrîne, fie foarte slabe din cauza nemîncării, fie buhăite de gin. Cu toatele aveau aceeaşi privire obosită, şedeau pe cîte o treaptă sau se sprijineau de cîte un perete şi le zîmbeau fals eventualilor clienţi. Cu siguranţă că nu ar fi ajuns să facă asta dacă ar fi avut de ales.

Niciodată nu ştii unde vei ajunge, şi-a spus Lily şi s-a cutremurat. Prefera să se omoare decît să ajungă să trăiască aşa.

Nu-şi imagina cum ar fi fost să ducă o viaţă de curtezană, să poarte diamante şi să-şi primească protectorul în cearşafuri din mătase. Gura i s-a strîmbat de dezgust. Mai bine moartă decît să fie obligată să satisfacă nevoile fizice ale unui bărbat, să fie proprietatea lui.

A luat-o în jos pe King Street şi a trecut pe lîngă biserică. De cealaltă parte a străzii era intrarea în piaţă. A descălecat şi a rămas în umbră. Nu avea de ales: trebuia să aştepte. Se gîndea la Nicole, cu chipul împietrit. Dumnezeule, ce fel de viaţă ducea oare? Oare era deja folosită, în ciuda vîrstei fragede, ca să aducă profit? Ochii i s-au umplut de lacrimi. Şi le-a şters, furioasă. Nu trebuia să se lase pradă emoţiilor, nu atunci. Trebuia să-şi păstreze controlul.

O voce leneşă s-a auzit din apropiere, din întuneric.

– Ai venit, deci. Sper că ai adus ce ţi-am cerut.

Lily s-a întors în direcţia din care venea glasul şi a încercat să vorbească calm şi răspicat, deşi tremura din tot corpul.

– S-a terminat, Giuseppe. Nu mai vezi un ban pînă nu-mi înapoiezi fiica.

Capitolul 7

Contele Giuseppe Gavazzi avea frumusețea unei picturi italiene din epoca Renașterii – avea trăsături îndrăznețe, ferme, părul ondulat, piele măslinie și ochi frumoși, negri. Lily și-a amintit ziua în care l-a văzut pentru prima oară. Stătea într-o *piazza* scăldată de soare, din Florența, înconjurat de un grup de italience care îi sorbeau fiecare cuvînt. Cu zîmbetul lui cuceritor și frumusețea întunecată, reușise să-i taie respirația lui Lily. Drumurile li se intersectaseră de cîteva ori, se întîlniseră la petreceri iar Giuseppe începuse să-i facă o curte nebună.

Fuses copleșită de romantismul italian și de ideea de a fi sedusă de un bărbat frumos. Harry Hindon, primul ei iubit, era un bărbat banal și mult prea englez, calitate pe placul părinților ei. Fusese convinsă că va fi și ea influențată de felul lui de a fi, cu picioarele pe pămînt. În loc de asta, felul ei sălbatic de a fi îl determinase să o părăsească. Contelui Gavazzi păruse însă să-i placă impulsivitatea ei, îi spunea mereu că era frumoasă, incitantă. La vremea aceea i se păruse că îl găsise în sfîrșit pe bărbatul față de care nu mai trebuia să se prefacă, că putea fi ea însăși. Acum, amintirea propriei naivități o dezgusta.

În ultimii ani, trăsăturile lui Giuseppe se înăspriseră – sau poate că îl privea ea cu alți ochi. Buzele lui pline, pe care

celelalte *signoras* le ridicau în slăvi pentru senzualitatea lor, îi provocau acum repulsie. Ura felul în care o măsura cu privirea, deși altădată atențiile lui o flataseră. Iar cînd își amintea de singura noapte pe care o petrecuseră împreună, stomacul i se întorcea pe dos. O umilise atunci, cerîndu-i bani. De parcă ar fi fost o fată bătrînă ofilită, care trebuia să plătească un bărbat pentru a-l avea în patul ei.

Giuseppe a întins mîna și i-a lăsat gluga jos, dezvelindu-i figura hotărîtă.

– *Buona sera*, i-a spus cu glasul lui profund, încercînd să-i mîngîie obrazul. Ea i-a dat mîna deoparte, făcîndu-l să izbucnească în rîs. Nu ți-au dispărut ghearele, după cum văd. Am venit după bani, *cara*. Iar tu ai venit să afli vești despre Nicoletta. Hai să facem schimb.

– S-a terminat, ticălosule, i-a spus Lily cu glas tremurînd. De ce ți-aș mai da bani, cînd nici nu știu dacă mai este în viață?

– Îți garantez că e în siguranță, fericită...

– Cum să fie fericită departe de mama ei?

– Avem un copil tare reușit, Lily. Mereu zîmbitoare, cu un păr minunat... Și-a trecut mîna prin păr. Frumos ca al meu. Și uneori mă întreabă unde este mama.

Ultimele lui cuvinte i-au frînt voința. Îl privea fără să clipească, dar cîteva secunde mai tîrziu ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Sînt mama ei, a spus. Are nevoie de mine. O vreau înapoi, Giuseppe! Știi că i-ar fi mai bine cu mine.

O privea cu un zîmbet prefăcut compătimitor.

– Aș fi putut să ți-o înapoiez pe Nicoletta chiar mai devreme, *bella*, dar ai făcut prea multe greșeli. Ai pus oameni

să mă caute prin oraș, să pună întrebări. I-ai pus să mă urmărească, după ce ne-am întîlnit. Sînt furios, așa că m-am hotărît să o mai țin cîțiva ani pe Nicoletta.

– Ți-am spus că nu am nimic de-a face cu așa ceva! A strigat Lily. Era o minciună, bineînțeles. Știa prea bine că Derek plătise oameni să o caute pe Nicole, că aceștia se interesaseră prin tot orașul, la portari, prostituate, cămătari, măcelari sau proprietari de case de amanet. În ultimul an o chemase de cîteva ori pe Lily să se uite la niște fetițe brunete, care se potriveau descrierii ei. Nici una din ele nu era însă fata ei. Și nici nu-și putea permite să le ia la ea. Așa că nu întrebase și nici nu dorise să afle de la Derek ce se întîmplase cu ele după aceea.

L-a privit pe Giuseppe cu ochi plini de ură.

– Ți-am dat o avere. Nu mai am nimic. Ai auzit expresia „să storci apă din piatră seacă", Giuseppe? Aste înseamnă că nu mai pot să-ți dau bani pentru că *nu mai am*!

– Înseamnă că trebuie să cauți, i-a răspuns el. Altfel o să fac rost de bani și singur – sînt destui bărbați care vor să cumpere o fată frumoasă așa ca Nicoletta.

– Poftim? Lily și-a dus mîna la gură, înăbușindu-și un strigăt de agonie. Ai putea să-i faci așa ceva propriului copil? Nu, n-ai putea să o vinzi – ar însemna să o omori – și să mă omori și pe mine. Dumnezeule! Nu ai făcut asta, nu-i așa?

– Nu încă. Dar sînt aproape. I-a întins palma desfăcută. Dă-mi banii, acum.

– Cît va mai dura asta? a șoptit ea. Cînd îți va fi de ajuns?

El i-a ignorat întrebarea și i-a făcut semn spre mîna întinsă.

– Acum.

– Nu-i am. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Îți dau trei zile, Lily. Îmi aduci cinci mii de lire... sau nu o mai vezi niciodată pe Nicoletta.

A plecat capul, ascultînd zgomotul pașilor săi care se îndepărtau, hărmălaia din Covent Garden și fornăitul calului ei. Era disperată. Bani. Nu mai avea. Iar în luna care trecuse nu cîștigase mai nimic la Craven's. Ei bine, norocul ei trebuia să se schimbe, și încă repede. Trebuia să riște mai mult la joc. Dacă nu făcea rost de cinci mii în trei zile... Dumnezeule, ce putea face?

Îi putea cere un împrumut lui Derek... Nu. Mai făcuse o singură dată o asemenea greșeală, cu un an și jumătate în urmă. Crezuse că pentru el nu va conta dacă îi va împrumuta o mie sau două, la averea lui. Mai ales că se oferise să-i dea și dobîndă. Spre surprinderea ei, Derek o refuzase cu răceală și o pusese să-i jure că nu-i va mai cere niciodată bani. Îi luaseră cîteva săptămîni să-i reintre în grații. Lily nu înțelesese de ce fusese atît de furios. Nu era sărac, ba din contră. Și era generos cu ea în nenumărate feluri: îi făcea cadouri, o lăsa să se folosească de vastele lui proprietăți, o ajutase în căutările ei... dar nu-i dăduse niciodată un sfanț. Iar acum știa că nu mai era cazul să-i ceară.

I-a trecut în revistă pe bărbații bogați pe care îi cunoștea, cu care jucase sau flirtase, cu care era prietenă. Lordul Harrington, de exemplu, cu burta rotundă, fața mereu veselă, roșie și perucile pomădate. Sau Arthur Longman, un avocat respectabil. Era de-a dreptul neatrăgător, cu nasul lui mare, fără bărbie și cu obrajii lați. Dar era un bărbat blînd, onorabil. Amîndoi îi dăduseră de înțeles, pe departe, așa cum îi stătea

bine unui gentleman, că erau atrași de ea. Ar fi putut să-l accepte pe unul din ei ca protector. Fără îndoială că ar fi fost bine tratată și ar fi avut cîți bani și-ar fi dorit. Dar asta însemna ca viața ei să se schimbe pentru totdeauna. Unele uși care îi erau încă deschise aveau să rămînă mereu închise. Avea să devină o tîrfă de lux – și asta dacă avea noroc. Dacă judeca după experiența cu Giuseppe, era foarte posibil ca nici un bărbat să nu vrea să o întrețină, pentru că nu o găsea mulțumitoare în pat.

Lily s-a apropiat de cal și și-a lipit fruntea de grumazul lui cald și prăfuit.

– Sînt atît de obosită! a șoptit. Avea prea puține motive să spere că Nicole se va întoarce la ea. Iar viața ei devenise o goană permanentă după bani. Nu ar fi trebuit să piardă atîta timp cu povestea asta cu Penny, Zachary și Alex Raiford. Era posibil să o fi pierdut pe Nicole. Dar dacă nu și-ar fi ocupat mintea cu altceva, în săptămîna care trecuse, probabil că și-ar fi pierdut mințile.

Începuse să plouă. Lily a închis ochii și și-a ridicat fața spre cer, lăsînd ca stropii să i se prelingă pe obraji. Și-a amintit-o pe Nicole, la baie, atunci cînd descoperise că o putea stropi dacă strîngea pumnii la suprafața apei.

– *Uite ce mi-ai făcut!* exclamase Lily rîzînd. *Cum îndrăznești să o stropești pe mama ta, rățușcă deșteaptă! Apa este pentru baie, nu ca s-o dai pe jos...*

Și-a șters lacrimile și stropii de ploaie de pe obraji, hotărîtă. Și-a îndreptat umerii.

– Sînt doar bani, și-a spus. Am făcut rost de ei pînă acum, o să fac și de data asta, cumva.

Ceasul a bătut de nouă ori. Alex îl privea fix de aproape o oră. Era un ceas din bronz, împodobit cu trandafiri din porțelan și cu niște ciobănițe timide care se uitau peste umăr la un nobil care le întindea un buchet de flori. Restul dormitorului lui Lily era la fel de feminin – pereții erau de un verde pal, la ferestre atîrnau draperii din mătase roz iar mobila era tapițată cu catifea moale. Acum, dacă se gîndea bine, puținul pe care reușise să-l vadă din casa ei fusese foarte diferit, aproape masculin. S-a întrebat dacă își rezervase această încăpere ca să-și satisfacă micile plăceri feminine, pe care nu și le putea arăta lumii.

Cînd s-a auzit și ultima bătaie a ceasului, ușa dormitorului s-a deschis. Era majordomul. Burton, așa o auzise pe Lily strigîndu-l.

– Bună dimineața, domnule, i-a spus Burton impasibil. Sper că v-ați odihnit bine?

Alex a mîrîit spre el.

După plecarea lui Lily avusese parte de ore pline de liniște. Pînă atunci, își făcuse un obicei din a-și umple fiecare clipă cu ceva muncă, sport, evenimente sociale, băutură, femei, orice doar să nu rămînă singur cu gîndurile lui. Fără să vrea, Lily îl obligase să facă ceea ce se temea cel mai tare. În liniștea întunericului, nu fusese în stare să stăvilească amintirile care îl asaltaseră ca niște vulturi, smulgîndu-i părți din inimă.

La început fusese ca un torent. Furie, pasiune, regrete, durere. Nimeni nu avea să afle prin ce trecuse el în acele ore. Important era că ușor-ușor tot acel amestec se limpezise iar lucrurile îi erau acum clare în minte. Nu avea să mai vadă niciodată chipul lui Caroline atunci cînd privea o altă femeie.

Ea făcea parte din trecutul lui și acolo trebuia să rămînă. Gata cu durerea, cu fantomele. În ceea ce o privea pe Lily... și-a petrecut mare parte din timp gîndindu-se ce va face cu ea. Iar undeva spre dimineață a căzut într-un somn adînc, întunecat.

Majordomul s-a apropiat de pat. Ținea în mînă un cuțitaș.

– Îmi dați voie? l-a întrebat, făcînd semn spre mîinile lui legate.

– Oh, chiar te rog! i-a răspuns el pe un ton sarcastic.

Majordomul a desfăcut legăturile de la o mînă iar Alex a făcut o grimasă, încercînd să-și ducă brațul drept la piept. L-a privit apoi pe Burton cum a dat ocol patului, să-i elibereze și brațul stîng.

Trebuia să recunoască faptul că Burton era o apariție impresionantă. Era cel mai autentic majordom din cîți văzuse Alex. Barba îi era tunsă îngrijit iar ochii aveau o privire inteligentă, autoritară. Totul îmbrăcat într-un aer de deferență implacabilă. Aborda orice situație cu demnitate. Chiar și acum, cînd îl dezlega, avea aerul cuiva care turna un ceai sau peria o pălărie.

Burton s-a încruntat cînd a văzut rănile de la încheieturile lui Alex.

– Să vă aduc niște salvie pentru mîini.

– Nu, a mîrîit Alex. Ai făcut destule deja.

– Bine, domnule.

Alex s-a ridicat cu greutate în șezut, încercînd să-și miște picioarele amorțite.

– Unde este?

– Dacă vă referiți la domnișoara Lawson, ei bine nu știu unde se află. Totuși, mi s-a spus să vă aduc aminte că domnișorul Henry este la localul domnului Craven.

– Dacă i s-a întîmplat ceva, ești la fel de vinovat ca și domnișoara Lawson.

Burton nu a părut deloc tulburat.

– Da, domnule.

Alex a clătinat din cap,mirat.

– Ai ajuta-o și să comită o crimă, nu-i așa?

– Nu mi-a cerut-o, domnule.

– Încă, a spus Alex. Dar dacă ar face-o?

– În calitate de stăpînă, dînsa va beneficia mereu de loialitate absolută din partea mea. L-a privit cu un aer politicos pe Alex. Doriți să vă aduc ziarul? Sau o cafea? Ceai, poate. La micul dejun avem...

– Pentru început, ce-ar fi să încetezi să te mai porți ca și cum ar fi o întîmplare obișnuită? Sau de fapt este? Ai mai servit micul dejun și altor bărbați care au fost legați de patul lui Lily Lawson?

Burton s-a gîndit ceva vreme, ca și cum ar fi ezitat să trădeze intimitatea lui Lily.

– Sunteți primul, lord Raiford, a recunoscut într-un final.

– Este o onoare al naibii de mare. Alex și-a masat cu grijă capul. A simțit o umflătură de cîțiva centimetri deasupra urechii.

– Dă-mi niște prafuri pentru durere de cap. Măcar atît îmi datorează.

– Da, domnule.

– Și spune-i vizitiului meu să aducă trăsura. Asta dacă nu l-ați legat și pe el de vreun stîlp, pe undeva.

– Da, domnule.

– Burton – așa te numești, nu-i așa? De cînd lucrezi pentru domnișoara Lawson?

– De cînd s-a reîntors la Londra, domnule.

– Orice salariu ai avea aici, ți-l dublez dacă vii să lucrezi pentru mine.

– Mulțumesc, lord Raiford. Dar trebuie să vă refuz, cu tot respectul.

Alex l-a privit curios.

– De ce? Dumnezeu știe, nu cred că ai o viață prea ușoară aici. O cunosc, deci presupun că nu este prima escapadă în care te-a implicat și pe tine.

– Mă tem că nu este, domnule.

– Și atunci de ce să rămîi?

– Domnișoara Lawson este... o femeie neobișnuită.

– Ai putea spune excentrică, a completat Alex sec. Spune-mi ce face de merită o asemenea loialitate.

Fața impasibilă a lui Burton a părut să se năruiască, preț de o clipă. Ochii păreau să aibă o lumină de tandrețe.

– Domnișoara Lawson are o inimă mare, domnule. Și este complet lipsită de prejudecăți. Cînd a sosit la Londra, cu doi ani în urmă, eu mă aflam într-o situație dificilă. Stăpînul meu era un bețiv violent. O dată, pe cînd era băut, m-a rănit cu briciul. Altă dată m-a chemat în camera lui și mi-a lipit un pistol încărcat de frunte, amenințînd să mă împuște.

– La naiba! Alex îl privea surprins. De ce nu ți-ai căutat de lucru în altă parte? Un majordom de calibrul tău...

– Sînt pe jumătate irlandez, domnule, a spus încet Burton. Majoritatea domnilor au pretenția ca servitorii de rang mare să aparțină Bisericii Anglicane, iar eu nu fac parte din ei. Acest

lucru – împreună cu strămoșii mei irlandezi – fac ca eu să nu fiu acceptat ca majordom în majoritatea familiilor. Tocmai de aceea mă aflam prins într-o situație intolerabilă. Cînd a aflat ce probleme aveam, domnișoara Lawson s-a oferit să mă plătească cu un salariu mai mare decît cel pe care îl aveam, deși știa că aș fi acceptat și pentru mai puțin.

– Înțeleg.

– Cred că abia începeți să înțelegeți, domnule, a spus Burton cu glas scăzut. Domnișoara Lawson a hotărît atunci că trebuia să fiu salvat. Și odată ce-i intră o asemenea idee în cap, nu mai ai cum să o oprești. A „salvat" o mulțime de oameni și nimeni nu pare să înțeleagă că de fapt *ea* este cea care are mai mare nevoie să... S-a oprit brusc și și-a dres glasul. Am vorbit prea mult, domnule. Mă scuzați. Poate că vă răzgîndiți în privința cafelei...

– Ce vrei să spui? De ce trebuie salvată Lily? Sau de cine?

Burton l-a privit impasibil, de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Să vă aduc și ziarul Times împreună cu prafurile, domnule?

Henry se uita fascinat la masa din bucătărie, unde Monsieur Labarge și o armată de servitori cu șorțuri apretate munceau de zor la o mulțime de preparate. Sosuri aromate și alte amestecuri misterioase bolboroseau în oalele cu capac,

pe plită. Un perete întreg era acoperit cu o colecție impresionantă de oale, tigăi și crătiți, ceea ce Labarge numea *mon batterie de cuisine.*

Bucătarul se învîrte prin încăpere ca un comandant de oști, gesticula cu cuțite, linguri sau orice alte ustensile avea în clipa aceea în mînă. Striga la ajutorul de bucătar, care făcuse un sos prea greu pentru peștele în aluat și la un altul care lăsase cornurile să se rumenească puțin cam prea mult. După care își schimba brusc dispoziția și îndesa farfurii după farfurii în fața lui Henry, privindu-l încîntat cum devora totul:

– *Ah, le jeune gentilhomme, mange, mange.* Trebuie să încerci și asta... și asta... *C'est bien, oui?*

– Foarte bune, a spus Henry entuziasmîndu-se în fața unui platou cu foitaj cu cremă de lămîie. Pot să mai mănînc niște chestii din alea maronii cu sos?

Mîndru nevoie mare, bucătarul i-a pus în față a doua farfurie cu șuvițe subțiri din carne de vițel în sos de coniac, ceapă și ciuperci.

– Este prima rețetă pe care am învățat-o de la tatăl meu, și-a amintit el.

– Mîncărurile acestea sînt mult mai bune decît ce avem noi la Raiford Park, a spus Henry.

Monsieur Labarge i-a răspuns cu o avalanșă de remarci deloc măgulitoare la adresa mîncărurilor englezești, pe care le-a numit gunoaie fără savoare cu care nu poți hrăni nici un cîine. Pe cînd *aceasta* era bucătărie franțuzească. Înțelept, Henry dădea din cînd în cînd din cap și continua să mănînce.

Chiar în clipa în care Henry a lăsat furculița jos, pentru că nu mai putea înghiți nimic, Worthy și-a făcut apariția în bucătărie.

– Domnișorule Henry, a spus pe un ton grav, a sosit fratele tău. Este... extrem de îngrijorat pentru tine. Cred că ar fi bine să te arăți de îndată. Vino cu mine, te rog.

– Oh. Henry făcuse ochii mari de spaimă. Și-a acoperit gura cu palma și a oftat, uitîndu-se în jurul lui, prin bucătărie. Toți cei de acolo l-au privit cu simpatie. Va trece mult timp pînă ce mă voi putea întoarce, a spus cu tristețe. Vor trece ani.

Monsieut Labarge părea să se fi întristat și el.

– Lord Raiford are un *grand* temperament, nu-i așa? Poate că ar fi bine să-i oferim niște *poularde à la Periguex*... sau niște *saumon Monpellier*... Bucătarul a făcut o pauză să se gîndească la alte delicatese pe care le-ar fi putut prepara, încrezător că o capodoperă culinară putea îmbuna și cea mai sălbatică ființă.

– Nu, i-a răspuns Henry, știind că nici măcar puiul cu trufe sau somonul în sos de ierburi n-ar fi putut să-l domolească pe Alex. Nu cred că ar funcționa. Dar mulțumesc, domnule. A meritat, orice pedeapsă aș încasa. Aș petrece o lună încheiată la Newgate pentru un pandișpan cu cremă de cafea... sau pentru sufleul acela verde, cu nu știu ce în el.

Mișcat, Labarge l-a prins de umeri, l-a sărutat pe ambii obraji și i-a ținut un scurt discurs în franceză, pe care Henry nu l-a înțeles. Și a terminat prin a exclama:

– *Quel jeune homme magnifique!* Ce mai băiat!

– Vino, Henry, i-a spus Worthy. Au ieșit din bucătărie și s-au îndreptat spre unul dintre saloane. Înainte de a ajunge în holul circular, Worthy s-a simțit dator să-i țină și el lui Henry un mic discurs: bănuiesc că ai auzit că un gentleman trebuie să dea dovadă de discreție. Mai ales cînd vine vorba de... ceea ce face cu sexul frumos.

– Da, i-a răspuns Henry. L-a privit încruntat pe Worthy. Asta înseamnă că n-ar trebui să-i pomenesc lui Alex de fetele cu care mi-a făcut cunoștință domnul Craven aseară?

– Doar dacă... consideri că există un motiv temeinic să-i spui.

Henry a clătinat din cap.

– Nu găsesc niciunul.

– Foarte bine, a răsuflat ușurat Worthy.

În ciuda așteptărilor lui Henry, Alex nu avea o figură prea amenințătoare. Părea chiar destul de calm pe cînd aștepta în holul de la intrare, cu mîinile adînc înfipte în buzunare. Hainele îi erau mototolite și era nebărbierit. Henry nu era obișnuit să-l vadă așa pe fratele lui. Ciudat, însă, Alex părea mult mai relaxat decît fusese vreodată în ultima vreme. Ochii lui aveau ceva neliniștitor, o strălucire de foc. Henry s-a încruntat, întrebîndu-se ce i se întîmplase. Și de ce își făcuse apariția abia dimineață, cînd el se așteptase să vină după el încă de aseară.

– Alex, a spus el, e doar vina mea. Nu ar fi trebuit să plec fără să-ți spun...

Alex l-a luat pe după umeri și l-a examinat cu ochi critic.

– Ești bine?

– Da. Am avut parte de o cină excepțională aseară. Domnul Craven m-a învățat să joc cribbage. Și am mers la culcare devreme.

Convins că era bine, Alex l-a privit pătrunzător.

– O să avem o discuție despre responsabilitate, Henry.

Băiatul a dat din cap ascultător, conștient că drumul spre casă va fi foarte lung.

– Domnule, a intervenit Worthy, aș vrea să spun, în numele domnului Craven și al întregului personal, că fratele dumneavoastră este un tînăr cu adevărat excepțional. Nu l-am văzut niciodată pe domnul Craven – ca să nu mai vorbesc de temperamentalul nostru bucătar – atît de fermecat de cineva.

– Este un talent înnăscut. Henry este expert în arta flatării de la o vîrstă fragedă. S-a uitat la fratele lui, care părea cuminte ca un mieluțel, după care s-a întors din nou spre Worthy. Domnișoara Lawson este cumva aici?

– Nu, domnule.

Alex se întreba dacă nu cumva îl mințea. Era foarte posibil ca Lily să se aflat chiar atunci în patul lui Craven. Un fior de gelozie l-a străbătut.

– Cînd crezi că aș putea să o găsesc?

– Bănuiesc că domnișoara Lawson va veni aici în serile următoare, fie să joace cărți, fie la masa de ruletă. Și cu siguranță că va lua parte la balul nostru mascat, sîmbătă. L-a privit pe Alex pe deasupra ochelarilor lui rotunzi. Să-i transmit un mesaj?

– Da. Spune-i să se pregătească pentru următoarea rundă. Cu aceste cuvinte, Alex și-a luat rămas-bun de la Worthy și a ieșit, cu Henry tropăind pe urmele lui.

Cînd a ajuns la Raiford Park și a intrat în conac și-a dat imediat seama că în aer plutea o liniște suspectă.

Henry a simțit la rîndul lui că se întîmplase ceva. S-a uitat în jur, întrebător:

– Parc-ar fi murit cineva!

Sunetul unor suspine înfundate au anunţat apariţia lui Totty. Cobora scara principală iar chipul ei angelic era tras, disperat. L-a privit cu spaimă pe Alex, de parcă se temea că el se va năpusti la ea să o lovească.

– D-domnule, a îngăimat şi a izbucnit în lacrimi. A plecat! Draga mea de Penny a dispărut! Să nu îmi învinovăţeşti copila, este în întregime vina mea. Oh, Dumnezeule, oh...

– Lady Totty, a spus Alex, căutîndu-se în buzunare după o batistă. S-a uitat la Henry, care a ridicat neajutorat din umeri.

– Să-i aduc nişte apă? a întrebat Henry *sotto voce*.

– Mai bine un ceai, a suspinat Totty. Un ceai tare cu un strop de lapte. Şi cu puţin zahăr. Foarte puţin, te rog. Henry s-a îndepărtat grăbit iar Totty a continuat să suspine:

– Oh, ce pot face? Cred că o să înnebunesc! Cum să explic...

– Nu este nevoie de explicaţii. Alex a găsit în sfîrşit o batistă şi i-a întins-o. A bătut-o uşurel pe spatele grăsuţ, cu un gest neîndemînatic. Sînt la curent cu întreaga situaţie. Penelope, Zachary, fuga lor, totul. Este prea tîrziu să căutăm vinovaţi, lady Totty.

– Cînd am găsit biletul şi l-am trimis pe George pe urma lor, ei plecaseră demult. Totty şi-a şters nasul cu zgomot. Chiar şi acum încă mai încearcă să-i găsească. Poate că mai este timp...

– Nu, i-a zîmbit el liniştitor. Penelope era mult prea bună pentru mine. Sînt convins că vicontele Stamford va fi un soţ bun.

– Nu sînt deloc de acord, a spus Totty, nefericită. Oh, lord Raiford, dacă ai fi fost aici azi-noapte! Mă tem că absenţa ta a încurajat această nebunie. Ochii ei albaştri, plini de lacrimi, aşteptau parcă o explicaţie.

– Am fost... reţinut, i-a spus Alex.

– Aici e doar mîna Wilhelminei, a spus Totty.

El a privit-o atent.

– Cum aşa?

– Dacă nu ar fi venit şi nu le-ar fi băgat ideile acelea în cap...

Alex s-a surprins zîmbind.

– Cred că acele idei erau deja acolo, i-a spus cu blîndeţe. Lăsînd emoţiile deoparte, lady Totty, cred că trebuie să recunoaştem că Penelope şi vicontele Stamford sînt o pereche ideală.

– Dar Zachary nu se poate compara cu tine! a izbucnit Totty, ştergîndu-şi ochii. Şi acum... acum nu vei mai fi ginerele nostru!

– Se pare că nu.

– Oh, Doamne! a oftat Totty. Aş fi vrut din toată inima... să am o a treia fiică pe care să ţi-o pot oferi!

Alex o privea fix. A început api să scoată nişte sunete ciudate. Temîndu-se să nu fi făcut vreun atac de apoplexie, Totty l-a urmărit cu privirea cum s-a aşezat pe trepte, cu capul în mîini. Abia tîrziu şi-a dat seama că rîdea. *Rîdea!*

– Domnule?

– Dumnezeule mare! Alex era în pericol să se răstoarne. O a treia! În nici un caz. Două sînt de ajuns. Dumnezeule! Lily face cît zece!

Totty îl privea alarmată.

– Lord Raiford, a spus cu glas pierit, nu cred că te-ar învinovăți cineva dacă... Și totuși, cred că... ar fi mai bine să-mi beau ceaiul în salon... să te las puțin singur... Și s-a grăbit să iasă.

– Mulțumesc, a reușit Alex să spună, încercînd să se controleze. A inspirat adînc de cîteva ori, dar zîmbetul nu i s-a șters de pe chip. S-a întrebat dacă se simțea bine. Oh, da. Avea un sentiment de ușurare, o exaltare greu de descris. Se simțea ca un școlar în vacanță.

Scăpase de Penelope. Era mai mult decît ușurare, se simțea eliberat. Nu-și dăduse seama pînă atunci, dar percepuse logodna ca pe o povară, o greutate care sporise cu fiecare zi. Acum dispăruse. Era liber. Iar Penelope era cu siguranță fericită, probabil că acum era în brațele bărbatului iubit. Pe de altă parte, Lily nici nu bănuia ce stîrnise. Alex era nerăbdător. Nu terminase cu ea – oh, nici măcar nu începuse bine.

– Alex? Henry stătea în fața lui, privindu-l îndeaproape. Ceaiul va fi gata într-un minut.

– Lady Totty este în salon.

– Alex... De ce stai pe scară? Și de ce arăți atît de... fericit? Și dacă nu ai fost aici aseară, atunci unde ai fost?

– După cîte îmi amintesc, azi ai întîlnire cu doi profesori. Nu ți-ar strica o baie și nici să-ți schimbi hainele. L-a avertizat din priviri: și să știi că nu sînt deloc fericit. Mă gîndeam ce să fac cu domnișoara Lawson.

– Cu cea mare?

– Bineînțeles că cu cea mare.

– Și ce te gîndești să faci? l-a întrebat Henry.

– Nu ești suficient de mare ca să afli.

– Nu fi prea sigur, i-a spus Henry făcîndu-i cu ochiul și a luat-o la fugă pe scări, înainte ca Alex să aibă timp să reacționeze.

Alex a murmurat o înjurătură printre dinți și a clătinat din cap.

– Lily Lawson, a spus. Un lucru este sigur: vei fi atît de ocupată cu mine că nu-ți vei mai petrece încă o noapte în patul lui Craven.

Seara aceasta era ca și cea dinaintea ei. Adică îngrozitoare. Lily pierdea cu grație dar reușea să-și păstreze aerul încrezător, pentru ca bărbații din jurul ei să nu-și dea seama că se scufunda încet dar sigur. Era îmbrăcată cu una dintre cele mai frumoase rochii, din dantelă neagră cu căptușeală nude din mătase, dînd impresia că era aproape dezbrăcată.

Era așezată la masa de joc alături de lordul Tadworth, lordul Banstead și Foka Berinkov, un frumos diplomat rus. Lily arbora o expresie veselă, calmă, ca o mască. Cel puțin așa își simțea fața: încremenită ca o mască. Șansele de a o recăpăta pe Nicole erau tot mai mici. Se simțea goală pe dinăuntru. Dacă o înjunghia cineva nici măcar nu ar fi sîngerat. Ce se întîmpla oare? s-a întrebat. Nu jucase niciodată așa.

Era conștientă de privirea lui Derek ațintită doar asupra ei, deși se plimba prin încăpere. Nu-și exprima deschis dezaprobarea, dar era conștientă de asta. Dacă ea ar fi văzut

o persoană care făcea asemenea greşeli dezastruoase ar fi sfătuit-o să plece şi să revină într-o altă seară. Doar că ea nu mai avea timp. Mai avea la dispoziţie doar seara aceea şi cea de mîine. Gîndul la cele cinci mii de lire o rănea ca un cuţit ascuţit. Fitz crupierul o privea fără să facă vreun comentariu, fără să-i caute privirea. Lily ştia că juca nesăbuit, pe mize prea mari, că risca prea mult. A încercat de cîteva ori să se abţină dar nu a reuşit. Păţea ca orice alt jucător înrăit – odată pornit, nu se mai putea opri.

A aruncat cele trei zaruri pe masa acoperită cu pluş.

– Haide, o triplă! Zarurile s-au rotit iar şi iar şi într-un final s-au oprit. Un unu, un şase şi un doi. Adică nimic. Nu mai avea bani aproape deloc. Ei bine, a spus ridicînd din umeri, cred că în seara asta va trebui să joc pe datorie.

În clipa aceea, Derek s-a postat în spatele ei şi i-a spus cu glas de gheaţă, la ureche:

– Hai să facem o plimbare, mai întîi.

– Joc, i-a răspuns ea în şoaptă.

– Nu şi fără bani. A prins-o de mînă. Lily şi-a cerut scuze şi le-a promis partenerilor de joc că va reveni imediat. Derek a luat-o aproape cu forţa şi a dus-o la biroul lui Worthy, acum gol, acolo unde puteau discuta fără să fie auziţi.

– De ce te amesteci? i-a spus Lily printre dinţi. Continua să zîmbească, pentru ca ceilalţi să creadă că purtau o conversaţie foarte plăcută. Cum îţi permiţi să mă iei pe sus, în mijlocul jocului? Şi să nu îndrăzneşti să-mi refuzi un credit! Am jucat aici de sute de ori şi am cîştigat mereu.

– Norocul tău s-a dus, i-a spus Derek. Nu mai este.

Mai bine i-ar fi dat o palmă.

– Nu este adevărat. Nu există noroc. Sînt doar nişte numere, este o ştiinţă a lor şi hazard...

– Poţi să-i spui cum vrei. Nu-l mai ai.

– Nu cred. Mă întorc acum la masă şi-ţi dovedesc.

– O să pierzi şi mai mult.

– Atunci lasă-mă să pierd, a spus ea cu disperare. Ce îţi închipui că faci? Că mă protejezi? Să te ia naiba! Trebuie să cîştig cinci mii de lire, altfel o pierd pe Nicole pentru totdeauna!

– Şi dacă pierzi şi mai mult în seara asta? a întrebat-o Derek cu răceală.

Lily ştia prea bine că nu era nevoie să-i răspundă. Era la fel de conştient ca şi ea că nu avea decît o şansă – să-şi vîndă trupul celui care oferea mai mult.

– Nimic nu mai contează, nu înţelegi? Doar fiica mea!

– Nu are nevoie de o tîrfă pe post de mamă.

– Să lăsăm soarta să decidă, a spus Lily. Aste este şi filozofia ta, nu-i aşa?

Derek a tăcut şi i-a eliberat mîna din strînsoare. A făcut o plecăciune în batjocură şi i-a zîmbit. Brusc, Lily s-a simţit pierdută, la fel cum se simţise cu doi ani în urmă, înainte ca Derek să o primească în clubul lui. Era un bărbat fascinant dar îşi dădea seama, încă o dată, că nu se putea baza pe el. În adîncul sufletului sperase că va fi lîngă ea atunci cînd norocul o va părăsi. Acum, această speranţă se năruise pentru totdeauna. Nu-l putea condamna pe Derek pentru că se purta aşa. Era pe cont propriu, aşa cum fusese mereu. I-a întors spatele şi s-a îndepărtat repede, cu fustele înfăşurîndu-i-se în jurul gleznelor.

A ajuns la masa de joc și a zîmbit.

– Scuzați întreruperea, domnilor. Ei, unde rămăse... S-a oprit brusc văzînd cine li se alăturase.

Alex era așezat la masa de joc. Era îmbrăcat cu pantaloni negri, o vestă din mătase și o haină de un verde închis, cu nasturi auriți, care îi punea în evidență tenul măsliniu. I-a zîmbit iar ochii i-au strălucit. Arăta altfel decît de obicei. Indiferent de starea în care se afla, avea de obicei o ușoară înțepeneală, o rigiditate care îl făcea să pară rezervat. Acum acea rezervă dispăruse. Avea parcă o lumină care venea din interior. Lily mai văzuse asemenea priviri doar la jucătorii care își riscau cu nonșalanță întreaga avere pe o singură carte.

A simțit că i se înecau toate corăbiile. Știuse că mai devreme sau mai tîrziu va trebui să dea cu ochii de el – dar de ce tocmai acum? Mai întîi pierduse toți banii, apoi Derek o abandonase, pentru ca acum... Era cea mai proastă seară din viața ei. A încercat să ridice cu precauție mănușa care îi fusese aruncată.

– Lord Raiford. Ce surpriză neașteptată. Nu este tocmai distracția ta preferată, nu-i așa?

– Prefer să fiu acolo unde ești și tu. Ai plecat înainte să terminăm partida.

– În clipa aceasta mă preocupă cu totul alte lucruri.

Alex s-a uitat spre masa de joc, acolo unde Banstead se pregătea să arunce zarurile.

– Cum ar fi să-ți recapeți norocul?

Auzise deci și el că avea o seară proastă. Îi spusese probabil Tadworth, sau poate Foka,un jucător care era doar un bivol cu gură mare. A ridicat indiferentă din umeri.

– Nu cred în noroc.

– Eu cred.

– Și îl ai de partea ta în seara asta, bănuiesc? Te rog, nu vreau să-ți stau în cale. Te rog să pariezi, domnule.

Foka și Banstead s-au tras puțin să-i facă loc. Alex nu și-a luat ochii de la Lily.

– Pariez pe zece mii de lire – contra unei nopți cu tine.

A privit-o făcînd ochii mari. Toți cei din jur s-au oprit.

– Ce a spus? a întrebat curios Tadworth. Ce a spus?

Vestea s-a răspîndit imediat în jurul meselor de joc și zeci de priviri s-au ațintit asupra lor.

– Foarte amuzant, a reușit Lily să spună.

Alex a scos un cec din buzunarul hainei și l-a așezat pe masă. Ea l-a privit uimită, după care a ridicat ochii spre chipul lui. El a zîmbit, de parcă îi citea gîndurile care i se învălmășeau prin minte.

Dumnezeule, chiar vorbise serios.

Toate s-au desfășurat apoi ca într-un vis. Lily se simțea mai degrabă un observator, și nu drept un participant. Ar fi trebuit să refuze. Era jocul suprem, miza era inacceptabil de mare. Dacă avea să cîștige, banii îi puteau salva fiica. Dar dacă pierdea...

Preț de o clipă, a încercat să-și imagineze totul. A împietrit de spaimă. Alex și-a coborît privirea pe buzele ei tremurînde iar strălucirea amuzată din ochii lui s-a stins. Cînd a vorbit din nou, tonul îi era neobișnuit de blînd.

– Și dacă aș plusa cu cinci mii?

Cei din jurul lor au început să aplaude și să strige.

– Au ajuns la cincisprezece mii! Se strîngeau tot mai mulți oameni, veniți din saloanele alăturate. Alți privitori s-au

împrăștiat peste tot, să ducă vestea.

De obicei pe Lily nu o deranja să se afle în centrul atenției. Reputația și-o cîștigase pe merit. Îi plăcea să rîdă, să danseze, să facă farse pe care le afla toată Londra. Dar asta nu mai era o glumă, o farsă... era o chestiune de viață și de moarte. Nu putea să-l refuze – era prea disperată ca să poată face asta. Avea nevoie de ajutor și nu avea la cine apela. O singură pereche de ochi reușise să vadă dincolo de bravada ei, de fragila ei apărare. *Nu-mi face asta*, ar fi vrut să-l roage. L-a privit, cu o rugăminte mută.

– Este alegerea ta, domnișoară Lawson, i-a spus el.

Ce *alegere* mai era și asta? Trebuia să se încreadă în soartă. Poate că această propunere bizară era de fapt providența divină. *Trebuia* să cîștige, avea să cîștige și să folosească banii pentru Nicole.

– N...nu cu zarurile, a spus într-un final.

– Jocul nostru obișnuit? a întrebat-o el.

Ea a inspirat adînc înainte să-i răspundă.

– Să mergem într-una din săli. Vom juca trei mîini.

A privit-o satisfăcut și a dat scurt din cap.

– A acceptat! a strigat cineva.

Nu mai fusese niciodată atîta larmă la Craven's. Bărbații se dădeau tot mai aproape, strivindu-se unii de alții. Lily s-a trezit împinsă în masă. Toată lumea încerca să ajungă cît mai aproape, să vadă cît mai bine.

Lily s-a întors pe jumătate, deranjată.

– Nu mai împingeți! Nu pot să respir!

Alex s-a apropiat de ea și a tras-o aproape, protejînd-o cu trupul lui.

– Uite la ce ai dat naștere, i-a spus ea. Dumnezeule!

– Totul va fi bine, i-a răspuns el în șoaptă.

Și-a dat seama că tremura. Nu-și dădea prea bine seama dacă din cauza șocului sau a nerăbdării. Înainte să apuce să-l întrebe ce voia să spună, a auzit vocea poruncitoare a lui Derek.

– Gata, gata, striga Derek. Și-a făcut loc printre privitori. Haide, dați-vă înapoi. Faceți-i don'șoarei loc să respire. Dați-vă un pas înapoi, să poată începe jocul.

Cînd a ajuns lîngă ei, Alex i-a dat drumul lui Lily din îmbrățișare. Ea s-a întors imediat spre Derek, cu ochi rugători.

Derek avea aceeași expresie implacabilă dintotdeauna. Nu l-a privit deloc pe Alex ci doar pe ea.

– Worthy îmi spune că ați făcut o prinsoare.

– Trei mîini de *vingt-et-un*, i-a răspuns Lily cu glas tremurat. Avem... nevoie de o sală liberă.

– Nu. Jucați aici. Derek a zîmbit mulțumit. Într-o sală n-ar încăpea atîția oameni.

Lily a înlemnit. O nouă trădare. Nici o vorbă prin care să-i arate că ar fi fost îngrijorat. Derek o lăsa pur și simplu să meargă pînă la capăt. Și chiar voia să profite de spectacol!

Furia i-a dat putere.

– Exact ca întotdeauna, i-a spus cu răceală. Ești în largul tău cînd alții se dau în spectacol.

– Nu degeaba sînt eu Derek Craven, țigăncușo. Și-a rotit privirea prin încăpere. Adu un pachet nou de cărți, Worthy! Să vedem ce iese.

Era pentru prima oară în istoria acelui local că se întrerupea jocul la masa de ruletă. Ospătarii nu mai pridideau

să aducă pahare cu băutură. Bancnote treceau dintr-o mînă într-alta, vocile se ridicau tot mai mult în timp ce mizele pariurilor creşteau. Lily îi asculta oripilată. Şi-a dat seama, cu un gust amar, că majoritatea celor de acolo îşi doreau să o vadă pierzînd. Aşa îi trebuia, dacă îndrăznise să pătrundă în sanctuarul bărbaţilor. Nişte barbari dezgustători, majoritatea.

– Dau cărţile? a întrebat Derek.

– Nu, a răspuns Lily. Worthy este singurul în care am încredere.

Derek şi-a dus mîna la frunte, într-un salut ironic şi i-a făcut loc lui Worthy.

Acesta şi-a şters tacticos ochelarii şi i-a pus la loc pe nas. A rupt sigiliul pachetului de cărţi. Toată lumea aştepta cu sufletul la gură. Worthy a amestecat cărţile cu gesturi de expert. Cînd a considerat că le-a amestecat suficient, a pus pachetul pe masă şi s-a uitat spre Lily:

– Taie, te rog.

Mîna i-a tremurat vizibil cînd a atins cărţile de joc. Cu gesturi precise şi suficient de lente pentru ca toată lumea să poată vedea, Worthy a luat prima carte şi a pus-o deoparte. Calmul lui îi dădea lui Lily un sentiment liniştitor. Era convinsă că datorită lui jocul va fi cît se poate de corect.

– Trei jocuri de *vingt-et-un*, a anunţat Worthy. Asul poate fi unu, poate fi unsprezece, la alegerea jucătorului. A tras cîte două cărţi pentru fiecare, una cu faţa în sus şi cealaltă cu faţa în jos. Cea a lui Lily era un opt. Cea a lui Alex, un zece.

– Domnişoară Lawson? a întrebat încet Worthy. Ea era aşezată în stînga lui, deci ea urma.

Lily a întors a doua carte cu faţa în sus şi şi-a muşcat buza

atunci cînd a văzut-o. Un doi. I-a făcut semn lui Worthy să mai tragă una. El a pus-o şi pe a treia peste celelalte. Un nouă. Mulţimea a început să şuşotească. Banii treceau dintr-o mînă în alta. Lily a început să se relaxeze. Totalul ei era nouăsprezece. Şansa era de partea ei.

L-a privit pe Alex întorcîndu-şi cartea. Un şapte, ceea ce însemna un total de şaptesprezece. A făcut semn pentru o nouă carte. Worthy a tras un valet, ceea ce însemna că depăşea cu mult douăzeci şi unu. Lily cîştigase primul joc. A zîmbit cînd a simţit nişte bătăi încurajatoare pe umăr.

– N-am cîştigat încă, le-a spus ea.

Worthy a amestecat cărţile şi le-a împărţit din nou. Toată lumea a tăcut ca prin farmec. De data aceasta, totalul lui Lily era optsprezece. Era prea riscant să mai ceară o carte.

– Pas, a spus ea. S-a încruntat văzînd prima carte a lui Alex: un popă. A întors-o şi pe a doua şi inima i-a stat în loc. Un nouă. Cîştigaseră fiecare cîte un joc. L-a privit pe Alex care o studia fără infatuare sau grijă, dar cu un calm încrezător care a tulburat-o profund. Cum de îndrăznea să fie atît de liniştit cînd viaţa ei atîrna de un pachet de cărţi?

Worthy a amestecat din nou cărţile şi le-a împărţit. Toţi cei din jur îşi ţineau răsuflarea. Lily s-a uitat la prima carte, o damă, şi a întors-o pe a doua. Un trei. A făcut semn să i-o dea pe a treia. Worthy a tras un şapte. Totalul ei era douăzeci!

– Îţi mulţumesc, Doamne. I-a zîmbit lui Alex, provocîndu-l din priviri. Ea trebuia să fie cîştigătoarea. S-a gîndit cu bucurie dar şi cu uşurare la cele cincisprezece mii de lire. Poate că o sumă atît de mare îl va convinge pe Giuseppe să i-o dea înapoi pentru totdeauna pe Nicole. Sau putea măcar să mai cîştige

timp. Și să-l reangajeze pe detectivul la care renunțase pentru că nu-l mai putuse plăti. Triumful o făcuse să se îmbujoreze. Alex a întors a doua carte peste prima, care era un zece.

Un as de cupă.

A ridicat ochii spre chipul uimit al lui Lily.

Cîștigase.

Mulțimea a început să scoată niște sunete pe care doar în junglă le mai puteai auzi.

– Jocul s-a sfîrșit. Cîștigător, lordul Raiford, a spus Worthy, dar cuvintele lui s-au pierdut în vacarm. Oaspeții clubului se purtau ca niște sălbatici, scoteau sunete care aduceau cu un rit păgîn, din junglă. Vărsaseră băutura peste tot, pe covor, aruncaseră hîrtii. Alex era bătut prietenește pe umăr, mîna îi era strînsă viguros de cei din jur, în timp ce Foka încerca să-i toarne votcă în cap. S-a ferit, plecînd capul și a pornit în căutarea lui Lily. Ea se strecurase printre cei adunați și încerca să se furișeze pe una din ușile masive.

– Lily! Alex a încercat să o urmeze, dar aglomerația din jurul lui l-a împiedicat. A înjurat printre dinți cînd ea a dispărut.

Lily se depărta grăbită, prea îngrozită ca să-și mai dea seama încotro se îndrepta. S-a izbit deodată de ceva dur și aproape că și-a pierdut respirația. Derek îi blocase calea cu propriul trup. A prins-o de mînă și a privit-o în ochi.

– Dă-mi drumul, s-a tînguit ea.

– Femeile astea! N-au pic de mîndrie! Încercai să dai bir cu fugiții, așa-i?

– Nu pot face asta, Derek. Nu pot!

– Ba o s-o faci. O să-ți onorezi pariul, țigăncușo. Chiar dacă asta înseamnă să te tîrăsc eu însumi în pat. Iar dacă încerci să

pleci, te aduc eu înapoi. Acum du-te în apartamentul meu și așteaptă-l.

– Dar de ce aici? Aș prefera să merg acasă la mine.

– O s-o faci chiar aici, ca să fiu eu sigur că te-ai ținut de cuvînt.

– Nu, a clătinat ea din cap cu amărăciune. Îi dăduseră lacrimile. Nu.

Derek a uimit-o cu un zîmbet larg, aproape tandru.

– Nu? E prea tîrziu acum, țigăncușo. E un pas mare, dar trebuie să-l faci. Îi vorbea rar și apăsat, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil încăpățînat. Dacă nu-ți onorezi pariul, nu vei mai fi lăsată să joci nicăieri în Londra, nici la Craven's, nici în cea mai murdară speluncă.

– Și atunci de ce nu m-ai oprit? a izbucnit Lily. Dacă țineai cîtuși de puțin la mine nu m-ai fi lăsat să fac așa ceva! Trebuia să mă împiedici cumva – el o să-mi facă rău, sînt sigură! Derek, tu nu înțelegi...

– Înțeleg foarte bine. N-o să-ți facă vreun rău. Nu vrea decît să te tăvălească puțin, drăguțo. Atîta tot. A uimit-o atunci cînd s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte. Haide, du-te, toarnă-ți ceva de băut și așteaptă-l. A încercat să se desprindă din strînsoare, dar ea se încleștase de mîneca lui.

– Ce mă fac? a spus ea, privindu-l cu ochi mari.

Derek s-a încruntat. Blîndețea i s-a șters de pe chip, făcînd loc unui zîmbet insolent.

– Te duci în pat și te întinzi pe spate. E foarte simplu. Că doar nu trebuie să te învăț eu cum să stai.

Lily i-a dat drumul.

– Nu o să te iert niciodată!

Derek i-a răspuns făcînd un gest spre scările care duceau spre apartamentul lui. Ea și-a adunat ultimele rămășițe de demnitate, și-a îndreptat umerii și a pornit, fără să privească în urmă.

Derek a încetat să mai zîmbească atunci cînd ea a dispărut din fața ochilor. A intrat în sala de joc și l-a căutat din priviri pe Worthy. L-a întrebat fără cuvinte: *unde este?* Worthy i-a făcut semn spre locul în care erau adunați o mulțime de oameni și de unde Alex Raiford încerca să iasă, îmbrîncindu-i.

Ignorînd valul de felicitări venind din toate părțile, Alex se lupta să-și croiască drum spre ieșire. Ajuns pe hol, a ezitat între salonul de servit cafeaua și bibliotecă, întrebîndu-se încotro o luase Lily.

– Lord Raiford?

Alex s-a întors și l-a văzut pe Worthy ieșind din sala de joc.

Imediat în urma lui a apărut și Derek Craven. Avea ceva în expresie care îl făcea să semene și mai mult cu un tîlhar care se îmbogățise dar nu avea cum să scape de trecutul lui sordid. Ochii lui verzi îl provocau. Nu se înfruntaseră niciodată, dar între ei plutea o senzație de stînjeneală masculină, un conflict tăcut.

– Domnule, i s-a adresat Derek calm, tocmai i-am spus țigăncușei că și-a făcut-o cu mîna ei. Worthy a împărțit corect cărțile, sper că nimeni nu are nimic de comentat în privința...

– Unde este? l-a întrerupt Alex.

– Am ceva de spus, mai întîi de toate.

– Ce anume?

Derek l-a privit ciudat. Părea să-și caute cu atenție cuvintele, ca și cum ar fi avut multe de spus, dar se temea să nu se trădeze.

– S-o iei ușor, i-a spus într-un final, pe un ton vag amenințător. Ușurel de tot, altfel vei avea de-a face cu mine. A făcut un gest spre Worthy care aștepta alături, în tăcere. O să te conducă el pînă sus, domnule. Lily este... A făcut o pauză. Lily așteaptă acolo.

– Ce comod! a spus Alex. Nu numai că împărțim aceeași femeie, dar o facem în același pat.

Derek a zîmbit amar.

– Eu nu împart cu nimeni ce-i al meu, ai înțeles? Da, sînt convins că ai înțeles.

Alex îl privea uimit.

– Înseamnă că voi doi nu sunteți...?

– Nicidecum. Derek a clătinat din cap cu convingere. În patul meu eu duc doar tîrfele. Lily e mult prea bună pentru mine. Nu aș pîngări-o cu mîinile astea.

Alex nu mai știa ce să creadă. Să fi fost posibil ca toate zvonurile să fie neadevărate? Nu, nu se putea ca el să creadă așa ceva. Nu era deloc plauzibil. Dar ce ar fi avut Derek de cîștigat dacă-l mințea? Nu avea nici un sens. Dumnezeule, oare avea să afle vreodată cine era cu adevărat Lily Lawson?

Craven a pocnit din degete.

– Worthy, a spus încet și s-a îndepărtat cît a putut de repede.

Alex l-a urmărit cu privirea, uimit.

– Ce se întîmplă între ei doi?

Worthy l-a privit impasibil.

– Nimic. Exact cum a spus domnul Craven. A considerat dintotdeauna că este mai prudent ca relația dintre el și domnișoara Lawson să rămînă platonică. Acestea fiind spuse, i-a făcut semn lui Alex să-l urmeze pe holul întortocheat.

– De ce? a întrebat Alex. Ce e în neregulă cu ea? Sau cu el? S-a apropiat amenințător de Worthy și l-a întors cu fața spre el. Spune-mi tu, altfel o să-ți smulg cuvintele cu forța!

Worthy s-a desprins cu eleganță din strînsoare.

– Părerea mea este că lui i-a fost teamă să nu se îndrăgostească.

– La naiba! Alex se simțea ca și cum ar fi fost pe marginea unei prăpăstii. La naiba!

– Putem merge mai departe, domnule? a întrebat Worthy.

Alex a dat din cap. Fără să scoată vreun cuvînt. Worthy l-a adus pînă în fața unei uși simple, fără pretenții, care părea să se potrivească mai degrabă unei pivnițe. Numai că ea deschidea drumul spre o scară îngustă, care urca în spirală. Worthy a suit treptele și i-a arătat o altă ușă. L-a privit pe Alex cu aceeași expresie pe care o avusese și Derek cu ceva timp înainte. De parcă abia se abținea să nu-i țină o prelegere.

– Vă asigur că nu veți fi deranjați, domnule. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să sunați clopoțelul. Tot personalul a fost atent ales, este eficient și discret. A trecut apoi pe lîngă Alex și s-a evaporat ca o umbră.

Alex a rămas în fața ușii închise pe care o privea fix, cu o grimasă pe chip. Și-a amintit expresia lui Lily, în sala de joc, atunci cînd pierduse. Era îngrozită. Fără îndoială că se aștepta

la tot ce era mai rău din partea lui, după tot ce-i făcuse. Dar nu avea de gînd să-i facă vreun rău. Brusc, a simțit nevoia să o facă să înțeleagă că răzbunarea nu-și avea locul acum, între ei. A pus mîna pe clanță și a împins ușa.

Worthy l-a găsit pe Derek într-una din sălile mici de joc, folosită destul de rar. Era un loc unde puteai pune la cale o afacere fără să fii deranjat. Derek stătea în picioare, la fereastră, aproape ascuns de draperie. Deși l-a auzit pe Worthy intrînd, a rămas tăcut, mototolind printre degete draperia grea.

– Domnule Craven? a spus Worthy, ezitînd ușor.

Derek a început să vorbească, dar parcă i se adresa lui însuși.

– Dumnezeule, era albă ca varul! Îi tremurau genunchii. Nu e nici pe departe femeia la care s-ar fi așteptat Raiford, pun pariu. A rîs amar. Nici măcar nu-l invidiez pe ticălos.

– Așa să fie, domnule?

A urmat o lungă tăcere. Derek își ferea în continuare chipul iar respirația lui scotea un sunet ciudat. A vorbit într-un tîrziu, avînd grijă să-și stăpînească accentul cockney.

– Eu nu sînt suficient de bun pentru ea. Dar știu de ce anume are nevoie. De cineva din lumea ei... cineva care nu a trăit atît de mult timp în mocirlă. Cred... cred că ar fi ajuns să țină la mine. Dar nu puteam să permit așa ceva. Nu eram... potrivit pentru ea. S-a șters la ochi și a rîs din nou cu amărăciune. Dacă eram și eu un gentleman prin naștere... eu aș fi fost acum cu ea, nu un afurisit de Wolverton. A înghițit cu greu și a continuat: vreau ceva de băut.

– Ce anume?

– Nu contează. Numai să vii repede.

A aşteptat ca Worthy să iasă din cameră şi şi-a şters obrazul cu draperia din catifea.

Capitolul 8

Alex a trecut pragul unei încăperi minuscule care servea drept hol de intrare. A găsit-o pe Lily aşteptînd în picioare, în mijlocul camerei mobilate extravagant, în stil baroc. Pînă şi cîteva din bordelurile pe care le vizitase erau mobilate cu mai mult bun-gust.

Nu s-a lăsat înşelat de atitudinea ei calmă. Ştia că pe dinăuntru era gata să explodeze. A încercat să îi privească numai chipul, dar ochii i-au alunecat pe dantela neagră a rochiei, pe mănuşile care îi acopereau braţele. Era bucuros că nu se dezbrăcase. Voia să facă el asta. La acest gînd, trupul i-a reacţionat violent, umplîndu-i-se de căldură. Îşi dorea să-i poată alunga umbra de îngrijorare de pe chip. Înainte să apuce să rostească vreun cuvînt, Lily a rupt liniştea cu un rîset nervos.

– Este apartamentul lui Derek, a spus făcînd un gest în jurul ei. Şi-a încrucişat braţele şi s-a chinuit să zîmbească. Fermecător, nu-i aşa?

Alex a privit în stînga şi-n dreapta, atent la abundenţa de catifea, la oglinzile scumpe, faţetate şi la picturile înfăţişînd scene mitologice.

– I se potriveşte. S-a apropiat încet de ea. Vrei să mergem în altă parte?

– Nu. S-a dat un pas înapoi, păstrînd distanţa dintre ei.

– Lily...

– Nu, aşteaptă. Mai întîi de toate aş vrea să-ţi spun ceva. S-a apropiat de o măsuţă, a ridicat o foaie de hîrtie şi i-a întins-o. De îndată ce el i-a luat-o din mînă, s-a retras în spate. Tocmai ce am scris asta. Un cec pentru cincisprezece mii de lire. Mă tem că va dura ceva pînă să-l pot onora, dar îţi jur că-ţi vei primi toţi banii, cu dobîndă. Cu orice dobîndă vei dori. Rezonabilă, bineînţeles.

– Nu vreau dobîndă.

– Mulţumesc, eşti foarte amabil...

– Vreau o noapte cu tine. A făcut hîrtia ghem şi a lăsat-o să cadă pe podea. Asta am dorit încă de cînd te-am văzut prima oară.

– Nu se poate, a clătinat ea din cap. Asta nu se va întîmpla. Îmi pare rău.

El a făcut cîţiva paşi spre ea.

Lily nu s-a mişcat dar se vedea clar că tremura.

– Nu pot face asta cu tine. Cu nici un alt bărbat! a strigat ea, ridicînd mîinile pavăză.

Cuvintele au părut să plutească între ei. Alex s-a oprit, uimit, şi a privit-o intens. Oare gîndul de a se culca cu el îi repugna atît de tare? Era vorba de el sau de orice alt bărbat? Era oare... Un gînd nou, uimitor, i-a trecut prin minte. O posibilitate pe care nu o luase în calcul. A inspirat adînc.

– Tu... preferi femeile?

– Poftim? Lily îl privea uluită, roşie ca focul. Doamne Dumnezeule, nu! Nu e vorba de asta.

Îl înnebunea pur şi simplu.

– Atunci ce este? a întrebat-o.

Lily a plecat capul.

– Te rog, ia cecul, i-a şoptit în pragul agoniei. Ia banii. Îţi promit că mă voi achita de datorie, te rog, ia-i...

El a luat-o în braţe, stăvilind avalanşa de cuvinte.

– Uită-te în ochii mei, i-a spus, dar ea a continuat să ţină capul plecat. Ţi-a făcut cineva vreun rău? Spune-mi, despre asta este vorba?

– Tu îmi faci rău, acum. Mă doare...

– Nu-ţi dau drumul, să ştii. Spune-mi despre ce este vorba.

A lăsat-o să se zvîrcolească în braţele lui pînă cînd a înţeles că era în zadar. Aşa că a rămas nemişcată, încă tremurînd. Alex a aşteptat şi într-un tîrziu a auzit-o spunînd:

– Ştiu ce gîndesc bărbaţii atunci cînd mă privesc, ce fel de femeie cred cu toţii că sînt. Îşi închipuie că am fost cu o mulţime de bărbaţi. Dar a existat unul singur. Cu ani în urmă. Eram curioasă, mă simţeam singură şi... Oh, aş putea să găsesc zeci de scuze. El a fost primul meu bărbat. Şi ultimul. Şi mi-a displăcut fiecare minut. Experienţa a fost îngrozitoare, şi pentru mine dar şi pentru el. El era un favorit al înaltei societăţi, cu reputaţie de amant desăvîrşit, aşa că nu cred să fi fost vina lui. A fost doar a mea. Sînt *ultima* femeie pe care să şi-o dorească un bărbat în patul lui. A rîs amar. Acum mă mai doreşti?

Alex i-a ridicat bărbia cu două degete şi a forţat-o să-l privească în ochi. Erau plini de compasiune, întunecaţi precum o noapte fără de sfîrşit.

– Da.

Lily a simit cum o lacrimă i se rostogolea pe obraji. Umilită, s-a tras de lîngă el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu am nevoie de mila ta!

– Ți se pare că asta aduce a milă? A prins-o cu viteza luminii și a lipit-o de trupul lui. Așa pare? A ținut-o cu putere, făcînd-o să-i simtă bărbăția întărită și i-a susținut privirea. De ce nu ți-a plăcut?

Ea a clătinat din cap, cu buzele strîns lipite.

– Doare întotdeauna prima oară, a continuat el cu blîndețe. Nu te-ai așteptat la asta?

– Ba da. Roșise, rușinată. Dar oricum mi-ar fi displăcut.

– Deci m-ai judecat și m-ai condamnat după o singură experiență. După doar o noapte.

– El m-a învățat tot ce trebuia să știu.

Alex i-a coborît palma pe spate, continuînd să o țină strîns lipită de el.

– Și dacă părerea mea despre femei s-ar fi bazat doar cunoscînd una singură? Pe tine?

– Îndrăznesc să spun că n-ai mai fi fost atît de dornic să te însori.

– Ei bine, mi-ai rezolvat tu și această problemă. Și-a plecat capul și a sărutat-o ușor pe gît. Cincisprezece mii de lire sînt o mulțime de bani. Ești sigură că nu ai prefera să petreci cîteva ore cu mine, în schimbul lor?

– Acum rîzi de mine...

– Nu, i-a răspuns el și i-a atins obrazul cu buzele, ca într-un sărut. Ea s-a ferit. Și îndrăznești să-mi spui *mie* că sînt încăpățînat. Și-a trecut degetele prin părul ei. Ai lăsat ca această amintire să te macine ani întregi și totul s-a

transformat, probabil, în ceva mult mai rău decît a fost cu adevărat...

– N-ai decît să-ți bați joc de sentimentele mele, a strigat ea. Dar nu ai cum să știi întreaga poveste iar eu mai bine mor decît să ți-o spun, așa că nu are rost să...

– Bine, bine. Și-a îngropat buzele în părul ei. Te doresc, i-a spus pe un ton hotărît. Gata cu vorbăria! O s-o facem, fie că găsesc sau nu un pat pe aici. Iar tu vei lăsa ca totul să vină de la sine. Doar atît trebuie să faci.

Lily a închis ochii, cu fața lipită de pieptul lui. Încleștarea brațelor lui era ca de oțel. Îi simțea bărbăția fremătînd chiar și prin haine. Deși era clar că o dorea, el părea să aștepte ceva. I-a șoptit în timp ce o mîngîia pe spate, cu buzele atingîndu-i părul:

– Nu te teme, Lily. Vreau ca și ție să-ți facă plăcere. O să fie bine. Ai încredere în mine. Trebuie doar să ai încredere în mine.

Se simțea brusc obosită, era ca o amorțeală căreia nu i se putea împotrivi. Luptase atîta vreme, se împotrivise valurilor unei mări mereu tulburi. Nu mai avea nici putere, nici idei. Și nimic de pierdut. Într-un sfîrșit, avea de-a face cu o voință mai puternică decît a ei și nu mai avea de ales: trebuia să se lase antrenată de ea. Să lase ca lucrurile să se întîmple... Cuvintele lui îi răsunau în minte. Ezitînd, a întors capul în direcția dormitorului și a șoptit:

– Cred că... e într-acolo.

El a luat-o cu ușurință în brațe și a purtat-o prin următoarele două încăperi pînă ce au ajuns în dormitorul cu oglinzi cu rame grele, aurii și un pat enorm, împodobit cu

delfini sculptați. Alex i-a cuprins fața în palme iar degetele mari i-au atins colțurile gurii. Îl privea cu ochii pe jumătate închiși. Trăsăturile lui perfecte, dure, străluceau în lumina multelor lumînări. El a plecat capul și i-a atins fugar gura cu gura lui.

Trupul i-a fost străbătut de un fior erotic atunci cînd i-a simțit limba cercetînd-o, lăsînd în urmă o dîră umedă, mătăsoasă. Alex și-a adîncit apoi sărutul, lipind-o și mai tare de el. Lily s-a clătinat. Era cît pe ce să-și piardă echilibrul atunci cînd s-a ridicat pe vîrfuri. S-a prins de gîtul lui, ca să se țină pe picioare iar buzele i s-au întredeschis într-o invitație inconștientă. Limba lui pătrundea treptat, aventurîndu-se dincolo de dinții ei.

Era o nebunie să se încreadă în el. Știa că blîndețea lui nu va dura. Îi simțea tensiunea acumulîndu-i-se în corp după felul în care i-a cuprins încheietura și i-a scos mănușa. Îi simțea forța brută și s-a temut că îi va face rău. Dar el i-a scos mănușa cu aceeași grijă. După care degetele i-au alunecat pe dantela care îi mărginea corsajul. Nu s-a clintit, doar degetele erau acelea care o atingeau fără încetare.

Îi simțea respirația profundă. S-a întrebat care era motivul pentru care ezita. Poate că avea să se răzgîndească și să o lase să plece... Gîndul o umplea de speranță... dar și de o teamă ciudată. În clipa aceea, el a cuprins-o de umeri și a întors-o cu spatele la el. A început să-i desfacă șirul de nasturi minusculi. Rochia începea să-i alunece, susținută acum doar de mînecile diafane. Ușor, norul de mătase și dantelă a căzut pe podea. A rămas doar în cămășuța străvezie și ciorapii cu broderie.

I-a simțit fierbințeala gurii pe umărul ei. Cu blîndețe, și-a trecut palma desfăcută peste sînii ei. Podeaua părea să se

topească sub ea. S-a sprijinit de el, abia îndrăznind să mai respire, în timp ce degetele lui îi conturau sînii. Ușor, degetul lui mare a ajuns în dreptul sfîrcului și a început să-l necăjească pînă ce acesta s-a întărit. Nu și-a putut înăbuși un oftat. Deși o cuprinsese un val de plăcere, era conștientă că sînii îi erau mici. Probabil că el se așteptase la mai mult. Își alegea cu grijă rochiile, tocmai pentru ca bustul să-i pară mai plin. Era cît pe ce să încerce să-i dea o explicație, dar nu a apucat să scoată nici un cuvînt, pentru că el i-a șoptit la ureche:

– Ești atît de frumoasă. Frumoasă... perfectă, ca o păpușă.

A tras adînc aer în piept și a întors-o cu fața spre el. I-a simțit bărbăția întărită acolo jos, între coapse, și a roșit încurcată. Lui părea însă să-i facă plăcere acea atingere intimă pentru că a gemut ușor și și-a încleștat palmele pe fesele ei, ca să o țină aproape. Lily... Dumnezeule, Lily... A sărutat-o profund iar ea a acceptat cu plăcere invazia catifelată. A îndepărtat-o apoi cu un gest brusc, încercînd să-și dea jos haina care părea că i se lipise de el ca o a doua piele. Murmurînd o înjurătură, a început să tragă și mai tare de mîneci.

Spre surprinderea lui, cu mîinile ei mici a reușit să-l scape de haină, făcînd-o să-i alunece de pe umeri. Aceasta a căzut grămadă pe podea. Fără să-i caute privirea, Lily a început să-i desfacă încet nasturii vestei din mătase, care îi păstra căldura trupului. Alex a rămas nemișcat, deși inima îi bătea cu putere. Cînd ea a terminat cu nasturii, el a scăpat de vestă și și-a desfăcut cravata albă.

Lily îl privea dezbrăcîndu-se și o vagă amintire i-a apărut în fața ochilor, făcînd-o să se cutremure. Încercase să uite noaptea petrecută cu Giuseppe, dar trecutul o asalta – pielea

lui măslinie, acoperită de păr negru, graba cu care mîinile lui îi cercetaseră trupul. S-a așezat pe marginea patului și a încercat să nu se mai gîndească la asta, să lase în urmă emoțiile care păreau să o strîngă de gît.

– Lily? Alex își aruncase cămașa pe podea și a îngenunchiat în fața ei.

În timp ce privea în ochii lui adînci și gri, amintirile au părut să se șteargă ca prin farmec. Și-a ținut răsuflarea cînd Alex a început să-i desfacă jartierele și să lase ciorapii să-i alunece.

Ceva l-a făcut însă să se oprească. A atins-o ușor, cu vîrfurile degetelor, pe partea interioară a coapselor. Rușinată, ea a încercat să-i îndepărteze mîna și să se acopere cu cămașa.

– Nu, i-a șoptit el și și-a plecat capul în poala ei.

Ea s-a încordat, uimită, atunci cînd i-a simțit răsuflarea fierbinte și atingerea umedă a buzelor. Bolborosind un refuz, a încercat să-l îndepărteze dar el i-a prins genunchii cu mîinile lui mari și i-a depărtat larg.

Alex privea fascinat triunghiul întunecat ascuns de faldurile cămășii. Și-a sporit strînsoarea, simțind că ea încerca să se elibereze. Simțurile îi luaseră foc. Abia dacă a auzit murmurul ei de protest.

– Stai liniștită, i-a șoptit.

A început să o cerceteze cu gura, cufundîndu-se în întunecime și folosindu-se de mîini ca să dea deoparte materialul care îl încurca. Răsuflarea îi era fierbinte prin desișul părului negru, cîrlionțat care îl atrăgea înnebunitor, carnal. Și-a trecut limba prin locul umed, înainte și înapoi, descoperind un ritm care a făcut-o să se cutremure. Cînd a ridicat capul, Lily era roșie ca focul și-l privea cu ochi mari, plini de uimire. L-a

lăsat însă să o întindă pe pat, pe spate. I-a prins apoi sînii în palme și s-a aplecat deasupra trupului ei subțire, lăsînd o dîră umedă cu limba de jur-împrejurul sînilor.

Lily l-a cuprins cu brațele, folosindu-se de toată puterea ei ca să-l tragă peste ea. Un instinct primitiv cerea să-i simtă întreaga greutate deasupra ei, pe sîni, între coapse. Cu un sunet înfundat, gura lui i-a părăsit sînii și i-a căutat buzele. Ea s-a arcuit, iar în mișcare i-a atins bărbăția care nu mai avea loc în pantaloni. Contactul scurt l-a făcut să geamă și să o sărute mai violent.

Îi șoptea ceva cu buzele lipite de gîtul ei în timp ce mîna scotocea furibundă între picioarele ei.

– Șșt... nu-ți voi face nici un rău... nici un rău... Blînde și sigure, degetele lui au pătruns înăuntrul ei, atîțînd-o, alunecînd. Ea a gemut ușor, încercînd la început să se ferească, dar mai apoi a rămas nemișcată, uimită. Toate planurile lui Alex de a fi răbdător s-au năruit. Trupul ei subțire, pe care îl simțea sub el, i se abandonase cu totul, îl lăsa să facă tot ce voia. Și-a desfăcut înfrigurat pantalonii și s-a urcat deasupra ei, desfăcîndu-i larg picioarele. A pătruns-o încet iar ea a scos un strigăt, împotrivindu-se, dar era prea tîrziu. El se cufundase deja în căldura ei umedă.

I-a cuprins capul în palme, a mîngîiat-o ușor pe păr și a sărutat-o. Ea a ridicat pleoapele grele și l-a privit uimită, cu ochii în lacrimi.

– Te doare? i-a șoptit el trasînd cu vîrful degetelor urma lăsată de lacrimi pe obrajii ei.

– Nu, i-a răspuns ea încet, tremurat.

– Ești atît de dulce... S-a retras, apoi s-a împins din nou în ea, încercînd să păstreze ritmul mișcărilor deși un val de plăcere amenința să-l copleșească. Lily a închis ochii și a inspirat adînc. Mîinile ei nu încetaseră nici o clipă să-l mîngîie pe spate. I-a simțit buzele lipite de fruntea ei, mișcările ritmice care îi produceau atîta plăcere.

– Oh, a suspinat ea cînd mișcările lui au devenit mai intense, mai adînci. S-a prins cu putere de umerii lui. Chipul lui era deasupra chipului ei, așa că i-a surprins sclipirea de satisfacție din privire. Apoi el a coborît spre sfîrcul ei și i l-a prins ușurel între dinți. Întreaga plăcere s-a comprimat într-un unic spasm de nesuportat iar ea s-a arcuit spre el cu un geamăt.

Alex a ținut-o strîns lipită de el, concentrat pe tremurul de plăcere dinăuntrul ei. După alte cîteva mișcări a atins și el apogeul, uimitor prin intensitatea lui.

Lily a rămas nemișcată sub greutatea lui, cu mîinile înlănțuite pe mijlocul lui. Întreg trupul îi pulsa dar se simțea mai relaxată ca niciodată. Cînd el s-a ridicat, încercînd să se retragă, Lily a protestat slab. Încă își mai dorea să-i simtă căldura trupului.

Alex s-a rostogolit pe o parte iar Lily a ezitat înainte de a se trage mai aproape de el, de teamă ca el să nu se simtă obligat să spună ceva, fie ironic, fie amabil. Din fericire însă, el a rămas tăcut. Iar tăcerea lui putea să însemne totul sau nimic.

Îi simțea răsuflarea în păr. Cu gesturi lenețe, el a început să se joace cu buclele ei atît de scurt tunse. Lily avea un sentiment ciudat de abandon total, se simțea asaltată de un miros deloc familiar, pămîntean. S-a înfiorat pentru că

transpirația de pe trup începea să se răcească. Era atît de amețită... parcă băuse mult vin roșu. Trebuia să se ridice din pat și să se îmbrace... trebuia să facă asta cît de curînd. Într-un minut. Sau două.

Și-a dat seama că a mormăit ceva despre cearceaf, pentru că l-a simțit cum îl trăgea de sub ea și cum o acoperea. Ascultătoare, s-a cuibărit în așternutul moale, din bumbac și s-a relaxat în brațele lui.

Nu și-a dat seama cîte ore au trecut. S-a trezit dintr-un somn adînc, odihnitor. Alex dormea profund, cu un braț peste mijlocul ei. Lily a savurat în tăcere acel moment ciudat, în care un trup de bărbat era strîns lipit de ea, răsuflarea lui îi ardea gîtul iar părul lui moale îi atingea obrazul. S-a gîndit la clipele de intimitate dintre ei doi și a roșit. Se considera o femeie de lume, auzise frecvent conversațiile purtate de alte *demimonde* care lăudau calitățile amanților lor. Dar niciuna nu descrisese ceea ce făcuse Alex în noaptea aceea. S-a întrebat cum arăta oare trecutul lui, cîte femei cunoscuse, ce experiențe trăise... s-a încruntat, pentru că o cuprinsese un sentiment neplăcut.

A încercat să se desprindă încetișor de lîngă el. Înăuntrul ei, locurile secrete îi pulsau – nu era vorba de durere, ci mai degrabă o amintire a ceea ce se petrecuse între ei. Nu visase măcar că așa ceva era posibil. Nu semăna cîtuși de puțin cu ce trăise împreună cu Giuseppe, atunci. Nici nu părea să fie vorba de același lucru. A coborît din pat și l-a auzit pe Alex mormăind

ceva. A rămas nemişcată, sperînd că el va adormi imediat la loc. Numai că cearceafurile au foşnit şi l-a auzit căscînd.

– Ce faci? a întrebat-o el, încă pe jumătate adormit.

– Domnule... a spus ea, încurcată. Alex.... M-am gîndit că e cazul să plec.

– E deja dimineaţă?

– Nu, dar...

– Vino înapoi în pat.

Aroganţa lui încă amorţită a amuzat-o.

– Ai vorbit ca un feudal care i se adresează unuia dintre ţăranii lui. Bănuiesc că acelea ar fi fost vremurile ideale pentru tine...

– Acum. Nu avea deloc chef de conversaţie.

Ea s-a apropiat încet de pat şi s-a strecurat în coconul cald din damasc. S-a întins lîngă el fără să-l atingă.

– Vino mai aproape, i-a spus el.

Lily a zîmbit timid. Ruşinoasă dar şi dornică în acelaşi timp, s-a întors cu faţa spre el, lipindu-şi sfîrcurile de pieptul lui. El nu a făcut nici un gest, nu a îmbrăţişat-o, dar respiraţia îi suna diferit.

– Şi mai aproape.

S-a lipit pe de-a întregul de el şi a făcut ochii mari cînd i-a simţit bărbăţia întărită, pulsînd insistent. Mîinile lui au început să-i rătăcească pe trup, explorînd-o uşor, lăsînd urme de foc în urma lor.

– De ce voiai să pleci? i-a şoptit, sărutîndu-i palma desfăcută, încheietura mîinii şi mai apoi interiorul cotului.

– Credeam că am terminat.

– Te-ai înşelat.

– Aşa se pare...

Primul indiciu despre reacţia Londrei la ceea ce se numea deja „Scandalul" l-a primit cînd a intrat în prăvălia lui Monique Lafleur, pe Bond Street. Monique, care se ocupa cu importul de rochii îndrăzneţe de la Paris, adaptate însă gusturilor londoneze, era cea care afla întotdeauna prima o bîrfă. Accentul ei săltăreţ şi ochii albaştri, mereu veseli, păreau să le încurajeze deopotrivă pe spălătorese şi pe ducese să-i facă multe confidenţe.

Era o femeie atrăgătoare, brunetă, la vreo patruzeci de ani, cu inimă mare, generoasă, care nu putea să poarte pică nimănui mai mult de zece minute. O prezenţă veselă şi iscoditoare, cu o conversaţie fermecătoare şi plină de înţelegere, cu care îşi atrăsese o clientelă numeroasă şi devotată. Femeile aveau încredere în ea şi-i împărtăşeau secretele lor, ştiind că Monique era acel gen rar de femeie care nu ar fi intrat niciodată în competiţie cu ele. Pentru că nu era niciodată răutăcioasă sau geloasă.

– De ce să mă supăr eu că o alta are un amant sau că este o mare frumuseţe? îi spusese odată lui Lily. Am un soţ bun, propriul meu magazin, o mulţime de prieteni şi am parte de toate bîrfele din oraş. Duc o viaţă plăcută şi sînt mult prea ocupată ca să mă amărăsc pentru ce au alţii şi eu nu.

Cînd Lily a intrat în prăvălie cu pas grăbit, ca de obicei, a fost întîmpinată de Cora,una din asistentele lui Monique. Deşi

avea brațul plin de cupoane de muselină, fata s-a oprit în loc și a privit-o ciudat.

– Domnișoară Lawson! Așteptați puțin! Trebuie să-i spun doamnei Lafleur că sunteți aici. Va dori să afle neîntîrziat.

– Îți mulțumesc, i-a răspuns Lily întrebîndu-se care era motivul agitației Corei. Nu era posibil ca ele să fi aflat deja de pariul ei cu Alex. Nu trecuse nici măcar o zi, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar în clipa în care Monique și-a făcut apariția de după perdeaua care separa partea din față a prăvăliei de atelier, Lily s-a convins. Monique știa.

– Lily *chérie*! a exclamat modista, îmbrățișînd-o cu căldură. Din clipa în care am auzit ce s-a întîmplat am știut că vei veni la mine, cît de curînd. Avem mult de lucru. Ai un nou statut, de-acum, așa că vei avea nevoie de o mulțime de rochii, *n'est-ce pas?*

– Cum de-ai aflat atît de repede? a întrebat-o Lily, uimită.

– Tocmai a plecat de la mine lady Wilton. Ea mi-a povestit totul. Soțul ei a fost aseară la Craven's. Dacă ai ști cît mă bucur pentru tine, draga mea! Ai făcut o mișcare foarte inteligentă. *Un coup* absolut minunat! Toată lumea spune că lord Raiford este topit după tine. În plus, orice alt bărbat din Londra se va lupta acum să-l depășească. Vei fi curtată ani întregi. Acum, că se știe că ești disponibilă, poți stabili ce preț dorești. Oricare va fi încîntat să-ți fie protector. Nu cunosc vreo altă femeie care să aibă de ales între atît de mulți bărbați! Cînd mă gîndesc la bijuterii, la calești, la cai, la toate bogățiile care vor fi ale tale! Dacă știi să-ți joci cartea așa cum trebuie, vei ajunge una dintre cele mai bogate femei din Londra! A îndemnat-o pe Lily să se

așeze pe un scaun tapițat și i-a pus în poală un teanc de schițe, precum și un exemplar din *La Belle Assemblée*, o carte în care era prezentată ultima modă. Poate arunci o privire, cît mai stăm de vorbă. Vreau să aflu și cel mai mic detaliu. Se poartă din nou trenele, să știi. Sînt cam incomode, dar atît de frumoase! Cora? Lasă cupoanele acelea și adu-i imediat o cafea domnișoarei Lawson.

– Nu am prea multe de povestit, i-a spus Lily cu voce stinsă, ațintindu-și ochii pe schițe.

Monique a privit-o neîncrezătoare.

– Nu fii modestă, draga mea. Este de-a dreptul un triumf. Multe te invidiază. La urma urmei, ai făcut bine că ai acceptat pentru un timp protecția domnului Craven. Este suficient de bogat ca să-i poți trece cu vederea originea modestă. Dar venise vremea să faci o schimbare. Iar lordul Raiford este o alegere excelentă. Bine-crescut, frumos și influent... și foarte *autentic*. Descinde dintr-o veche familie, nu ca toți acei dandy care au obținut cu ușurință un titlu sau au pus mîna pe averi îndoielnice. Ai făcut deja un aranjament cu el, draga mea? Dacă vrei, îți pot recomanda un avocat excelent care să te reprezinte. El a negociat „contractul" între Viola Miller și lordul Fontmere....

În timp ce Monique continua să sporovăiască și să răsfoiască schițele cu rochii mult prea încărcate, Lily a început să se gîndească la tot ce se întîmplase în dimineața aceea. Se îmbrăcase fără să facă zgomot, la răsăritul soarelui, pe cînd Alex dormea încă. Nu se îndoia că devenise deja subiect de bîrfă în toate saloanele londoneze.

Ciudat, dar nu avea regrete. Dar nu putea să se abţină să nu se gîndească la cele întîmplate peste noapte cu un sentiment de mirare uşor ironică. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca Alex Raiford cel rezervat, cu ochi de gheaţă, să se transforme într-un amant atît de tandru, de erotic... chiar şi acum avea impresia că totul fusese doar un vis. Fusese convinsă că îl înţelegea, dar acum era confuză. Singurul lucru pe care îl ştia cu certitudine era că trebuia să-l evite pînă ce totul avea să i se limpezească în minte. Slavă Domnului că Alex era probabil deja în drum spre moşia lui, mulţumit că răzbunase pierderea lui Penelope.

Acum trebuia să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra celor cinci mii de lire. Trebuia să facă rost de ele pînă mîine seară. În seara aceea, la Craven's mizele aveau să fie foarte mari. Iar dacă nu cîştiga, se vedea nevoită să-şi amaneteze bijuteriile şi probabil cîteva rochii. Poate că aşa reuşea să strîngă bani suficienţi.

– Nu-mi poţi spune chiar nimic despre el? a îmboldit-o Monique. Nu vreau să par indiscretă, *chérie*, dar cum a rămas cu logodna dintre lordul Wolverton şi sora ta? Lucrurile merg mai departe?

Lily i-a zîmbit enigmatic, ignorînd întrebarea:

– Ajunge cu toate astea, Monique. Am venit la tine ca să-ţi cer o favoare.

– Orice, i-a răspuns Monique. Absolut orice.

– Diseară, la Craven's este o petrecere mascată. Este foarte important să am o ţinută specială. Ştiu că este foarte în pripă, dar dacă ai putea încropi ceva...

– *Oui, oui,* înţeleg perfect, i-a răspuns Monique. Este o urgenţă maximă: prima ta apariţie în public după *le scandale*. Toţi ochii vor fi aţintiţi asupra ta. Trebuie să porţi ceva absolut extraordinar.

– Va trebui să mi-o dai pe datorie, i-a spus Lily stînjenită, ocolindu-i privirea.

– Oricîte rochii doreşti, a venit prompt răspunsul. Doar ai la dispoziţie averea lordului Raiford. Ai putea să cumperi cu uşurinţă jumătate din oraş!

Lily a ridicat din umeri, zîmbind amar. S-a abţinut să-i spună că nu avea nici cea mai mică intenţie să fie întreţinută de vreun bărbat – nici chiar de Alex Raiford. Şi că averea ei se risipise.

– Vreau să port diseară cea mai îndrăzneaţă costumaţie, a spus ea. Dacă tot e să afle toată lumea, măcar să o fac cu stil. Nu avea de ales: trebuia să se afişeze fără pic de ruşine. Mai mult decît atît, îşi dorea un costum atît de provocator încît toţi bărbaţii cu care va juca să nu se poată concentra asupra cărţilor lor.

– Ce fată deşteaptă! *Bien*, îţi voi face un costum care să pună pe jar tot oraşul. Monique o cîntărea din priviri. Poate că.. ar trebui să... oh, da!

– Ce anume?

Monique i-a zîmbit satisfăcută.

– *Chérie,* te voi îmbrăca asemenea primei ispite.

– Delilah? Sau Salomé?

– Nu, *ma petite*. Cea dintîi femeie! Eva!

– Eva?

– *Bien sur*! Se va vorbi despre asta ani întregi!

– Ei bine, a oftat Lily, nu cred că-ți va trebui prea mult material pentru asta.

Alex s-a îndreptat spre Swan's Court, pe Bayswater Road, casa cumpărată de străbunicul lui, William. Reședința era una clasică, cu aripi simetrice, coloane grecești și holuri largi și reci, din marmură. În spate, grajdul putea adăposti cu ușurință cincisprezece trăsuri. Deși Alex înnopta doar rareori aici, avea în permanență cîțiva servitori care aveau grijă de tot și se îngrijeau de confortul vizitatorilor ocazionali.

Ușa i-a fost deschisă de doamna Hodges, menajera vîrstnică. Fața ei plăcută, încadrată de bucle albe, s-a luminat surprinsă atunci cînd l-a văzut. L-a poftit imediat înăuntru.

– Domnule, nu am fost anunțați că veți veni, altminteri am fi pregătit...

– Nu este nici o problemă, a întrerupt-o Alex. Nu am avut posibilitatea să vă anunț, dar intenționez să rămîn o săptămînă. Poate chiar mai mult. Nu știu sigur.

– Da, domnule. Voi informa imediat bucătăreasa, să-și facă provizii. Doriți să luați acum micul dejun sau o pot trimite de îndată la piață?

– Fără mic dejun, i-a spus Alex zîmbind. O să dau o raită prin casă, doamnă Hodges.

– Da, domnule.

Alex se îndoia că i se va face foame prea curînd. Înainte de a părăsi apartamentul lui Craven, o servitoare îi adusese o tavă

încărcată cu ouă, pîinici proaspete, șuncă și cîrnați, budincă și fructe. Un bărbat care s-a recomandat drept valetul personal al domnului Craven i-a periat și călcat hainele și l-a bărbierit extrem de atent. Servitorii îi umpluseră cada cu apă fierbinte și îi aduseseră prosoape groase, săpun și colonie din cea mai scumpă.

Niciunul nu-i răspunsese însă la întrebarea unde își petrecuse Craven noaptea. Alex nu înțelegea de ce nu și-o revendicase pe Lily, de vreme ce era evident că ținea la ea. De ce o împinsese în brațele unui alt bărbat și insistase să le pună la dispoziție chiar apartamentul său? Craven era un bărbat ciudat iar Alex devenise curios în legătură cu natura relației dintre Lily și el. Trebuia să obțină de la ea o explicație. Pînă unde mergea strania lor prietenie?

Și-a îndesat mîinile în buzunare și a început să străbată casa. Pentru că nu-și anunțase sosirea, marea majoritate a pieselor de mobilier erau acoperite cu bucăți de pînză albă, să le protejeze de praf. Încăperile erau zugrăvite în nuanțe calde, pastelate, iar podelele erau bine lustruite cu ceară de albine. În fiecare dormitor era cîte un șemineu din marmură. Cel al lui Alex era extrem de mare, cu un tavan pictat astfel încît să dea impresia cerului albastru, plin de nori. În centrul casei se afla piesa de rezistență: o sală de bal în auriu și alb, cu coloane din marmură, candelabre elaborate și portrete de familie.

Alex locuise aici în lunile în care îi făcuse curte lui Caroline. Dăduse baluri și serate la care participaseră Caroline și părinții ei. Dansase cu ea în acea sală iar părul ei negru strălucise în lumina candelabrelor. După moartea ei, el evitase acest loc pentru că amintirile nu-i dădeau pace, asemenea unui parfum

care plutea prin încăperi. Acum, însă, în timp ce se plimba prin casă, amintirile nu-i mai provocau durere, ci căpătaseră o dulceață abia tangibilă.

Voia să o aducă pe Lily aici. Și-o imagina cu ușurință ca amfitrioană a unui bal, trecînd de la un oaspete la altul, zîmbind cuceritor și conversînd alert, într-o rochie spectaculoasă din mătase albă. Gîndul la ea l-a revigorat, l-a umplut de curiozitate. Oare ce trecea acum prin mintea ei cea imprevizibilă, în ce dispoziție era oare în dimineața aceea? Îl deranjase al naibii de mult faptul că se trezise singur. Ar fi vrut să-i vadă trupul gol în lumina dimineții, ar fi vrut să facă din nou dragoste cu ea. Să-și treacă degetele prin părul ei, să o audă rostindu-i numele și să...

– Domnule? a auzit vocea doamnei Hodges, care îl căuta. Cineva dorește să vă vadă.

Pulsul i s-a accelerat. A dat-o pe menajeră la o parte, a coborît grăbit scara cu balustrada în stil rococo și a ajuns în holul de la intrare. S-a oprit însă brusc atunci cînd a văzut cine era vizitatorul.

– La naiba! a șoptit printre dinți. Nu era Lily ci vărul lui, Roscoe, lord Lyon, pe care nu-l mai văzuse de luni bune

Frumos și atletic, Ross îi era văr din partea mamei. Înalt, blond, bogat și fermecător, era favoritul femeilor aristocrate ai căror soți erau neatenți. Avusese o mulțime de aventuri, călătorise în toată lumea, acumulase experiențe variate iar toate acestea îl făcuseră să devină extrem de cinic. În familie se spunea că Ross era plictisit de viață încă de cînd împlinise cinci ani.

– Tu mă vizitezi doar atunci cînd vrei ceva, l-a repezit Alex. Ce este de data asta?

Ross i-a zîmbit ironic.

– Simt în tonul tău o ușoară lipsă de entuziasm, vere. Așteptai pe altcineva?

Lui Ross îi făcea plăcere să răspundă la întrebări cu alte întrebări.

– Cum ai știut că mă găsești aici? l-a întrebat Alex.

– Era logic. Puteai fi în doar două locuri: aici sau la pieptul apetisant al unei femei. Am decis să încerc aici, mai întîi.

– Înțeleg că ai aflat ce s-a întîmplat aseară.

Ross nu părea afectat de proasta dispoziție a vărului său.

– Crezi că a mai rămas cineva în Londra care să nu fi aflat? Dă-mi voie să-mi exprim profunda admirație. Nu te-am bănuit niciodată în stare de așa ceva.

– Mulțumesc, i-a răspuns Alex, făcîndu-i semn spre ușă. Poți pleca.

– Oh, nu, nu încă. Am venit să stăm de vorbă, vere. Arată-mi măcar un dram de politețe. La urma-urmei, ne vedem doar o dată pe an, cel mult de două ori.

– La naiba! Bine, însoțește-mă. Voiam să fac un tur prin grădină.

Au intrat împreună în salon și au ieșit pe ușile largi care dădeau spre grădină.

– Nu mi-a venit să cred cînd am auzit! Vărul meu cel rezervat și neîmblînzita Lily Lawson, a comentat Ross pe cînd străbăteau gazonul verde crud. Să joci avînd drept miză favorurile unei femei... nu este deloc genul mohorîtului și conven-ționalului duce Wolverton. Trebuia să fie vorba de

altcineva, cu siguranță. Pe de altă parte.... L-a studiat pe Alex mai îndeaproape. Ochii îți strălucesc într-un fel anume.... o strălucire pe care am mai văzut-o doar pe vremea cînd trăia Caroline Whitmore.

Alex a ridicat din umeri, stînjenit. S-au oprit amîndoi în mijlocul grădinii, marcat de un imens cadran solar.

– Vreme de doi ani ai dus o viață de călugăr, a continuat Ross.

– Am mai apărut cînd și cînd în societate, i-a răspuns morocănos Alex.

– Da, dar atunci cînd participai totuși la vreo petrecere, erai foarte rece. Refuzai orice exprimare a simpatiei, nu acceptai condoleanțe, îți țineai la depărtare chiar și cei mai apropiați prieteni. Chiar nu te-ai întrebat de ce logodna ta cu Penelope a fost primită cu atîta indiferență? Oamenii și-au dat imediat seama că nu te interesa cîtuși de puțin biata fată. De fapt, vă compătimeau pe amîndoi pentru pasul pe care urma să-l faceți.

– Ei bine, pe ea nu mai au motive să o compătimească, a mormăit Alex. „Biata fată" este acum fericită, pentru că s-a măritat cu vicontele Stanford. Au fugit împreună la Gretna Green.

Ross l-a privit mirat, apoi a fluierat lung.

– Ia te uită, bătrînul Zachary! Chiar a reușit el să facă asta, de unul singur? Nu... trebuie să fi primit ajutorul cuiva.

– L-a primit, i-a răspuns Alex.

Au trecut cîteva clipe, răstimp în care Ross a luat în calcul toate posibilitățile. După care s-a întors rîzînd spre Alex:

– Nu-mi spune că Lily a fost cea care i-a ajutat! Acesta este deci motivul pentru care te-ai dat în spectacol aseară, la Craven's. În sfîrșit, familia ta se poate mîndri din nou cu tine! Credeam că vechiul Alex a dispărut pentru totdeauna. Dar ceva s-a întîmplat... și ai revenit printre cei vii, nu-l așa? Asta nu face decît să-mi confirme bănuiala că Lily, cu farmecele ei, poate readuce morții la viață.

Alex s-a întors și s-a sprijinit de ceasul solar din piatră. Adia un vînt ușor, care a făcut ca o șuviță să-i cadă pe frunte. A revăzut-o pe Lily cuibărită în brațele lui, cu buzele lipite de umărul lui. Din nou s-a simțit cuprins de un absurd sentiment de fericire, de împlinire. A zîmbit, fără să-și dea seama.

– Este o femeie remarcabilă, a recunoscut.

– Aha! Ochii lui Ross au sclipit, plini de interes. Brusc, nu mai părea deloc plictisit. Vreau să fiu eu următorul! De la ce sumă se pleacă?

Zîmbetul lui Alex a dispărut într-o clipă. Și-a privit amenințător vărul.

– Nu va avea loc nici o licitație.

– Chiar așa? În ultimii doi ani, orice bărbat sub optzeci de ani a dorit-o pe Lily cea neîmblînzită, dar era clar că îi aparținea lui Derek Craven. Dar după noaptea trecută am înțeles cu toții că este pe piață.

Alex a reacționat fără să gîndească.

– Este a mea.

– Va trebui să plătești din greu ca să o poți păstra. Acum, că s-a dus vestea în toată Londra, va fi asaltată de oferte: castele, bijuterii, de toate. Ross i-a zîmbit sigur de el. Personal, cred că ar trebui să-mi mențin oferta: doi cai arabi, pur-sînge.

Poate și o tiară cu diamante, sau chiar două. Și, Alex, aș vrea să pui o vorbă bună pentru mine. Nu mă deranjează să o ții o vreme pentru tine, dar vreau să fiu eu următorul ei protector. Nu mai există în lume o femeie ca ea, numai foc și frumusețe. Orice bărbat care a văzut-o călărind, la vînătoare, în pantalonașii ei cei roșii, și-a imaginat-o deasupra lui și asta...

– Roz, a ripostat Alex, pornind-o cu pași hotărîți. Sînt roz. Și al naibii să fiu dacă voi permite cuiva să-i dea tîrcoale.

– Nu ai cum să te împotrivești.

Alex a făcut ochii mici iar chipul i s-a întunecat.

– Crezi?

– Dumnezeule, s-a minunat Ross. Ești furios cu adevărat. Te-ai înroșit la față. Pufnești ca un...

– Du-te naibii!

Ross a zîmbit amuzat.

– Nu te-am mai văzut niciodată așa. Ce naiba e cu tine?

– Ce e cu mine? a mîrîit Alex. Să fii sigur că o să-l strîng de gît pe cel care îndrăznește doar să-i facă o ofertă!

– Înseamnă că va trebui să omori jumătate din populația Londrei.

Abia atunci Alex a observat strălucirea de amuzament din ochii vărului său și și-a dat seama că acesta îl provoca intenționat.

– Naiba să te ia!

Ross i-a vorbit mai calm, aproape gînditor.

– Începi să mă îngrijorezi. Nu-mi spune că simți ceva pentru ea. Lily nu este genul de femeie care să fie pe vecie a unui singur bărbat. Nimeni nu o poate domestici, ca să zic așa. Fii rezonabil. Nu transforma acest interludiu în ceva foarte serios.

Alex a reușit să se controleze, iar trăsăturile i s-au destins.

– Pleacă înainte să te omor.

– Lily este o femeie matură, experimentată. O să te atragă într-un adevărat carusel. Eu nu fac altceva decît să te avertizez, Alex, pentru că te-am văzut atunci, cu Caroline. Ai mers de-a dreptul pînă în iad și înapoi. Și nu te văd în stare să mai faci o asemenea călătorie. Nu cred că înțelegi cu adevărat ce fel de femeie este Lily Lawson.

– Dar tu înțelegi? Tu sau altul?

– Ce-ar fi să-l întrebăm pe Derek Craven? i-a sugerat Ross, atent la reacția vărului său.

Alex l-a uimit cu un zîmbet nepăsător.

– Craven nu are nici o legătură, Ross. Sau mai bine zis nu mai are nici o legătură. Te previn, însă: dacă îi faci avansuri lui Lily te strîng de gît cu mîna mea. Iar acum hai să ne întoarcem împreună în casă. Vizita ta se apropie de sfîrșit.

Ross a grăbit pasul ca să-l poată ajunge.

– Spune-mi doar cît ai de gînd să o ții.

Alex a continuat să zîmbească.

– Găsește-ți altă femeie, Ross. Ar fi o pierdere de vreme să o aștepți pe Lily.

St. James Street era inundată de trăsurile care aduceau oaspeții la serata mascată dată de Craven. Luna plină își revărsa lumina asupra străzii, făcînd ca ținutele doamnelor să strălucească. Măștile cu pene aruncau umbre exotice pe

caldarîm, în timp ce muzica se revărsa prin ferestrele deschise, pe toată strada.

Orice bal era un prilej de excese și exuberanță, dar măștile de acum confereau un aer și mai incitant, ușor periculos. La adăpostul măștilor, unii oameni făceau lucruri pe care altfel nici nu ar fi îndrăznit să și le imagineze... iar Craven's era locul potrivit pentru asta. Colțurile întunecoase și mulțimea de camere minuscule, private, amestecul de femei din înalta societate cu femei ușoare... nimic nu era sigur ori previzibil.

Lily a coborît din trăsură și a pășit cu grijă spre intrare. Era desculță. Purta o pelerină lungă, închisă la culoare, care o acoperea de la gît pînă la gleznе, ascunzîndu-i costumul – sau mai degrabă lipsa acestuia. Abia dacă își putea ascunde nervozitatea, starea de agitație. Nu ar fi trebuit să-i fie prea greu să cîștige cinci mii de lire în seara aceea, dată fiind băutura care avea să se reverse în valuri. Și costumul ei, care o dezgolea într-atît. Avea să-i jupoaie pe ceilalți jucători, ca pe niște porumbei gata de fript.

A trecut pe lîngă un grup care aștepta să fie primit înăuntru și l-a salutat pe valet cu o înclinare a capului. El a părut să o recunoască, în ciuda măștii verzi din catifea și a perucii negre care îi ajungea pînă la mijloc.

Derek îi aștepta sosirea. Cînd Lily a intrat în hol, i-a auzit vocea, venind din spatele ei:

– Ești bine, deci.

S-a întors imediat cu fața spre el. Era costumat în Bachus, zeul dezmățului, cu o togă albă și o cunună de frunze de viță și struguri pe frunte.

A privit-o atent iar Lily a simțit că roșea, chiar și la adăpostul măștii.

– Normal că sînt bine, i-a răspuns. De ce n-aș fi? I-a zîmbit cu răceală. Te rog să mă scuzi. Trebuie să joc. Și să cîștig cinci mii de lire.

– Așteaptă. A atins-o pe umăr și i-a zîmbit prietenește. Vino să facem cîțiva pași împreună.

Ea a rîs neîncrezătoare.

– Te aștepți cumva să fim din nou prietenii de altădată?

– De ce nu?

Lily i-a vorbit rar, ca și cum ar fi încercat să-i explice unui copil încăpățînat.

– Pentru că azi-noapte mi-am jucat trupul la un joc de cărți, din disperare. Iar tu nu numai că ai permis să se întîmple asta, dar te-ai folosit de această întîmplare ca să-i amuzi pe membrii clubului. Acesta nu este comportamentul unui prieten, Derek. Ci al unui pește.

El a pufnit disprețuitor.

– Ce-mi pasă mie dacă ai și tu parte de o tăvăleală scurtă? Și eu mă culc cu alte femei, tot timpul. Și asta nu a schimbat niciodată nimic între noi.

– Noaptea trecută a fost diferită, i-a răspuns Lily. Te-am rugat să intervii. Să pui capăt. Dar nici nu ți-a păsat. *Tu* m-ai pus pe tavă, Derek.

O emoție întunecată a părut să iasă la suprafață. Părea stînjenit.

– Să știi că-mi pasă, i-a răspuns. Dar tu nu ai fost niciodată a mea. Iar ceea ce se întîmplă în paturile noastre nu are nici o legătură cu relația dintre noi doi.

– Nu te privește ce fac eu? Asta vrei să spui?

– Așa trebuie să fie.

– Oh, Derek, a suspinat Lily, privindu-l așa cum nu o mai făcuse niciodată pînă atunci. Începea acum să înțeleagă. Derek știa de mult timp de nevoia ei disperată de bani și totuși nu se oferise niciodată să-i dea, deși ar fi putut să o facă cu ușurință. În tot acest timp, ea îl considerase doar un avar. Nu fusese însă vorba de avariție, ci de teamă. Prefera un simulacru de prietenie decît una adevărată. Lipsurile din tinerețe îi schilodiseră inima. Ne lași pe toți să facem ceea ce vrem, nu-i așa? Tu vrei doar să stai retras și să observi, ca și cum ai privi un teatru de păpuși. E mai sigur decît să te implici. Mult mai sigur decît să-ți asumi riscuri și responsabilități. E foarte necavaleresc din partea ta. Folosea cu bună știință cuvinte lungi, complicate, pe care el nu le înțelegea, pentru că știa că Derek ura asta. Ei bine, n-o să-ți mai cer niciodată ajutorul. Nu mai am nevoie. E ciudat, dar după noaptea trecută mă simt ca și cum... aș fi renunțat la orice scrupul. Cu o mișcare grațioasă, și-a lăsat pelerina să alunece de pe umeri în timp ce-l privea direct în ochi, savurîndu-i reacția.

Toți cei care abia intraseră în hol au amuțit. Toate privirile erau ațintite asupra ei. La o primă privire, costumul lui Lily dădea impresia nudității. Monique îi crease o rochie din voal diafan și-i adăugase frunze mari și verzi, din catifea, care reușeau să acopere destul de mult. Dar prin materialul transparent se mai zăreau crîmpeie de piele, trupul ei suplu și tentant era ușor de ghicit. Și cel mai uimitor dintre toate era șarpele pictat, care se încolăcea în jurul ei, pornind de la glezne

și urcînd pînă la umăr. Îi trebuiseră trei ore unei prietene de-a lui Monique să-l picteze.

Cu un zîmbet provocator, i-a pus sub nas lui Derek un măr roșu:

– Vrei să muști? l-a întrebat mieros.

Capitolul 9

După uluirea de început, pe chipul lui Derek nu s-a mai putut citi nimic. Dar Lily îl cunoștea mai bine. Știa că undeva, într-un colțișor al minții, ar fi vrut să o împiedice să-și facă apariția costumată așa, de față cu atîta lume. Dar nu avea să facă nici un gest să o oprească.

Derek i-a aruncat o privire rece, grăitoare, s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat.

– Vînătoare plăcută! i-a urat peste umăr.

– Vînătoare... a repetat Lily abia șoptit, privindu-l cum se îndepărta ca un amant trădat. Se simțea vinovată, ca și cum i-ar fi făcut un rău. A zîmbit însă, larg și hotărît, i-a întins pelerina unui servitor și s-a îndreptat spre sala de joc. Decorul era foarte inspirat, dădea impresia unui templu în ruină. Sus, din tavane, atîrnau pînze albastre care imitau cerul, coloanele fuseseră pictate astfel încît să dea impresia de piatră învechită, în colțuri fuseseră așezate statui și altare. Masa de joc fusese mutată, ca să creeze mai mult spațiu pentru dans. Muzicanții erau în balconul de deasupra, iar damele de companie, drapate în auriu și argintiu, asemenea femeilor romane, se plimbau printre invitați purtînd lire și alte false instrumente muzicale.

S-a lăsat tăcerea atunci cînd Lily și-a făcut apariția. Abia

dacă a reușit să facă cîțiva pași și o hoardă de bărbați costumați a asaltat-o. Femeile o studiau discret, de la distanță, nemulțumite de felul în care orice bărbat de acolo încerca să-i atragă atenția:

– Ea este!

– Lăsați-mă să trec! Trebuie să-i vorbesc!

– Dă-mi voie, doamnă, să-ți aduc un pahar cu vin...

– Ți-am rezervat un loc la masa de joc...

– Ești cea mai fermecătoare făptură...

Văzînd că tumultul creștea, Derek s-a îndreptat spre Worthy, care se costumase într-un Neptun minion, cu ochelari și un trident.

– Așează-te lîngă țigăncușa noastră, Worthy, și n-o părăsi o clipă. O să fie un miracol al naibii de mare dacă n-o să fie siluită aici, de vreo șase ori cel puțin, de ticăloșii ăștia cărora le curg balele după ea...

– Am înțeles, domnule, l-a întrerupt calm Worthy și și-a croit drum prin mulțime, ajutîndu-se de trident.

Derek a scrutat încăperea.

– Unde ești Wolverton, ticălosule? și-a spus în barbă. Unde naiba ești?

Alex a ajuns cu puțin înainte de miezul nopții, cînd dansul și buna-dispoziție erau în toi. Profitînd de prilejul unic de a juca la Craven's, femeile treceau dintr-o încăpere într-alta, scoțînd diverse sunete de spaimă atunci cînd pierdeau mii de lire la un

pot sau de încîntare, atunci cînd cîştigau. La adăpostul măştilor şi al costumelor, femeile măritate se simţeau libere să flirteze cu oricine, în timp ce domni distinşi le făceau avansuri demimondelor. Vinul se revărsa în valuri şi lumea era tot mai veselă şi mai dezinhibată.

Apariţia lui Alex nu a trecut complet neobservată. S-au auzit cîteva urale şi toasturi în cinstea lui. Le-a primit pe toate cu un zîmbet distras. O căuta din ochi pe Lily, dar silueta ei minionă nu era de găsit nicăieri. S-a oprit puţin în loc, să privească nişte cupluri ciudate care dansau şi un grup de femei s-a apropiat de el. Îl îmbiau din priviri, pe după măştile cu pene.

– Domnule, a spus una din ele, pe care a recunoscut-o imediat. Era lady Jane Weybridge, tînăra şi frumoasa soţie a unui baron în vîrstă, costumată în amazoană. Sînii opulenţi abia dacă erau acoperiţi de corsajul nisipiu. Ştiu că tu eşti, Wolverton... te trădează umerii laţi... ca să nu mai vorbesc de părul blond.

O altă femeie s-a lipit de el, rîzînd:

– Cum de pare atît de... potrivit costumul tău?

Alex era costumat în Lucifer: haina, vesta, pantalonii şi ghetele erau cu toate de un roşu aprins. O mască severă de demon, cu două coarne, îi acoperea faţa, în timp ce pe umeri avea o pelerină roşie.

– Probabil că ţi-ai ţinut secrete de ani buni aceste impulsuri, i-a şoptit lady Jane. Am bănuit întotdeauna că ascunzi multe sub aparenţa ta severă.

Încruntat, Alex a îndepărtat-o pe femeie. Mai fusese şi altădată asaltat de femei, i se aruncaseră mereu priviri seducătoare, dar nu fusese niciodată luat cu asalt într-un mod atît

de direct. Probabil că acest interes avea drept cauză cele întîmplate cu Lily, cu o seară înainte. Dar ar fi trebuit să fie *oripilate* de purtarea lui scandaloasă, nu încîntate!

– Lady Weybridge, a murmurat el, îndepărtînd mîna care se strecurase pe după talia lui, pe sub haină. Te rog să mă scuzi. Caut pe cineva...

Ea a chicotit. Răsuflarea îi mirosea a coniac.

– Eşti un bărbat periculos, nu-i aşa? i-a şoptit la ureche, prinzîndu-i lobul între dinţi.

Alex s-a tras imediat.

– Te asigur că sînt absolut inofensiv. Dacă-mi dai voie...

– Inofensiv, pe naiba! a continuat ea, lipindu-şi trupul de al lui. Am auzit ce-ai făcut aseară. Cine ar fi crezut că poţi fi o brută întunecată, răzbunătoare? Şi-a lipit buzele de obrazul lui şi i-a şoptit: aş putea să-ţi satisfac orice plăcere, de o sută de ori mai bine decît Lily Lawson. Vino cu mine şi îţi voi dovedi.

Într-un final, Alex a reuşit să se desprindă de lîngă ea.

– Îţi mulţumesc, a îngăimat, făcînd un pas înapoi şi încercînd să scape de cele două mîini posesive. Dar trebuie să... merg undeva. La revedere.

S-a întors grăbit pe călcîie, gata-gata să o răstoarne pe o femeie subţire, deghizată în lăptăreasă. A întins mîna, să o sprijine, iar ea l-a privit cu nişte ochi albaştri, pierduţi, şi i-a spus temătoare:

– Nu mă cunoşti, dar eu... cred că te iubesc.

Alex o privea uluit. Înainte să apuce să răspundă ceva, o altă femeie deghizată în Cleopatra – dar avînd chipul rotund şi vocea inconfundabilă a contesei Croydon – s-a aruncat în

brațele lui.

– Joacă pentru mine! i-a strigat. Sînt la discreția ta, domnule!

Agasat, Alex și-a croit drum prin cameră, urmat de un alai de femei dornice. S-a îndreptat spre ușă, acolo unde își făcuse apariția Derek Craven. Arăta destul de mohorît pentru o întrupare a bunei dispoziții. Au avut un schimb de priviri mai degrabă amenințătoare iar Derek l-a tras deoparte, blocîndu-le pe femeile care încercau să-l urmeze.

Le-a zîmbit strîmb femeilor agitate.

– Ușurel, frumoaselor. Ne scuzați, dar vreau să schimb o vorbă cu prințul întunericului, aici de față. Haide, plecați.

Lui Alex nu-i venea să-și creadă ochilor că l-au ascultat imediat.

– Îți mulțumesc, i-a spus clătinînd din cap. După cele întîmplate aseară, am crezut că nici una nu va mai dori să aibă de-a face cu mine.

– Și cînd-colo ai devenit taurul comunal, i-a răspuns ironic Derek.

– Nu a fost defel intenția mea, a murmurat Alex. Femeile! Cine să știe ce le trece lor prin cap? Nu-i pasă de părerea nici uneia, de fapt. O voia doar pe ea. Lily e aici? a întrebat.

Derek l-a privit cu un sarcasm rece.

– Așa s-ar zice. Stă despuiată la masa de joc, printre toți ticăloșii cărora li se scurg balele, încercînd să cîștige cinci mii de lire.

Alex a pălit.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine.

– Și nu ai oprit-o? a explodat de furie Alex.

– Dacă vrei să o știi în siguranță, i-a răspuns Derek printre dinți, ai face bine să ai grijă de ea. Eu m-am cam săturat să tot încerc să o feresc de necazuri.

– În care din camere este? a întrebat Alex nerăbdător.

– A doua pe stînga. Derek i-a zîmbit amar și și-a încrucișat brațele la piept, uitîndu-se în urma lui în timp ce se îndepărta.

– Două cărți, a zis Lily calmă și le-a luat din teanc. Norocul părea să i se fi schimbat în seara aceea, spre deosebire de cea de dinainte. În ora care trecuse adunase ceva bani, iar acum trebuia să încerce să-i înmulțească.

Ceilalți cinci bărbați de la masă jucau neatent, cu privirile ațintite pe costumația ei transparentă. Gîndurile li se citeau cu ușurință pe chipuri.

– O carte, a spus și lordul Cobham.

Lily a luat o înghițitură de coniac și i-a studiat fața. A zîmbit atunci cînd i-a simțit privirea coborînd pe frunzele din catifea care îi acopereau sînii. Încăperea minusculă era ticsită de bărbați. Lily știa că toți o studiau dar nu-i păsa. Nu mai știa ce erau rușinea sau modestia – se gîndea doar la bani. Dacă afișîndu-se astfel îi putea cîștiga, fie. Ar fi făcut orice să o salveze pe Nicole, și-ar fi călcat și pe ultima fărîmă de mîndrie.

– Și mie tot una, a spus răsucind o carte. Înainte de a mai întinde mîna după o alta a simțit de parcă o ardea ceva în spate. S-a întors încet și l-a văzut pe Alex stînd în prag. Irișii gri

părеau să străbată prin costumul ei subțire.

– Domnișoară Lawson, a spus pe un ton controlat, putem discuta?

Felul în care o privea a făcut-o să se foiască, neliniștită. Ar fi vrut să poată sări de pe scaun, să caute un refugiu. În loc de asta, a încercat să pară indiferentă.

– Mai tîrziu, poate, a murmurat și și-a îndreptat din nou atenția asupra cărților de joc. E rîndul tău, Cobham.

Cobham nu s-a clintit. Îl privea fix pe Alex, ca și toți ceilalți.

– Acum, i-a răspuns Alex, fără să-și dezlipească privirea de la ea. Vocea lui era tăioasă, ca un bici.

Lily s-a uitat la el. Toți cei din jur urmăreau cu interes schimburile lor de replici. Naiba să-l ia! Cum de îndrăznea să-i vorbească de față cu toată lumea de parcă ar fi fost proprietatea lui? Ei bine, Worthy era și el prezent acolo. Și era treaba lui să se asigure că jocurile de cărți se desfășurau fără incidente. Nu avea să-i permită lui Alex să-i facă nimic. La urma urmei, și ea era membru al clubului, ca toți ceilalți. Cu drepturi egale. I-a aruncat lui Alex un zîmbet provocator.

– Acum joc.

– Plecăm, i-a spus el scurt, preluînd comanda. Lily a văzut cu surprindere cum cărțile i-au zburat din mînă și s-au împrăștiat pe masă. A dat să apuce mărul și să i-l arunce în cap, dar el a parat cu ușurință. A înfășurat-o scurt în pelerina lui cea roșie, ținîndu-i strîns mîinile și picioarele. Ea striga și se smucea violent, dar el a aruncat-o cu ușurință peste umăr. Peruca lungă i-a căzut de pe cap.

– Vă rog să o scuzați pe domnișoara Lawson, le-a spus Alex

celor aflați la masa de joc. A decis să se retragă. *Au revoir.* Și sub privirile lor uimite, a scos-o pe Lily afară din încăpere, în ciuda strigătelor ei indignate.

– Lasă-mă jos, ticălos arogant ce ești! Există legi împotriva răpitorilor! O să cer să fii arestat! Fă ceva, Worthy! Derek Craven, lașule, vino să mă ajuți! Să vă ia naiba pe toți!...

Worthy l-a urmat pe Alex, protestînd temător:

– Lord Raiford... Lord Raiford...

– Să-mi dea cineva un pistol! a strigat Lily. Vocea i se auzea tot mai încet, pe măsură ce era cărată de-a lungul holului.

Încă așezat la masa de joc, lordul Cobham a ridicat din umeri și a rostit, prozaic:

– Probabil e mai bine așa. S-ar putea să joc mai bine de-acum. E o fată minunată, dar reușește să-ți tulbure mințile. Și asta nu e bine.

– Adevărat, a rostit contele de Nottingham.

Cei doi au izbucnit în rîs, așteptînd să fie date din nou cărțile.

Peste acordurile vii al muzicii din sala de bal se auzeau strigătele ascuțite ale unei femei. Cîțiva dintre muzicieni s-au oprit și s-au privit nedumeriți. La un semn al lui Derek au reînceput să cînte viguros, continuînd însă să-și înalțe capetele în încercarea de a afla ce se întîmpla.

Derek stătea sprijinit de o statuie a lui Mercur și asculta

comentariile venite din mulțime. Cupluri părăsiseră dansul și veniseră în sala centrală, ca să vadă de unde venea zgomotul. Derek bănuia că Wolverton o dusese pe Lily pe un coridor lateral, spre intrarea din față. Era pentru prima oară cînd Lily era salvată de cineva, dar ea nu părea să aprecieze deloc acest lucru. Sfîșiat între ușurare și agonie, Derek murmura înjurături în barbă.

Un bărbat costumat în Ludovic al XIV-lea a intrat în încăpere și a anunțat rîzînd:

– Wolverton a luat-o pe sus pe Eva, a aruncat-o pe umăr și o duce afară, ca un sălbatic!

Toată lumea s-a repezit să vadă, doar cîțiva au rămas lîngă masa lui Worthy, ca să parieze. Cu eficiența lui obișnuită, Worthy a început să scrie într-un catastif, anunțînd:

– Doi la unu că va dura șase luni, douăzeci la unu pentru un an...

– Pariez pe o mie că se căsătoresc, a spus lordul Farmington cu entuziasmul pe care i-l dădea beția. Care e cota?

Worthy a studiat cu atenție și i-a răspuns:

– Cincizeci la unu, domnule.

Agitația creștea. Au venit și alții lîngă Worthy, să parieze.

În acest timp, Lily se zbătea neajutorată, pe umărul lui Alex, sub privirile celor adunați acolo.

– Este o răpire, beți-vi ce sunteți! Iar dacă nu-l opriți veți fi și voi acuzați împreună cu el... și.. oh!

Primise o lovitură scurtă peste posterior.

– Taci! i-a spus Alex scurt. Nu crea o scenă!

– Eu creez o scenă? Eu... au! Naiba să te ia! După care a tăcut uimită, pentru că primise încă o palmă peste fund.

Trăsura lui Alex era deja trasă la scară. Servitorul le-a deschis ceremonios ușa, în ciuda expresiei lui contrariate. Alex a aruncat-o pe Lily înăuntru, după care a urcat și el.

– Unde mergem? a întrebat ea, luptîndu-se cu pelerina care se înfășurase în jurul ei.

– La Swan'S Court, în Bayswater. Și nu mai țipa.

– Una din proprietățile familiei tale, nu-i așa? Nu te mai obosi să mă duci acolo, pentru că n-o să pun piciorul...

– Taci.

– Indiferent cît este de departe, eu o voi porni pe jos imediat ce...

– Dacă nu taci, i-a spus amenințător, să știi că o încasezi.

Lily s-a oprit și l-a privit ultragiată.

– Nu mi-a tras nimeni nici măcar o palmă în viața mea, pînă în seara asta, i-a spus pe un ton acuzator. Nici tatăl meu nu a îndrăznit să...

– Pentru că nu i-a păsat, i-a răspuns scurt Alex. Și ar fi trebuit împușcat pentru asta. Ai fi avut nevoie de cineva care să te mai pleznească din cînd în cînd, de-a lungul anilor.

– Eu... a început înflăcărată Lily, dar s-a oprit văzîndu-i privirea amenințătoare. Era clar că vorbea serios. A încercat să se desfacă din strînsoarea pelerinei, dar era înfășurată strîns, ca un sugar. Înfuriată, umilită și puțin speriată, l-a privit în tăcere. Crezuse că nu mai are motive să se teamă de el, după cele întîmplate cu o noapte înainte. Dar acum se părea că nimic nu-l va putea opri să facă tot ce voia cu ea.

Îi distrusese și ultima șansă de a cîștiga banii cu care să-l plătească pe Giuseppe. Lily se învinovățea și pe ea în egală măsură. Dacă nu s-ar fi amestecat în treburile lui! Dacă ar fi

dat dovadă de înțelepciune și l-ar fi refuzat pe Zachary! Alex ar fi fost și acum la țară, împreună cu Penelope și familia ei și nimeni nu s-ar fi gîndit o clipă la ea. Și-a amintit cum l-a legat de pat și a cuprins-o frica. Alex nu avea să o ierte niciodată pentru că îl umilise. Și avea să i-o plătească înzecit.

Nu l-a privit direct, dar a știut că ochii lui de un gri argintiu erau ațintiți pe ea. Iar toată costumația lui roșie îi dădea un aer și mai înfricoșător. Nu s-ar fi simțit cu mult mai rău dacă ar fi fost în trăsură cu diavolul însuși.

Într-un final, trăsura s-a oprit. Unul dintre servitori a sărit și le-a deschis ușa. Alex a luat-o pe Lily în brațe și a urcat treptele de la Swan's Court. Servitorul s-a grăbit să i-o ia înainte și a bătut la ușă.

– Doamnă Hodges! a strigat el. Doamnă Hod...

Ușa s-a deschis iar menajera a privit surprinsă scena din fața ochilor ei.

– Dumnezeule mare! Lord Raiford, e rănită cumva?

– Nu încă, i-a răspuns Alex și a dus-o pe Lily în casă.

Lily a început din nou să se zvîrcolească.

– Nu mă poți obliga să rămîn aici! a strigat. De îndată ce mă lași jos o să plec, să știi!

– Nu înainte de a limpezi cîteva lucruri.

Lily s-a uitat rapid în jurul ei. Din holul de la intrare pornea o scară frumoasă, cu o balustradă complicată din fier forjat. Casa era aerisită și răcoroasă, decorată cu stil și fără să fie prea încărcată. Era surprinzător de modernă, cu ferestre mari. Și-a dat seama că Alex o privea atent, ca și cum ar fi vrut să-i surprindă reacția la vederea casei.

– Dacă ai avut de gînd să-mi distrugi viața, să știi că ai

reușit pe deplin! Nici nu ai idee ce mi-ai făcut!

– Pentru că te-am luat de la masa de joc? Pentru că nu te-am lăsat să-ți etalezi trupul în fața acelor bărbați?

– Chiar crezi că-mi făcea plăcere? l-a întrebat ea. Chiar crezi că aveam de ales? Dacă nu ar fi fost vorba de...

S-a oprit la vreme, speriată de ce ar fi putut să spună. O enervase într-atît de tare încît fusese cît pe ce să-i dezvăluie cel mai întunecat secret al ei.

Alex s-a agățat imediat de vorbele ei:

– Dacă nu ar fi fost vorba de... ce anume? Toate astea au vreo legătură cu cele cinci mii de lire de care mi-a pomenit Craven? Pentru ce ai nevoie de atîția bani?

Lily îl privea îngrozită. Pălise.

– Derek ți-a spus de cele cinci mii de lire? l-a întrebat tăios. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Dumnezeule, chiar nu mai putea avea încredere în nimeni! Îl omor! E un... trădător!

– Este vorba de o datorie la joc, nu-i așa? i-a răspuns el pe un ton aspru. Ce s-a întîmplat cu toți banii care ți-au fost lăsați moștenire? Ai risipit o întreagă avere la masa de joc, nu-i așa? Iar acum o duci de azi pe mîine și încerci să trăiești din cîștiguri. Ești cea mai iresponsabilă... S-a oprit, strîngînd din dinți.

Lily și-a ferit fața și și-a mușcat limba. Ar fi vrut să-i spună că nu fusese o risipitoare, că nu-și jucase nesăbuit întreaga avere. Că totul se dusese pe un șantaj nemilos și pe cheltuielile cu un detectiv, doar ca să-și poată recăpăta fiica. Dacă Giuseppe nu ar fi trădat-o, ar fi dus acum o viață îndestulătoare. Iar dacă ar fi avut de ales, nu ar mai fi pus niciodată piciorul într-o sală de joc. Numai că nu-i putea spune tocmai lui toate astea.

În timp ce o privea, Alex tînjea să o scuture dar și să o sărute și să o pedepsească, toate în același timp. Simțea teribilul conflict dinăuntrul ei. Se temea de ceva... avea necazuri.

A dus-o într-un dormitor imens și a închis ușa în urma lor. Lily a rămas nemișcată cînd el a început să-i desfacă nodul pelerinei. Aștepta, dînd dovadă de o răbdare neobișnuită. Cînd el a reușit să-i dea jos pelerina, și-a încrucișat brațele la piept și a oftat.

Alex a aruncat pelerina pe un scaun și s-a întors din nou spre ea. Brusc, Lily și-a adunat toate puterile și l-a pleznit peste față, cu atîta forță încît i-a întors capul într-o parte. Palma o ustura. S-a întors pe călcîie, pregătindu-se să plece, dar el a prins-o de partea din spate a costumului.

– Nu încă, i-a șoptit el.

Lily s-a smuls violent de lîngă el, simțind cum materialul subțire ceda. S-a agățat panicată de costum și s-a lipit de un perete, acoperindu-și partea din față cu mîinile. Alex s-a apropiat și s-a sprijinit cu ambele palme de perete, aplecat spre ea. Părea de trei ori mai mare decît ea. Ochii lui rătăceau pe trupul zvelt, zăbovind pe desenul păgîn ce reprezenta un șarpe. Pictura se decolorase în anumite zone, lăsînd dîre negre, verzi și albastre pe pielea ei.

– Nu mă atinge, i-a spus ea printre dinți. Sau te lovesc iar.

– Nu am de gînd să te ating, i-a răspuns el ironic. Aștept pînă ce îți vei da jos – s-a uitat dezgustat la șarpele pictat – chestia asta. Dincolo este o baie.

Ea tremura de teamă și furie.

– Vreau să-ți spun ceva, domnule. Nu am de gînd să fac baie. Nici să dorm în patul tău în seara aceasta, nici să-ți

vorbesc. Știu ce-mi vei spune. Iar răspunsul este nu.

– Oh? El a făcut ochii mici. Ce am de gînd să spun?

– Că îți par atrăgătoare, că mă dorești, că vrei să-ți fiu amantă de aici încolo, pînă ce te vei sătura de mine. După care voi primi un dar generos de bun-rămas și voi fi liberă să-mi aleg alt protector, apoi altul, pînă ce frumusețea mea va păli. Lily nu era în stare să-l privească în ochi în timp ce-i spunea toate astea. Vrei un aranjament.

– Vreau doar să faci o baie, i-a răspuns el încet.

Lily a rîs, în pragul isteriei.

– Lasă-mă să plec. Ți-am distrus viața iar tu ai făcut același lucru cu mine, acum. Sîntem chit. Doar lasă-mă să... Cuvintele i s-au pierdut sub sărutul lui. Cand Alex a ridicat capul, ea a încercat să-l pălmuiască din nou. Numai că de data aceasta el era pregătit: a prins-o de încheietură înainte ca ea să apuce să-l atingă.

Au rămas amîndoi nemișcați. Lily simțea cum costumul aluneca de pe ea, dezgolind-o. A încercat zadarnic să se acopere, dar el nu i-a eliberat brațul. Privirile lui îi ardeau trupul. Respirația i se accelera, pînă cînd a ajuns la unison cu a ei. El a făcut un pas înainte iar ea s-a făcut mică lîngă perete, hipnotizată de ochii lui de argint. A încercat să șoptească o rugăminte dar el nu o asculta. Mîinile îi rătăceau pe umerii ei, pe sîni, pe coapse. I-a cuprins sînul în palmă, ca într-o cupă, privind cum sfîrcul i se întărea.

Lily încerca să nu simtă nimic, să ignore plăcerea devastatoare care o inunda ori de cîte ori o atingeau mîinile lui. Dar simțurile îi tînjeau după o nouă atingere, după o altă

noapte ca aceea dinainte. Amintindu-şi senzaţia trupului lui peste al ei a început să tremure de dorinţă. De ruşine, a roşit violent.

– Ce mi-ai făcut tu mie? i-a şoptit cu glas nesigur. Aproape că-i dăduseră lacrimile. Plec acasă, i-a spus. Dacă ai putea să-mi dai o cămaşă de-a ta, o haină...

– Nu, i-a răspuns el încet.

– Nu te rog, să ştii. Doar îţi spun: plec acasă.

– Nu acum, cînd arăţi aşa. Nu, nu este vorba de vopseaua de pe trup. Ci de privirea ta. Arăţi de parcă ai fi hotărîtă să faci ceva drastic.

– Întotdeauna fac ceva drastic, i-a spus ea cu răceală. Viaţa mea a fost o serie de întîmplări nefericite, domnule, încă din copilărie. Le-am supravieţuit tuturor, fără ajutorul cuiva, şi voi continua la fel.

Alex a înlănţuit-o cu mîinile, ignorîndu-i protestul mut. O ţinea strîns, de parcă era o sculptură nepreţuită. Stăpînirea ei de sine se evapora încet-încet sub atingerile lui. A încercat să-l îndepărteze dar atenţia i-a fost distrasă de cuvintele lui, rostite cu mult calm:

– Banii sînt singura problemă?

– Nu vreau bani de la tine, i-a spus ea dintr-o suflare.

– Cinci mii sînt suficiente sau ai nevoie de mai mult?

– Ce-ar fi să-mi spui de pe acum ce trebuie să fac în schimbul lor? Sau mi-i dai aşa, fără vreo obligaţie?

El i-a susţinut privirea, inflexibil.

– Ei, nici aşa.

Lily a izbucnit în rîs.

– Cel puţin eşti onest.

– Mai mult decît tine.

– Eu nu mint.

– Nu. Doar ocoleşti adevărul.

Ea a coborît privirea, conştientă de tumultul provocat de mîngîierile lui.

– Ţi-am ascuns un singur lucru, a murmurat.

A prins-o de încheietura fragilă şi a tras-o de lîngă perete, de-a curmezişul încăperii. Lily se împotrivea indignată.

– Nu am fost de acord cu nimic!

– Ştiu asta. Dar ne vom continua discuţia în baie.

– Dacă îţi închipui că te voi lăsa să mă priveşti în timp ce-mi fac baie....

El s-a oprit brusc şi s-a întors pe călcîie. A cuprins-o cu braţul şi a sărutat-o apăsat. După care a continuat să o tragă după el, zîmbind, pînă ce au ajuns în baie. Acolo, Alex i-a dat drumul şi s-a apropiat de cadă. A potrivit robinetele, iar apa fierbinte a început să se rostogolească din perete.

Lily stătea cu braţele încrucişate şi se uita mirată în jurul ei. Baia era de-a dreptul decadentă, cu un şemineu din marmură şi plăci de faianţă în culori vii. Mai văzuse aşa ceva în Florenţa, aşa că le-a recunoscut imediat: plăcile erau rare, avînd peste două sute de ani. Iar cada încastrată era cea mai mare din cîte văzuse vreodată. În ea încăpeau cu uşurinţă doi oameni.

Alex i-a zîmbit văzînd-o cît de stingheră părea. I-a dat braţele deoparte, descoperindu-i sînii.

– Oricum ai făcut paradă acolo, la Craven's, acoperită de numai cîteva fîşii de material...

– Nu se vedea chiar atît de mult.... peruca mea cea lungă ascundea destule...

– Nu suficient de multe. A băgat-o cu forța în cadă. Cu demnitatea unei pisici ofensate, Lily s-a așezat înăuntru, lăsînd apa să o cuprindă.

Alex a început să se dezbrace.

– Așa ceva nu se va mai întîmpla, i-a spus brusc, aruncîndu-i o privire amenințătoare.

Lily a înțeles abia tîrziu că se referea la felul în care apăruse la Craven's. Comentariul lui i-a displăcut. Trebuia să se aștepte ca el să înceapă să-i dea comenzi. Numai că nu acceptase niciodată așa ceva, nici măcar din partea părinților ei.

– Dacă vreau, pot să defilez goală pe Fleet Street.

El i-a aruncat o nouă privire dar nu i-a răspuns. Lily a întins mîna după o bucată de săpun aflată într-un bol de sticlă, pe podea. Și-a trecut săpunul de-a lungul brațelor și pe piept și s-a limpezit. Aburul și căldura din încăpere au făcut-o să se relaxeze, așa că a oftat lung, inconștient. Cu colțul ochiului, l-a văzut pe Alex apropiindu-se. Dîndu-și seama că era complet gol, a dat să se ridice din apa caldă.

– Nu, i-a spus. Nu vreau să facem baie împreună.

– Așează-te la loc. I-a pus mîna lui mare pe un umăr, obligînd-o să rămînă nemișcată. Acum cîteva minute atingerea mea nu părea să-ți fie tocmai neplăcută. S-a crispat cînd l-a simțit strecurîndu-se în cadă, în spatele ei. El s-a așezat, cu un picior întins de-a lungul ei și cu celălalt flexat. O senzație de plăcere a cuprins-o atunci cînd el a înconjurat-o cu brațul și i-a luat săpunul din mînă. Genunchiul lui îi atingea ușor un sîn iar mîinile pline de spumă se plimbau alene pe trupul ei. L-a privit în tăcere cum îi curăța vopseaua de pe sîni, toate culorile dizolvîndu-se ca într-un abur gri.

Alex a clătit-o apoi și a tras-o mai aproape de el, forțînd-o să se sprijine de pieptul lui. Și-a săpunit din nou palmele și a început să traseze urme prelungi pe trupul ei, pînă între coapse.

In baie era o tăcere deplină. Se auzeau doar susurul dulce al apei și sunetul respirației lor, lovindu-se parcă de plăcile de faianță. Lily nu se putea împotrivi sentimentului de bine dat de baia fierbinte. Tensiunea îi părăsea încet-încet șira spinării. A închis ochii pe jumătate și și-a sprijinit capul de umărul lui, lăsîndu-i mîinile să-i rătăcească pe trup. Aștepta însă momentul cînd el o va trezi brusc și-i va spune că interludiul luase sfîrșit. Numai că el a continuat să o mîngîie, tot mai jos, conturînd cercuri pe abdomenul ei și cercetîndu-i curios buricul, cu vîrful unui deget. A început să respire greu, întreg trupul îi tînjea. El i-a înlănțuit gleznele cu picioarele lui, forțînd-o astfel să le deschidă pe ale ei. A început să traseze linii tot mai lungi, pînă la triunghiul acoperit cu păr creț. Uluită, Lily a încercat să-i îndepărteze mîna.

– Gîndesc că ar trebui să ne oprim, i-a spus, umezindu-și buzele.

– Ce-ar fi să nu mai gîndești atît? i-a șoptit el la ureche, strecurîndu-și degetul mijlociu înăuntrul ei. Dulceața atingerii lui i s-a răspîndit în tot corpul, dorința o copleșea. Gesturile lui au devenit tot mai adînci. Dîndu-și seama ce se întîmpla cu ea, i-a șoptit ușor numele. El i-a vorbit la rîndul lui, încet, la ureche, spunîndu-i să uite de toate, să se concentreze doar pe *asta*... și a continuat să o țină prizonieră, cuibărită la pieptul lui, fără să înceteze să o atingă, dăruindu-i plăcere. Cu răbdare, a adus-o în pragul extazului și al ușurării. Strigătul ei înăbușit a ricoșat

în pereții acoperiți cu faianță în timp ce întregul ei corp s-a arcuit în brațele lui puternice. Cînd plăcerea a fost copleșitoare, a întors-o cu fața spre el și a sărutat-o pasional.

– Ești o femeie frumoasă, Wilhelmina Lawson, i-a spus răgușit, ținîndu-i capul între palmele ude. O privea în ochii mari, uimiți. Și vei petrece această noapte cu mine.

Dacă s-ar fi aflat la adăpostul hainelor sau dacă ar mai fi avut o fărîmă de energie, poate că ar fi găsit puterea să plece. Dar l-a lăsat să o șteargă cu prosopul moale și să o poarte pe brațe în dormitorul cu tavanul pictat astfel încît să imite cerul cu nori pufoși. Alex a stins apoi lampa și a tras-o aproape de el. Știau amîndoi că ea va accepta cele cinci mii de lire de la el și că vor discuta a doua zi de dimineață termenii înțelegerii dintre ei. Iar acesta lucruri o făceau pe Lily să se simtă încolțită, prinsă în cursă. Banii primiți contra trupului ei nu puteau fi considerați altceva decît erau cu adevărat. Dar îi aduceau pacea, în același timp. Cu banii aceia îl putea plăti pe Giuseppe și îl putea reangaja pe polițistul-detectiv. Și poate că acel coșmar care dura de doi ani se va sfîrși curînd.

A cuprins-o cu brațul și în scurt timp i-a simțit respirația ritmică. Adormise cu fața cufundată în părul ei. Deși era obosită. Lily nu a reușit să adoarmă curînd. Nu putea accepta că, în ciuda eforturilor ei, viața ei luase o turnură pe care nu și-o dorise niciodată... și nu mai avea cale de întoarcere.

Lily era profund contrariată de bărbatul care dormea lîngă ea. Îl acuzase de brutalitate, dar în ciuda numeroaselor prilejuri pe care le avusese, el o tratase doar cu blîndețe. Crezuse că avea inima de piatră, dar adevărul era că avea o profunzime a

sentimentelor. Alții poate îl considerau retras și rece, dar Lily știa că ea și numai ea îl putea provoca precum nimeni alta. În adîncul inimii era bucuroasă de asta, de faptul că reușea să-l afecteze într-atît de profund. Fusese furios pentru că atîția bărbați o văzuseră costumată precum Eva. A zîmbit gîndindu-se la asta, dar surîsul i s-a șters de pe chip cînd a realizat că nu era genul de femeie căreia să-i facă plăcere să se afle în postura de posesie a unui bărbat. Tulburată, a încercat să se îndepărteze de el, dar Alex a mormăit ceva și a acoperit-o cu un braț greu. Așa că s-a resemnat și a închis ochii, relaxîndu-se la adăpostul trupului lui cald.

Alex s-a trezit brusc, pentru că Lily dădea cu putere din picioare. Mormăind, s-a ridicat în șezut și s-a frecat la ochi, pe întuneric.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat căscînd. De lîngă el se auzea un plînset înfundat. Lily? La naiba...

S-a aplecat deasupra ei și a văzut-o cum se frămînta pe pernă. În pumni ținea strîns cearceaful și șoptea ceva, incoerent și agitat.

– Lily... i-a îndepărtat ușor părul de pe frunte. Șșt... E doar un vis. Un coșmar.

– Nu...

– Trezește-te, iubita mea. Ar fi continuat să-i vorbească, dar a auzit același nume pe care ea îl șoptise atunci cînd dormise la Raiford Park. Atunci crezuse că era Nick, dar acum îl rostise mai clar. Repeta un nume de femeie.

– Nicole... nu... nu... Plîngea cu sughițuri, întindea mîinile spre cineva, orbește, tremura de frică și de deznădejde

Alex o privea cu compasiune și curiozitate deopotrivă. Nicole. Nu auzise niciodată acest nume din gura vreunui Lawson. Probabil că făcea parte din trecutul ei misterios. A mîngîiat-o ușor pe păr și a sărutat-o pe frunte.

– Trezește-te, Lily. Totul va fi bine.

S-a aruncat în brațele lui și preț de cîteva clipe respirația i s-a oprit, de parcă ar fi trîntit-o cineva la pămînt. Alex a ținut-o strîns în brațe. Brusc, ea a izbucnit în lacrimi. Se aștepta la orice, dar la asta nu. La suspine adînci, la o expresie profundă a durerii.

– Lily...

A încercat să o aline, trecîndu-și palmele de-a lungul trupului ei ce tremura. Plînsul ei îi îngheța parcă sîngele în vene. Nu mai auzise niciodată un sunet atît de profund, nepămîntesc. I-ar fi dăruit orice, i-ar fi promis soarele și luna, numai să se oprească din plîns.

– Lily, a repetat disperat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai plînge așa.

A trecut mult timp pînă ce ea s-a liniștit, cu nasul îngropat în pieptul lui. Alex ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, să-i ceară explicații. Dar ea a scos un oftat de extenuare și a adormit ciudat de profund, ca și cum lacrimile i-ar fi stors și ultima brumă de energie. A privit nedumerit la silueta fragilă din brațele lui și i-a șoptit, deși știa că ea nu-l auzea:

– Cine e Nicole? Și ce ți-a făcut?

Își sprijinise capul în scobitura brațului lui. Mîngîindu-i părul, el a simțit cum tensiunea i se risipea din corp. Numai că

a fost înlocuită de un alt sentiment, mult mai tulburător. Se simțea dator să o protejeze, să aibă grijă de ea, deși era clar că nu-și dorea asta. Știa că nu se putea încrede în inima lui, dar conștientiza abia acum că i-o dăruise ei deja. Ea îi dăduse viața cu susul în jos. Ea schimbase totul.

O iubea. Acest adevăr simplu era uimitor, dar de netăgăduit. A sărutat-o fierbinte pe frunte, pe păr, copleșit de o bucurie fără seamăn. Voia să o copleșească cu cuvinte, cu promisiuni, cu orice l-ar fi ajutat să o țină lîngă el. Ar fi fost înțelept din partea lui să afle mai multe despre ea, să-i descopere trecutul, să dezlege această enigmă numită Lily. Dar el nu era înțelept, ci doar îndrăgostit, și o dorea așa cum era ea. El fusese prevăzător și responsabil întreaga lui viață. Putea, măcar o dată, să lase logica deoparte și să facă numai ce-i dicta inima.

Lily s-a întins leneș și a deschis ochii. Deasupra ei era un tavan în nuanțe delicate de albastru, scăldat în lumina dimineții. A întors încet capul și a surprins privirea lui Alex, ațintită asupra ei. A împiedicat-o să-și acopere sînii cu cearceaful și i-a spus zîmbind leneș bună dimineața, după care a întrebat-o cum a dormit.

– Destul de bine, i-a răspuns ea. În noaptea care se încheiase avusese niște vise stranii, agitate. S-a întrebat dacă nu cumva îl deranjase – dar atunci de ce în ochi nu avea nici o

privire suspicioasă, de ce nu-i punea nici o întrebare?

– M-am temut că te vei furișa înainte ca eu să mă trezesc, i-a spus Alex.

Ea și-a ferit privirea, vinovată, amintindu-și de felul în care plecase cu o dimineață în urmă.

– Nu aveam nimic de îmbrăcat, a șoptit.

– Bineînțeles. Cu un gest voit, a lăsat să-i mai alunece puțin cearceaful de pe sîni. Faptul că nu ai haine are și avantaje, fără îndoială.

Lily a încercat iar să se acopere, fără să-i ia în seamă dispoziția jucăușă.

– Aș aprecia dacă ai trimite pe cineva acasă la mine după o rochie și altele... Annie, camerista mea, va ști ce să-mi trimită... și... S-a oprit pentru că el dăduse deoparte pînza albă și încerca să-i desfacă picioarele.

– Alex, a protestat ea slab.

– Îmi place să te aud rostindu-mi numele.

– Nu cred că vrei asta. Nu din nou.

– De ce nu?

– Nu cred că este sănătos, sau așa ceva...

– E foarte sănătos, i-a spus el cuprinzîndu-i sînii în căușul palmelor. Numai că-ți cam afectează creierul. Ți-l zăpăcește.

– Vorbești serios...? a început ea, după care și-a dat seama că glumise. Alex!

I-a zîmbit și și-a coborît buzele pe sînii ei. Lily l-a simțit croindu-și loc printre pulpele ei, și toate simțurile au obligat-o să-i răspundă. Nu a protestat deloc cînd el i-a dat mîinile deoparte, i-a desfăcut larg picioarele și a urcat deasupra. O săruta pe buze și în același timp își făcea loc înăuntrul ei,

mișcîndu-se cu o ușurință uimitoare. A ezitat puțin înainte să-l înlănțuie cu picioarele ridicate pe spatele lui și să se prindă bine de umerii lui. Cîteva secunde mai tîrziu, el a ajuns la orgasm, respirînd fierbinte cu buzele lipite de gîtul ei. Trupul i s-a tensionat și s-a cutremurat, pentru ca mai apoi să se relaxeze cu un oftat.

Lily a fost prima care a rupt tăcerea. S-a ridicat în șezut și a tras de un colț al cearceafului, acoperindu-se pînă la gît.

– Trebuie să discutăm cîteva lucruri, imediat, i-a spus. Și-a dres glasul. Voi încerca să-ți vorbesc pe șleau.

– Ce schimbare! a murmurat el, zîmbindu-i ironic. Nu-și amintea vreo discuție de-a lor în care ea să nu-i fi vorbit așa.

– Este vorba despre bani și obligații.

– Oh, da. S-a ridicat să o privească, ignorîndu-i încercările de a-și acoperi mijlocul cu cearceaful. Banii mei, obligațiile tale.

Ea a dat din cap, stînjenită. Alex se purta straniu, era foarte nepăsător, iar zîmbetul lui larg o descumpănea.

– Aseară ai pomenit o sumă. Cinci mii de lire.

– Așa este.

Lily și-a mușcat buzele.

– Mai ai de gînd să-mi dai banii aceștia?

– Așa am zis.

– În schimbul a ce?

Alex nu știa cum să-i spună ce dorea de la ea. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi fost un moment romantic, dar ea îl privea nerăbdătoare și tensionată. Era clar că nu-i împărtășea aceeași pasiune și adorație. Așa că a adoptat și el un ton neutru, de afaceri.

– Pentru început, vreau să împărțim același pat.

Ea a dat din cap.

– Mă aşteptam la asta. Ce noroc pe capul meu să merit o asemenea sumă!

Sarcasmul ei a părut să-l amuze.

– Vei merita chiar mai mult după ce vei stăpîni cîteva tehnici elementare.

Lily şi-a coborît ochii, dar el a reuşit să-i surprindă privirea surprinsă. Nici nu-i trecuse prin cap că putea exista şi mai mult decît făcuseră ei deja. I-a zîmbit şi a atins-o uşor pe umăr:

– Nu cred că-ţi va lua prea mult.

– Aş vrea să am o casă a mea, i-a spus Lily, tot mai stînjenită. Ar trebui să fie suficient de mare ca să primesc oaspeţi, într-o zonă bună...

– O doreşti pe aceasta?

Îţi bătea joc de ea, cu siguranţă. Ca şi cum a-i oferi unei amante un domeniu de familie era un lucru obişnuit, respectabil. L-a privit lung şi l-a întrebat:

– De ce nu Raiford Park?

– Dacă-l preferi...

Ea a roşit şi l-a privit furioasă.

– Chiar nu vezi cît de greu îmi este? Poate că ţie ţi se pare amuzant, dar eu chiar vreau să terminăm cu toate astea! Fii serios, te rog!

– Dar sînt serios. A tras-o la pieptul lui şi a sărutat-o. Ea i-a răspuns la sărut, neajutorată. I-a ridicat apoi capul spre el şi a privit-o în ochii mari, uimiţi, fără să-i dea drumul din îmbrăţişare. Voi deschide un cont la bancă pe numele tău, cu o sumă care să-ţi fie suficientă. Îţi voi pune la dispoziţie o trăsură şi-ţi voi deschide credit la toate modistele din oraş.

Chiar dacă nu-mi face plăcere, o să-ţi permit să joci în continuare la Craven's, pentru că ştiu cît de mult îţi place locul acela. Dar acolo nu vei purta rochii pe care eu le voi considera nepotrivite. Şi nu vei accepta atenţii din partea nici unui alt bărbat, altfel îţi frîng gîtul drăgălaş. Vei dormi în patul meu în fiecare noapte şi mă vei însoţi ori de cîte ori voi merge la ţară. În ceea ce priveşte vînătoarea – sau alte activităţi care îţi fac plăcere – le poţi continua, atîta vreme cît voi fi şi eu prezent. Nu vei mai călări singură. Şi nu vei mai da dovadă de nesăbuinţă în comportament. A simţit-o pe Lily cum se crispa. Ştia că erau condiţii dure pentru o femeie care se bucurase dintotdeauna de libertate. Dar ea nu a obiectat deloc. Nu voi fi nerezonabil, a continuat pe un ton mai blînd. Şi nu am nici cea mai mică îndoială că-mi vei atrage atenţia, dacă se va întîmpla să fiu.

A vorbit şi ea, părînd şocată.

– Ar trebui să ştii ceva. Eu... voi lua măsuri să nu rămîn însărcinată. Nu-mi doresc copii. Aşa că nu voi avea.

El a ezitat, conştient de inflexiunile din glasul ei.

– Bine.

– Să nu-mi spui că de fapt ţi-ai dori altceva.

– Nu aş fi spus „bine" dacă aş fi gîndit altfel, a mîrîit el. Înţelesese imediat că era un subiect important pentru ea. Cu timpul, cu răbdare, va ajunge pînă la rădăcina temerilor ei. Iar dacă hotărîrea ei va rămîne neschimbată, o va accepta. Chiar dacă el nu va avea urmaşi, Henry le va duce mai departe numele.

– Iar cînd te vei plictisi de mine, i-a spus pe un ton plin de tristeţe, voi putea păstra tot ce mi-ai dat. Din cîte înţelesese,

așa se obișnuia. Iar dacă tot avea de-acum un protector, era mai bine să-și apere interesele. Tăcerea lui Alex a surprins-o însă.

– Există ceva ce nu ți-am spus, a rostit el într-un final.

Lily s-a înfiorat.

– Nu-mi imaginez despre ce este vorba. Despre bani? Casă? Dacă te preocupă prietenia mea cu Derek, să știi că nu ai motive. Știi deja că el...

– Ascultă-mă, Lily. A inspirat adînc. Încerc să-ți spun că nu doresc să fii amanta mea.

– Nu dorești... Îl privea pierdută, simțind cum începea să clocotească. Își bătuse joc de ea în tot acest timp? Fusese doar un plan pus la cale să o umilească? Și atunci de ce naiba am discutat despre toate astea? l-a întrebat.

El a început să netezească un colț al cearceafului, neobișnuit de concentrat. A ridicat apoi ochii și a privit-o atent.

– Vreau să fii soția mea.

Capitolul 10

– Soția ta, a repetat Lily, încercînd să lupte cu umilința. Fusese deci o glumă – un joc crud, deliberat, premeditat în noaptea în care îl legase de patul ei. Sau poate că o dorea totuși ca amantă, dar voia ca ea să știe exact cum stăteau lucrurile. Totul era sub controlul lui – ea devenea jucăria lui. Îi simțea privirea și s-a întrebat dacă și el o disprețuia la fel de mult precum se disprețuia ea însăși. O durea nespus de mult, dincolo de furie.

I-a vorbit ferindu-și ochii:

-Îmi provoci greață, tu și perversul, dezgustătorul tău simț al umorului...

El a redus-o imediat la tăcere, lipindu-și palma de gura ei:

– Nu, nu... la naiba! Nu e o glumă! Vreau să te măriți cu mine.

Lily l-a mușcat de mînă, privindu-l tăios.

– Nu ai de ce să mă ceri de nevastă. Doar am fost de acord să-ți fiu amantă.

El privea la urma dinților din palma lui, de parcă nu-i venea să creadă.

– Te respect prea mult pentru asta, scorpie ce ești!

– Nu am nevoie de respectul tău. Vreau doar cinci mii de lire.

– Pe orice altă femeie ar flata-o această propunere. Ar fi chiar recunoscătoare. Îți ofer mult mai mult decît o legătură scandaloasă.

– Probabil că asta e, în opinia ta arogantă! Numai că eu nu sînt flatată și în nici un caz nu-ți voi fi recunoscătoare. Îți voi fi fie amantă fie nimic.

– Vei fi soția mea, a repetat el inflexibil.

– Vrei să fii stăpînul meu! l-a acuzat ea, încercînd să se tîrască jos din pat.

– Da. A întins-o pe saltea și a ținut-o prizonieră sub greutatea lui. În timp ce-i vorbea, răsuflarea lui îi ardea obrajii și bărbia. Da. Vreau ca lumea să te privească și să știe că ești a mea. Vreau să-mi porți numele și să dispui de banii mei. Vreau să trăiești cu mine. Vreau să fiu înăuntrul tău... să-ți aflu gîndurile... să-ți cunosc trupul... tot. Vreau să ai încredere în mine. Și să-ți dăruiesc orice ai nevoie să fii fericită. Te sperie toate astea? Ei bine, să știi că pe mine mă sperie al naibii. Nu crezi că aș încerca să nu simt astfel, dacă aș putea? Nu ești tocmai femeia cu care se poate convietui cel mai ușor și... S-a oprit, dîndu-și seama că nu trebuia să continue.

– Nu știi nimic despre mine! a izbucnit ea. Iar puținul pe care îl știi te sperie al naibii de tare. Dumnezeule, acum *știu* că ți-a afectat creierul !

– Nu voi accepta să plătesc pentru greșelile lui Harry Hindon sau a cine știe cărui ticălos! Eu nu ți-am greșit, Lily. Și nu te-am trădat. Te-am întrebat odată de ce urăști bărbații. N-ai decît să-i disprețuiești pe toți. Cu excepția mea.

– Crezi că te refuz pentru că am fost dezamăgită în dragoste? Îl privea ca pe cel mai mare prostănac din lume. Poate că ți-aș putea accepta condițiile un timp – cîțiva ani, în cel mai bun caz. Dar chiar crezi că mi-aș amaneta întreaga viață? Și pentru ce? Pentru privilegiul de a-ți fi la dispoziție noapte de noapte? E destul de plăcut, dar chiar crezi că merită să sacrific tot ce prețuiesc?

– Plăcut, a repetat el posac.

Lily l-a privit sfidător.

– Ești greu. Nu pot respira.

El nu s-a clintit.

– Spune-mi cît ești de fericită, Lily. Chiar te bucuri de libertatea ta, care înseamnă să-ți petreci serile jucînd pentru a putea supraviețui? Vrei să-mi spui că nu sînt nopți în care să te simți singură, în care să ai nevoie de companie, de alinare...

– Am tot ce-mi trebuie. Încerca să-i susțină privirea tăioasă, dar intensitatea ei a făcut-o să-și ferească ochii.

– Eu nu.

– Atunci găsește-ți pe altcineva, i-a spus cu o hotărîre ce friza disperarea. Sînt atîtea femei care ar da oricît să se mărite cu tine. Femei care au nevoie de ce le poți oferi tu, care te-ar iubi...

– Nici una nu e ca tine.

– Oh? Și cînd am devenit eu o nesecată sursă de delicii? A îndrăznit să-l privească chiar la timp ca să-i surprindă zîmbetul care îi lumina toată fața. Ce e atît de amuzant?

Eliberînd-o de sub greutatea lui, Alex și-a sprijinit bărbia în palmă și a privit-o gînditor.

– Am fost atraşi unul de altul chiar de la început. Suntem sortiţi unul altuia. Cred că ne-am fi găsit şi dacă ne-am fi născut pe continente diferite. Şi tu simţi aceeaşi atracţie ca şi mine.

– Probabil că l-ai citi pe Byron, a murmurat ea. Atîta romantism...

– Tu m-ai ales.

– Nu am făcut aşa ceva!

– Din sutele de bărbaţi pe care i-ai întîlnit la Craven's, la serate sau la vînătoare – tineri şi bătrîni, intelectuali şi pierde-vară, baroni şi bancheri – eu sînt singurul cu care te-ai implicat. Te-ai certat cu mine, ai venit în casa mea, ţi-ai lăsat amprenta pe toate aspectele vieţii mele, ai complotat ca să nu mă mai însor, m-ai atras la Londra şi m-ai legat de patul tău, ai jucat cărţi cu mine, punîndu-ţi trupul drept gaj, deşi ştiai că poţi pierde... Dumnezeule mare, chiar trebuie să continui? Te-ai mai amestecat astfel în viaţa vreunui nenorocit, aşa cum ai făcut-o cu mine? Nu prea cred.

– Am făcut-o pentru Penny, a spus ea cu voce stinsă.

El a rîs.

– Ai folosit-o drept scuză. Ai făcut toate astea pentru că mă doreai.

– Măgar înfumurat! a exclamat ea, roşie la faţă.

– Să fie doar vorba de înfumurare? Spune-mi că vrei să dispar din viaţa ta.

– Vreau să dispari din viaţa mea, s-a grăbit ea să spună.

– Spune-mi că ultimele două nopţi nu au însemnat nimic pentru tine.

– Nu au însemnat!

– Spune-mi că nu mai vrei să mă vezi niciodată!

– Eu... Lily privea chipul frumos aplecat deasupra ei, incapabilă să rostească aceste cuvinte.

Alex a mîngîiat-o cu tandreţe pe păr.

– Spune-mi, a repetat. Şi te voi lăsa în pace.

Lily a încercat, încă o dată:

– Eu nu... Pieptul o durea din cauza efortului. Nu-i putea permite să-i complice şi mai mult viaţa. Dar gîndul că l-ar fi putut îndepărta o înspăimînta. Dacă ar fi spus şi el altceva, ceva care să o convingă într-un fel sau în altul... Dar el nu a ajutat-o deloc, ci a rămas tăcut. Lily încerca să-şi facă ordine prin sentimente. Numai dacă el nu ar fi fost atît de încăpăţînat!Dacă ar fi fost paşnic şi uşor de manevrat! Aşa cum era, îi putea pune în pericol şansele de a-şi revedea fiica.

Inima îi bătea cu putere; îi venea greu să vorbească.

– Chiar ai fi în stare să...? Şi-a umezit buzele şi s-a forţat să continue. Chiar ai pleca, dacă ţi-aş cere-o? Ai face-o cu uşurinţă?

Alex şi-a plecat privirea pe buzele ei.

– Nu, i-a răspuns. Am vrut doar să vad dacă eşti în stare să o spui.

– Oh, Doamne! Nu cred că pot s-o fac.

– De ce nu?

Lily a început să tremure. Făcuse întotdeauna faţă cu curaj oricărei înfrîngeri şi nimeni, nici măcar Giuseppe, nu reuşise să o doboare. Doar Alex era în stare să-i facă asta.

– Nu ştiu, a strigat ea şi şi-a îngropat faţa la pieptul lui. Nu ştiu.

– Iubita mea. A acoperit-o cu o ploaie de săruturi, pe urechea ei mică, pe gît, pe umeri. Şi a ţinut-o strîns în braţe, gata-gata să o strivească.

– Aş fi preferat să fiu doar amanta ta, i-a spus ea, nefericită.

– Totul sau nimic. Aşa merge, cu noi doi. I-a zîmbit. Şi la urma urmei, este singura modalitate de a-l avea pe Burton ca valet al meu. A sărutat-o din nou. Spune da. Şi-a trecut mîna prin părul ei. Spune da, draga mea, i-a şoptit.

Lily încerca să se autoconvingă că o făcea doar pentru bani. Îi era teamă să recunoască faptul că exista un alt motiv, şi mai convingător, care o făcuse să accepte. Ca şi soţie a lui Alex urma să fie extraordinar de bogată. Să aibă suficienţi bani încît să o poată răscumpăra pe Nicole din mîinile lui Giuseppe, iar dacă acesta refuza, putea angaja cîţiva oameni de a căror reputaţie auzise prin oraş. Domnul Knox, cel pe care îl tocmise înainte, nu-i fusese de prea mare folos, dar acum îşi permitea să angajeze chiar şi doisprezece detectivi care să răscolească întreg oraşul şi să-i găsească fata. După aceea chiar nu mai conta ce se întîmpla. După ce va fi descoperit că ea avea un copil nelegitim, Alex avea să fie cu siguranţă de acord cu un divorţ rapid sau cu o anulare a căsătoriei. Iar ea se putea muta într-un loc liniştit, împreună cu fata ei. Alex avea să fie furios la început, după care îşi putea găsi o fată frumoasă cu care să aibă o duzină de moştenitori.

Dar pînă atunci ea intenţiona să profite de timpul petrecut cu el. Urmau şi alte nopţi pe care să le petreacă împreună, în dormitorul cu tavan pictat. Aveau timp să stea de vorbă, să-l

provoace, să-l aţîţe. Nu avusese niciodată o asemenea relaţie cu un bărbat. Cel mai mult se apropiase de Derek Craven, dar fusese o prietenie lipsită de pasiune. Spre deosebire de Derek, însă, Alex era un bărbat posesiv, protector, dornic să se implice în toate problemele ei. Lily era convinsă că, în timp, va ajunge să se bucure la gîndul că aparţinea cuiva. Pentru un scurt timp din viaţa ei, va putea să numească un bărbat „soţul ei".

Alex o anunţase că se vor căsători chiar în acea după-amiază, ceea ce era de-a dreptul imposibil. Lily ştia că graba se datora temerii lui că ea se va răzgîndi. Şi avea perfectă dreptate. Ea îşi schimba părerile o dată la zece minute. Aşa că Alex trimisese imediat după Annie, care să-i aducă acolo tot ce avea nevoie, de la haine la obiecte de toaletă.

Lily se agita în faţa oglinzii, îmbrăcată într-o rochie de un galben pal, cu volane la mîneci. Decolteul modest era acoperit cu o dantelă fină.

– Arăt ca o fetişcană de la ţară în rochia asta, a murmurat ea în timp ce Annie termina de închis nasturii de la spate. Parcă aş avea cincisprezece ani. De ce nu mi-ai adus ceva mai sofisticat?

– Nu rochia asta vă face să păreţi foarte tînără, domnişoară, i-a zîmbit Annie de peste umărul ei. Chiar aşa arătaţi.

Lily stătea în faţa oglinzii dreptunghiulare şi se privea curioasă. Şi-a dat seama că Annie avea dreptate. Buzele îi erau mai rozalii ca de obicei şi uşor umflate din cauza săruturilor lui Alex din noaptea trecută. Tenul era altfel, mai luminos, mai dulce. Nici măcar stratul de pudră nu ar fi putut acoperi culoarea rozalie a pielii ei, de obicei palidă, aşa cum era la

modă. Nu mai semăna deloc cu femeia curajoasă care învîrtea bărbaţii pe degete la Craven's. Privirea ei cinică, batjocoritoare îşi pierduse forţa. Avea aceeaşi privire cu sora ei, Penelope. În timp ce se privea în oglindă, şi-a amintit de zilele lipsite de griji în care era doar o puştoaică îndrăgostită de Harry Hindon. De atunci nu se mai simţise aşa.

Şi-a îngropat faţa în palme şi a gemut.

– Nu pot merge pînă la capăt, Annie. Nu pot face asta.

– Ce anume, domnişoară? a întrebat-o camerista, nedumerită.

– Toată mascarada asta cu... oh, nu are rost să-ţi povestesc. Ajută-mă să plec repede de aici şi spune-i lordului Raiford că... S-a oprit, nehotărîtă.

O voce a intervenit în discuţie:

– Ce anume să-mi spună? Alex a intrat în încăpere. Se întorsese din oraş. După expresia lui mulţumită, Lily şi-a dat seama că găsise un preot care să-i căsătorească pe loc. Numai Dumnezeu putea şti ce anume îi spusese el ca să-l convingă.

Annie îl privea plină de admiraţie. Nu-şi amintea ca vreun alt bărbat să-şi fi permis să intre peste domnişoara Lily fără să-i ceară permisiunea. S-a retras într-un colţ şi a început să-şi facă de lucru cu un şal, aruncîndu-le pe furiş cîte o privire.

Alex s-a apropiat de Lily, care stătea cu spatele la el, şi i-a şoptit la ureche:

– Lasă mică! Sper că nu ai de gînd să fugi de mine.

– Nu aveam de gînd să fac asta, a minţit ea, încercînd să păstreze un aer demn.

– Arăţi minunat în rochia asta. Abia aştept să ţi-o dau jos.

– Numai la asta te gîndeşti? l-a întrebat Lily cu voce joasă, încercînd să se ferească de urechile curioase ale lui Annie.

El i-a zîmbit şi a sărutat-o pe gît.

– Eşti gata?

– Nu, a clătinat ea din cap.

– Trebuie să mergem.

Lily s-a desprins de lîngă el şi a început să străbată camera în sus şi în jos, trecînd în mod repetat pe lîngă el.

– Domnule, a început ea, agitată, m-am tot gîndit la deciziile nesăbuite pe care le-am luat în grabă şi am ajuns la concluzia că a fost o imprudenţă din partea mea să accept ...

A prins-o şi a tras-o lîngă el, ca un motan care pune laba pe un şoricel speriat. A sărutat-o apăsat, luînd-o prin surprindere. Pe la spatele ei, i-a făcut semn lui Annie să iasă din cameră. Aceasta l-a ascultat şi s-a retras cu discreţie, nu înainte de a face o reverenţă scurtă. Alex a continuat să o sărute pătimaş pe Lily pînă ce asteia i s-au înmuiat genunchii.

– Căsătoria cu mine ar fi cel mai lipsit de nesăbuinţă lucru din viaţa ta.

– Eu... aş fi vrut să pot avea un soi de garanţie...

– Asta e de ajuns? A sărutat-o din nou, cu şi mai multă pasiune, căutîndu-i limba. Lily l-a cuprins pe după gît. Tot trupul îi ardea. Cînd el şi-a dezlipit buzele de ale ei, a continuat să-l ţină strîns, ca să-şi păstreze echilibrul.

– Alex, i-a spus cu glas nesigur.

– Da?

– Nu voi fi genul obişnuit de soţie. N-aş putea.

– Ştiu.

L-a privit suspicioasă printre gene.

– Şi cum pot fi sigură că nu vei încerca să mă schimbi?

El i-a zîmbit ironic.

– În ce?

– Vei dori să devin respectabilă, să încep să colecţionez reţete de dulceaţă sau de cremă de ghete, să stau într-un salon, cu un gherghef în poală...

– Şşt, i-a spus el rîzînd. A sărutat-o din nou, fugar. Nu e de mirare că te-ai ferit atîta timp de căsătorie. N-ai decît să pui pe foc toate gherghefurile din casă, dacă vrei. Lasă gemurile în seama doamnei Hodges. A început să o mîngîie pe gît, jucîndu-se cu zulufii de la ceafă. Nu vreau să te schimb, draga mea. Doar să te îmblînzesc puţin.

Aşa cum intenţionase de fapt, comentariul nu a făcut decît să o întărîte.

– N-ai decît să încerci! i-a retezat-o scurt iar el a rîs.

I-a mai dat răgaz doar cît să-şi caute mănuşile şi a condus-o afară, unde îi aştepta un faeton. După ce a ajutat-o să urce pe banchetă, Alex i-a făcut semn servitorului să dea drumul căpestrelor. S-au îndreptat spre sud, spre rîu. Cocoţată pe banchetă, în aer liber, Lily a descoperit că acea călătorie îi făcea chiar plăcere. Alex controla cu pricepere cei doi cai tineri, frumoşi şi potriviţi, proaspeţi şi plini de energie.

Cînd au mai încetinit puţin, ea a întins mîinile după hăţuri.

– Lasă-mă să-i mîn eu.

Alex a privit-o de parcă acest concept îi era complet străin. Lily a chicotit.

– Mă pricep destul de bine, să ştii.

– Îţi vei distruge mănuşile.

– Ce contează o pereche de mănuşi?

– Nu am permis niciciînd unei femei să ia frîiele.

– Ţi-e teamă? l-a întrebat suav. Se pare că te aştepţi ca încrederea în căsnicia noastră să vină doar dintr-o parte.

Vrînd-nevrînd, Alex i-a pus hăţurile în mînă. Fermitatea ei a părut să-i dea încredere, aşa că s-a sprijinit de spătarul banchetei.

– Relaxează-te, i-a spus ea rîzînd. Pari pregătit să intervii în orice moment. Nu m-am răsturnat niciodată cu faetonul, domnule.

– Există un început pentru toate.

– Aşa se pare, i-a răspuns ea păstrîndu-şi stăpînirea de sine şi îndemnînd caii să se grăbească.

După vreo doi kilometri, Alex a complimentat-o pe Lily pentru felul în care mîna caii. Era de-a dreptul mîndru să-i vadă mîinile mici ţinînd cu atîta fermitate hăţurile. Nu că s-ar fi simţit prea confortabil în postura de pasager. Nu ceda controlul cu prea mare uşurinţă, dar încrederea lui Lily în ea însăşi era ceva incitant, atractiv. Nu avea să se lase îmblînzită niciodată, de nimeni. Va fi o soţie ideală pentru el, o femeie capabilă să-i răspundă cu aceeaşi pasiune, putere şi încăpăţînare.

Faetonul trecea acum de Brompton şi Chelsea iar Alex i-a luat din mîini hăţurile pentru ultima parte a drumului. Au intrat pe o stradă îngustă, la capătul căreia era o biserică mică din piatră. Un puşti îmbrăcat sobru aştepta afară.

– Ai grijă de cai, i-a spus Alex, aruncîndu-i o monedă. Nu întîrziem mult.

Băiatul a prins moneda din zbor şi le-a zîmbit larg.

– Am înţeles, domnule.

Alex a coborît din faeton şi i-a întins mîna lui Lily. Ea rămăsese ca împietrită şi-l privea cu ochi mari. Imaginea bisericii fusese ca o găleată cu apă rece aruncată în faţă. O făcuse să realizeze exact ce urma să se întîmple. Alex i-a spus pe tonul obişnuit:

– Dă-mi mîna, Lily.

– Ce fac, oare? a întrebat ea încet.

– Dă-mi voie să te ajut să cobori.

Lily a continuat să-l privească în ochi. Era la fel de manierat ca de obicei, dar în adîncul privirii avea o strălucire de oţel iar vocea avea o undă ameninţătoare. Ajunsese prea departe, nu mai avea cum să dea înapoi. I-a dat mîna lui Alex şi a coborît.

– D...după ce Harry m-a părăsit, s-a bîlbîit ea, mi-am promis... mi-am jurat... că nu mă voi căsători niciodată.

Alex o privea atent. Şi-a dat seama cît de tare o rănise trădarea logodnicului ei de atunci. Suficient ca să-şi aducă aminte şi după zece ani umilinţa trăită.

– Nu te merita, i-a spus. Era doar un laş.

– A fost suficient de inteligent să se salveze. Iar tu eşti un nesocotit dacă îţi închipui că...

– Am şi eu lipsurile mele, i-a răspuns Alex, luînd-o pe după umeri şi ferind-o de privirile curioase ale trecătorilor. I-a zîmbit gînditor. Multe lipsuri, iar pe majoritatea le-ai cunoscut deja. Dar nu te voi părăsi niciodată, Wilhelmina Lawson. Niciodată, înţelegi?

– Înţeleg, i-a răspuns ea şi a rîs a neputinţă. Numai că nu te cred. Crezi că ai aflat tot ce este mai rău despre mine, dar nu este aşa. Nu îndrăznea să spună mai mult. Şi-a ţinut respiraţia, aşteptînd să vadă dacă l-a determinat să se răzgîndească.

– Ştiu tot ce trebuie, i-a răspuns el. Iar restul îl voi afla mai tîrziu. Şi au intrat împreună în biserică.

Interiorul era înduioşător de simplu, doar lumina dată de lumînări se filtra prin vitralii. Un vicar în vîrstă îi aştepta înăuntru. Faţa îi era brăzdată de vreme, dar era plină de blîndeţe. Deşi nu era mai înalt decît Lily, era o prezenţă vibrantă, puternică.

– Lord Raiford, a spus el cu un zîmbet senin. A privit-o apoi pe Lily. Iar ea trebuie să fie domnişoara Lawson. A luat-o prin surprindere cînd a prins-o de umeri şi a studiat-o cîteva clipe. Îl cunosc pe Alexander de ceva vreme, draga mea. Aproape din ziua în care s-a născut.

– Oh? Lily i-a întors zîmbetul. Şi ce credeţi despre el?

– Este un om bun, i-a răspuns el gînditor. Poate puţin cam mîndru, uneori.

– Şi arogant a adăugat Lily, surîzînd şi mai larg.

Vicarul a zîmbit la rîndul lui.

– Poate şi asta. Dar este un bărbat responsabil, plin de compasiune, iar dacă va urma tradiţia familiei va fi un soţ devotat. Acesta este sîngele Raiford, înţelegi. Mă bucur că şi-a ales drept tovarăşă de viaţă o femeie puternică. Prea mulţi ani a cărat singur toate poverile.

Lily a dat din cap, impresionată de liniştea din biserică, de chipul blînd al vicarului şi de culoarea care apăruse în obrajii lui Alex. Acesta nu a privit-o, nu şi-a ridicat ochii din pămînt, dar a simţit că era la fel de mişcat ca şi ea.

Vicarul le-a făcut un semn şi s-au apropiat cu toţii de altar. Lily a ezitat o clipă. Inima îi bătea cu putere. Şi-a scos mănuşile şi i le-a întins lui Alex. Acesta le-a băgat în buzunar şi a luat-o

de mînă, iar degetele li s-au înlănțuit. Lily l-a privit și i-a zîmbit. Figura lui era însă gravă, doar ochii parcă îi ardeau.

Au rămas în fața vicarului, ținîndu-se de mînă. Lily a auzit doar pe jumătate ce li se spunea. Totul părea un vis – unul tulbure, uimitor. Viața ei luase mereu cîte o nouă turnură, dar aceasta era cea mai neașteptată dintre ele. Se căsătorea cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, dar era convinsă, cumva, că o făcea pentru toată viața. Atingerea mîinii lui i se părea straniu de familiară. Și-a rostit jurămintele cu grijă, încercînd să nu-i tremure vocea. Alex i-a ridicat mîna și i-a strecurat pe deget un inel greu, gravat. Era ușor larg pentru degetul ei, împodobit cu un rubin care strălucea ca o flacără.

Vicarul i-a declarat soț și soție și le-a pecetluit unirea cu binecuvîntarea lui Dumnezeu. Au semnat amîndoi în registrul bisericii și și-au trecut numele pe certificatul de căsătorie. După ce a semnat, Lily a oftat adînc, știind că nu mai exista drum de întoarcere. S-au auzit niște zgomote, iar în biserică a intrat o pereche mai în vîrstă, probabil niște enoriași. Vicarul s-a scuzat și s-a dus la ei, să le vorbească, lăsîndu-i pe Alex și pe Lily în fața registrului masiv. Priveau amîndoi la numele lor și la data trecută mai jos. Lily s-a uitat apoi la inel și l-a rotit pe deget. Rubinul și montura de diamante din jurul lui erau aproape prea mari pentru mîna ei mică.

– A fost al mamei mele, i-a spus Alex.

– Este foarte frumos, i-a răspuns Lily, ridicînd ochii spre el. Caroline l-a...

– Nu, i-a spus el. Nici măcar nu l-a văzut. Nu ți-aș fi cerut să porți un inel pătat de amintirea unei alte femei.

– Îți mulțumesc.

A strîns-o atît de tare de mînă încît aproape că a durut-o.

– Am ținut la Caroline. Dacă ar fi trăit, m-aș fi căsătorit cu ea și cred că am fi fost mulțumiți.

– Bineînțeles, a murmurat Lily, descumpănită de scurtul lui discurs.

– Dar cu tine totul este diferit... Alex s-a oprit și și-a dres glasul.

Lily și-a ținut respirația așteptîndu-l să continue.

– Cum adică diferit? În ce sens?

Tocmai atunci au fost întrerupți de vicar, care sfîrșise conversația cu perechea în vîrstă. Lord Raiford, lady Raiford, trebuie să mă ocup de o altă problemă.

– Bineînțeles, i-a răspuns Alex. Mulțumesc.

Șocul de a i se fi adresat cu „lady Raiford" a făcut-o să-și uite întrebarea. Și-a luat rămas-bun de la vicar și s-a îndreptat spre ușă, alături de Alex.

– Sînt contesă, a spus ea și a rîs. Crezi că mama va fi mulțumită?

– O să leșine, i-a răspuns Alex ajutînd-o să urce în faeton. După care va cere o ceașcă cu ceai tare. S-a strîmbat cînd a văzut-o cum încerca să ia ea hățurile. Nu pune mîna pe ele, lady Raiford. Eu sînt cel care va mîna caii spre casă.

La cererea lui Lily, Alex a mers cu ea la banca Forbes, Bertram & Co, de unde a retras cinci mii de lire. Lily a constatat cu surprindere că el nu i-a mai pus nici o întrebare.

Presupunea, mai mult ca sigur, că era o datorie de la joc. Poate chiar că îi datora acești bani lui Derek.

– Sînt de ajuns? a fost singurul lucru care a întrebat-o atunci cînd bancherul s-a dus spre seiful aflat în cealaltă încăpere.

Lily a încuviințat, roșie ca focul.

– Da, mulțumesc. Trebuie să mă ocup de anumite treburi după-amiaza aceasta. Și aș vrea să o fac personal.

Alex a privit-o un lung moment, dar a rămas impasibil.

– Te duci la Craven?

Lily a fost tentată să-l mintă, dar a dat din cap:

– Vreau ca Derek să fie primul care află de căsătoria noastră. Merită acest lucru din partea mea. Știu că nu are morală sau scrupule, dar în felul lui ciudat a fost mereu drăguț cu mine și cred că l-ar durea dacă nu i-aș explica personal cum stau lucrurile.

– Nu-i da prea multe explicații, a sfătuit-o Alex. S-ar putea să fie la fel de dureros. Văzîndu-i privirea uimită, i-a zîmbit fără urmă de amuzament. Chiar nu ți-ai dat seama care sînt sentimentele lui pentru tine?

– Nu, nu, i-a răspuns ea grăbită. Nu înțelegi cum stau lucrurile între mine și Derek...

– Ba înțeleg prea bine. Așa că este de-a dreptul necesar să vă vedeți doar voi doi în după-amiaza aceasta.

– S-ar putea ca întîlnirea să se prelungească pînă spre seară. Deja începuse: i se părea foarte ciudat să trebuiască să dea explicații cuiva. Spera să nu ajungă vreodată să recurgă la minciuni.

– Vreau să iei cu tine un valet și alți doi servitori.

– Bineînțeles, i-a zîmbit ea. Nu avea nimic împotrivă să meargă la Craven într-o trăsură închisă, cu o armată de servitori după ea. Dar nu avea de gînd să meargă însoțită în Covent Garden, să se întîlnească cu Giuseppe. Va împrumuta unul din caii lui Derek și va merge acolo călare.

– Cît timp lipsești eu le voi face o vizită lordului și lui lady Lyon.

– Unchiului și mătușii tale? a încercat să ghicească Lily, care mai auzise pomenindu-se aceste nume.

El a dat din cap.

– Mătușa mea este o persoană foarte respectabilă și cu multă experiență în chestiunile care necesită maximum de diplomație.

– Crezi că ne va putea ajuta să evităm un scandal? După pariul de la Craven's, după scena de aseară, după fuga lui Penelope și după căsătoria noastră pripită? Cred că răul a fost făcut deja.

– Va considera totul o provocare.

– Un dezastru, mai degrabă, a rîs ea. Chicotelile ei au atras o mulțime de priviri încărcate de reproș din partea funcționarilor sobri și a clienților.

– Șșt, a spus Alex, deși părea amuzat. Ai grijă cum te comporți. De cîte ori apărem în public provocăm o scenă.

– Eu m-am obișnuit cu asta, de ani de zile. Dar se pare că ești preocupat de reputația ta. Cred că vei ajunge într-un final *să mă implori* să nu fac vreo scenă...

A tresărit de uimire cînd Alex s-a aplecat și a sărutat-o de față cu toată lumea aflată în acel moment în bancă. S-au auzit cîteva sunete de dezaprobare. A încercat să se îndepărteze de

soțul ei, simțind cum culoarea îi urca în obraji. Numai că el a sărutat-o din nou, pînă cînd ea a uitat unde se aflau. Abia atunci a ridicat capul și i-a zîmbit. Ochii îi străluceau, provocatori. Lily a izbucnit în rîs:

– *Touché*, i-a spus și și-a lipit palmele de obrajii înfierbîntați.

Lily l-a găsit pe Derek într-una din camerele private. Lipise două mese și le umpluse cu registre, extrase bancare, bancnote și monede, precum și cu teancuri de facturi legate cu sfoară albă. În trecut, Lily văzuse cu cîtă repeziciune număra el banii. Dar azi părea ciudat de neîndemînatic. În timp ce se apropia de el, Lily a simțit mirosul dulce-amărui de gin. Pe masă se afla un pahar, iar lîngă el o mulțime de stropi care ar fi putut distruge lemnul. L-a privit surprinsă pe Derek. Nu-i stătea în obicei să bea mult, și în nici un caz gin, băutura celor loviți de sărăcie. Ura ginul. Îi amintea de trecutul lui.

– Derek, a spus încet.

El a ridicat capul, remarcînd rochia galbenă și culoarea din obraji. Chipul îi era parcă mai aspru decît de obicei. Parcă și slăbise puțin. Pomeții i se ascuțiseră și era ciudat de neîngrijit. Își lărgise nodul cravatei iar părul negru îi cădea pe frunte.

– Worthy nu a avut deloc grijă de tine, a spus Lily. Durează doar un minut. Mă duc pînă la bucătărie să le cer să-ți aducă...

– Nu mi-e foame, a întrerupt-o el. Nu te deranja. Ți-am spus că sînt ocupat.

– Dar am venit să-ți spun ceva.

– Nu am timp de discuții.

– Dar, Derek...

– Nu...

– M-am măritat cu el, i-a spus Lily direct. Nu avusese de gînd să-i dea vestea astfel. M-am căsătorit azi-dimineață cu lordul Raiford.

Derek a pălit. Nu a spus nimic, s-a mulțumit doar să-și termine băutura din pahar. Fața îi era lipsită de expresie atunci cînd i-a vorbit:

– I-ai spus de Nicole?

Lily nu mai zîmbea.

– Nu.

– Și cum te aștepți să reacționeze atunci cînd va afla că ai un copil din flori?

Ea a coborît privirea.

– Probabil va cere anularea căsătoriei sau divorțul. Nu-l voi condamna dacă mă va urî cînd va descoperi că l-am mințit. Să nu fii mînios, Derek. Știu că pare o nebunie, dar să fii convins că ...

– Nu sînt mînios.

– Avînd averea lui Alex la dispoziție, voi putea negocia cu Giuseppe... S-a oprit surprinsă cînd el a luat de pe masă o mînă de monede și i le-a aruncat la picioare. A înghețat acolo, printre monedele strălucitoare, și l-a privit cu ochi mari.

– N-ai făcut-o pentru asta, i-a spus el. Nu pentru bani. Spune-mi adevărul, țigăncușo. Noi doi am spus întotdeauna lucrurilor pe nume.

– Adevărul este că-mi vreau fiica înapoi, s-a apărat ea. Acesta este singurul motiv pentru care m-am măritat cu el.

El a făcut un semn spre ușă. Mîna îi tremura.

– Decît să continui să mă minți, mai bine pleacă.

Lily a plecat privirea și a înghițit în sec.

– Bine, a murmurat. Recunosc. Țin la el. Asta voiai să auzi?

Derek a dat din cap, părînd să înceapă să se calmeze.

– Da.

– Se poartă frumos cu mine, a continuat cu greu Lily, frîngîndu-și mîinile. N-am crezut că poate exista cineva ca el, un bărbat fără urmă de răutate sau dezonoare. Spune că nu dorește să mă schimbe. Iar cînd sînt cu el sînt momente cînd simt ce este fericirea. N-am mai cunoscut un asemenea sentiment. E ceva rău în asta?

– Nu, a spus el încet.

– Putem rămîne prieteni, nu-i așa?

El a dat din cap. Lily a oftat și a zîmbit ușurată.

Derek era ciudat de palid.

– Vreau să-ți spun ceva. Tu... S-a oprit, făcînd efortul să articuleze foarte corect fiecare cuvînt, așa cum îi plăcea ei. Tu ai nevoie de un bărbat precum Wolverton și ai fi cea mai mare proastă dacă l-ai pierde. Viața pe care ai dus-o te-a îmbătrînit, țigăncușo. El va veghea să rămîi respectabilă și va avea grijă de tine. Nu-i spune de copilul tău nelegitim. Poate că nici nu este nevoie.

– Tot va afla, atunci cînd o voi găsi pe Nicole.

– S-ar putea să nu o găsești niciodată.

Ochii i-au sclipit furioși.

– Ba da. Nu fii meschin, Derek, doar pentru că am făcut ceva ce ție îți displace.

– Au trecut doi ani. Tonul lui serios o enerva mai tare decît dacă i-ar fi vorbit batjocoritor. Nici eu și nici afurisitul pe care l-ai angajat nu am fost în stare să o găsim. Și am căutat peste tot, din Fleet Market pînă în Covent Garden, prăvălie cu prăvălie, cîrciumă cu cîrciumă. A făcut o pauză, văzînd-o cît de tare pălise, după care a continuat hotărît: am căutat pînă și în închisori, la docuri... ori a murit, ori a fost vîndută cuiva afară din Londra, cu mult timp în urmă. Sau... Chipul i s-a îmbătrînit. E prea tîrziu să o mai salvezi de la ce a devenit. Știu bine ce le fac copiilor, ce-i pun să facă... *Știu*, țigăncușo, pentru că am pățit chiar eu asta. Ai prefera să o știi moartă. În ochii lui verzi părea să se oglindească chinurile de altădată.

– De ce-mi faci asta? l-a întrebat Lily. De ce îmi spui toate astea?

– Worthy merită o șansă adevărată. Trebuie să-ți lași trecutul în urmă, altfel viitorul te va nenoroci.

– Te înșeli, i-a spus cu glasul tremurînd. Nicole trăiește încă. Este undeva aici, în oraș. Crezi că nu aș ști dacă a murit? Aș fi simțit... ceva înăuntrul meu mi-ar fi spus... Te înșeli!

– Țigăncușo...

– Nu vreau să mai discut. Să nu mai scoți nici un cuvînt, Derek, altfel prietenia noastră a luat sfîrșit. O să-mi recuperez fiica și o să te fac să-ți înghiți fiecare cuvințel. Acum aș vrea însă să-mi împrumuți un cal, pentru o oră-două.

– Te duci să-i dai nemerniculuí ăluia de italian cinci mii de lire, i-a spus Derek. Ar trebui să te urmăresc și să-l ucid pe ticălos!

– Nu. Știi că dacă pățește ceva pierd orice șansă de a o găsi pe Nicole.

El a dat din cap cu amărăciune.

– Worthy îți va pregăti un cal. Iar după asta, sper că Worthy va găsi o modalitate să te țină acasă nopțile.

Lily a ajuns la locul de întîlnire la asfințitul soarelui. Începuse să cadă o ploaie ușoară, care spăla mirosurile de gunoi, mîncare stricată și bălegar care persistau în Covent Garden. A văzut cu surprindere că Giuseppe era deja acolo.

S-a apropiat încet de el și a constatat cu surprindere că nu mai părea deloc stăpîn pe sine. Parcă se gîrbovise puțin, iar hainele îi păreau destul de ponosite. S-a întrebat de ce, după ce primise atîția bani de la ea, nu-și comandase haine noi. Cînd a văzut-o sosind, pe chipul lui s-a citit nerăbdarea.

– *Hai il denaro?*

– *Si*, i-a răspuns Lily, dar în loc să-i întindă săculețul în mîna întinsă l-a ținut strîns lîngă ea.

– *Come piove*, a continuat el mohorît. Plouă mereu, cerul e întotdeauna gri. Urăsc Anglia!

– De ce nu pleci? l-a întrebat Lily, privindu-l fără să clipească.

Giuseppe a ridicat din umeri.

– Nu am de ales. Stau aici pentru că așa vor ei. *E cosi.*

– Așa stau lucrurile, a tradus ea. Cine sînt *ei*, Giuseppe? Au vreo legătură cu Nicole și cu banii?

El a părut deranjat, de parcă vorbise mai mult decît trebuia.

– Dă-mi banii.

– Este ultima oară, Giuseppe, i-a spus Lily. Nu mai pot. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Am venit la Londra cînd mi-ai spus, ți-am dat totul fără să am cea mai mică certitudine că Nicole mai este în viață. Singura ta dovadă a fost rochița pe care o purta atunci cînd ai luat-o.

– Ai îndoieli că Nicoletta e încă la mine? a întrebat-o mieros Giuseppe.

– Da, mă îndoiesc de asta. Cred că s-ar putea să nu mai fie în viață.

– Îți dau cuvîntul meu că trăiește.

– Ei bine, a rîs amar Lily, iartă-mă, dar cuvîntul tău nu valorează prea mult în fața mea.

– Nu ar trebui să-mi vorbești așa, i-a spus Giuseppe. Nu știu cum se face, dar chiar în seara asta mă gîndeam că ar trebui să-ți aduc o dovadă că Nicoletta este în siguranță. Nu vreau să ai îndoieli. Cred că ar trebui să-ți arăt ceva care să te facă să mă crezi pe cuvînt. S-a uitat peste umăr, la labirintul de străduțe. Contrariată, Lily i-a urmărit privirea. El a strigat ceva în italiană, într-un dialect atît de obscur încît nici ea, care vorbea fluent italiana, nu l-a înțeles. La cîțiva metri depărtare a apărut o siluetă întunecată. Lily privea fix apariția stranie.

– *E lei*, a spus Giuseppe. Acum ce mai ai de spus?

Abia atunci Lily a realizat că silueta din depărtare era a unui bărbat care ținea în brațe ceva ca o păpușă. A ridicat copila puțin mai mult iar părul ei a strălucit precum onixul.

– Nu! a strigat Lily, cu inima bătîndu-i frenetic.

Copila l-a privit pe Giuseppe și a întrebat:

– *Papa? Siete voi, Papa?*

Era fiica ei. Era Nicole. Lily a scăpat pe jos săculețul și s-a îndreptat împleticindu-se spre ea. Giuseppe a prins-o și a ținut-o lîngă el, astupîndu-i gura cu palma, ca să-i înăbușe țipătul agonizant. Ea s-a luptat cu sălbăticie, clipind des ca să-și alunge lacrimile din ochi. Giuseppe i-a șoptit la ureche:

– *Si,* este Nicoletta, copilul nostru. *E molto carina,* nu-i așa? Un copil atît de drăguț...

La semnul lui Giuseppe, bărbatul a dispărut cu tot cu copil, topindu-se în noapte. Giuseppe a mai așteptat cîteva clipe înainte să-i dea drumul, pentru ca ea să nu mai reușească să le ia urma.

Lily nu se putea opri din plîns.

– Dumnezeule, a suspinat ea, gîrbovindu-se ca o bătrînică.

– Ți-am zis că este la mine, i-a spus Giuseppe aplecîndu-se după săculețul cu bani și deschizîndu-l ca să-i vadă conținutul. A oftat mulțumit.

– A vorbit în italiană, a spus Lily, continuînd să privească în direcția din care apăruse.

– Știe și engleza.

– Acolo unde o ții sînt și alți italieni? De aceea vorbește în italiană?

El a privit-o amenințător.

– Știi că mă înfurii dacă încerci din nou să o găsești.

– Am putea face un aranjament, Giuseppe. Trebuie să existe o sumă care să te mulțumească și să... Încerca să-și stăpînească tremurul din voce. Să mi-o aduci înapoi. Știi că asta nu poate dura la nesfîrșit. Pari să ții la Nicole. În adîncul inimii

știi că i-ar fi mai bine cu mine. Cel care o ținea în brațe... este tovarăș cu tine? Mai sînt și alții? N-ai fi venit singur din Italia... I-a întins o mînă, rugătoare. Cred că faci parte dintr-o grupare, dintr-o conspirație, cum vrei să o numești. Este singura concluzie la care pot ajunge. Banii pe care ți i-am dat... Ți-au luat mare parte din ei, nu-i așa? dacă tot ce am auzit eu despre asta este adevărat, înseamnă că ești în pericol, Giuseppe. Nu pot să cred că vrei ca Nicole să fie și ea expusă...

– Vezi prea bine că nu a pățit nimic, i-a retezat-o Giuseppe.

– Da, dar pentru cît timp? Chiar ești în siguranță, Giuseppe? Poate că ar fi și în interesul tău să ne înțelegem într-un fel, nu numai al ei. Îl ura într-atît de mult încît simțea că se înăbușă, dar s-a forțat să continue, văzînd o sclipire de interes în ochii lui. Am putea conveni asupra unei sume care să te mulțumească. Și am fi cu toții mulțumiți, dar în special fiica noastră. Ce zici, Giuseppe? Te rog...

El nu i-a răspuns imediat, doar a cercetat-o cu privirea.

– Este pentru prima oară că mă rogi ceva așa cum o face o femeie, i-a spus. Dulce, cu blîndețe. Probabil ai învățat asta în patul lordului Raiford, nu-i așa?

Lily a înghețat.

– Știi asta? a șoptit cu durere.

– Știu că ai devenit tîrfa lui Raiford, i-a spus el. Poate că te-ai schimbat, între timp. Poate că acum ai în sfîrșit ceva de oferit unui bărbat.

Tonul lui a revoltat-o.

– Cum de ai aflat?

– Știu tot ce faci, *cara.* Oriunde mergi. I-a atins fața, strecurîndu-și degetele fierbinți sub bărbia ei.

Ea i-a acceptat mîngîierea, deși înăuntrul ei era revoltată. Atingerea lui îi provoca silă.

– Vrei să te gîndești la ce ți-am spus? l-a întrebat cu glas nesigur.

– Poate.

– Atunci haide să stabilim suma.

El a clătinat din cap.

– Mai tîrziu.

– Cînd? Cînd ne mai vedem?

– *Fra poco*. Îți trimit un bilet cu locul.

– Nu. L-a prins de braț, pentru că el încerca să se îndepărteze. Trebuie să știu acum!

– Răbdare, i-a spus el, cu un rictus. *A piu tardi,* Lily. Și a plecat în grabă.

Ea și-a șters lacrimile amare de pe obraji. Îi venea să se trîntească pe jos, să țipe, să dea din picioare. Dar a rămas împietrită, ca o statuie, cu pumnii strînși. Dincolo de disperare era mulțumită. Își văzuse copila. Era Nicole, fără îndoială. Și-a amintit fețișoara dulce, fragilitatea de păpușă.

– Dumnezeule, ai grijă de ea, a șoptit.

S-a îndreptat spre pur-sîngele arab pe care i-l împrumutase Derek și l-a mîngîiat pe grumaz. Prin minte îi treceau o mulțime de gînduri. A urcat în șa și și-a aranjat fustele și pelerina. Dintr-un impuls, a luat-o în direcția în care dispăruse Giuseppe, adînc în acel *no-man's land* în care nici măcar poliția nu îndrăznea să se aventureze, fie zi, fie noapte. Acolo sălășluiau toți nelegiuiții, de la hoți de buzunare la criminali, tîrfe, escroci. Plin de colțuri întunecate și de alei întortochiate, era locul unde depravarea era la ea acasă. Aceea era lumea în care trăia copilul ei.

Văzîndu-i hainele scumpe și calul de rasă, vagabonzii au început să se apropie, cu mîinile întinse spre ea. Unul a prins-o de botină iar ea s-a ferit speriată și și-a îmboldit calul. Cum putuse să se aventureze într-un astfel de loc, fără însoțitori, fără să fie înarmată? Nu mai gîndea clar. A ieșit pe o stradă laterală, spre siguranța relativă dată de Covent Garden.

Un tumult i-a ajuns la urechi, din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropia de capătul străzii. Era un grup mic de bărbați, unii în zdrențe, alții bine îmbrăcați, care păreau să asiste la ceva. Lily s-a încruntat cînd a auzit lătrături și mîrîieli de cîini. Bărbații erau fascinați de acel așa-zis sport sîngeros, în care puneau un animal într-un țarc alături de cîini flămînzi și-i priveau cum se sfîșiau. S-a întrebat ce animal era menit să fie măcelărit în seara aceea. În ultima vreme se obișnuia să fie aruncați viezuri în mijlocul cîinilor. Aceștia aveau pielea groasă și mușcau adînc, așa că spectacolul era garantat. A încercat să treacă printre două clădiri ca să-i ocolească, știind că de obicei acești oameni aveau porniri violente.

La adăpostul unor căruțe a văzut un băiat care stătea chircit, cu capul sprijinit de genunchi. Umerii îi tremurau, se vedea că plîngea. Deși știa că nu proceda bine, Lily a oprit.

– Băiete, a spus ea întrebător.

El a ridicat privirea, dînd la iveală un chip murdar brăzdat de lacrimi. Era slab și palid, cu trăsături ascuțite. Probabil că era de aceeași vîrstă cu Henry, unsprezece sau doisprezece ani, dar părea mai mic din cauză că era subnutrit sau poate bolnav. La vederea ei, băiatul s-a oprit din plîns, rămînînd cu gura deschisă.

– De ce plîngi? l-a întrebat încet Lily.

– Nu plîng, i-a răspuns el, ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca zdrenţuită.

– Te-a bătut cineva?

– Nu.

– Aştepţi pe cineva de acolo? l-a întrebat, făcînd un gest spre locul de unde veneau zgomotele.

– Da. Vor veni curînd să-l ia. Şi i-a arătat o căruţă pictată, cu însemnele unui circ ambulant. Iar în faţa căruţei era un cal numai piele şi os care nu arăta deloc prea sănătos.

– Hm? Lily a coborît de pe cal. Băiatul s-a ridicat în picioare, păstrînd distanţa cuvenită dintre ei, şi a condus-o spre una din lateralele căruţei. Acolo, în spatele unor gratii, se vedea capul unui urs. La naiba! a exclamat ea.

Ursul îşi sprijinea capul mare pe labe. A privit-o curios.

– Nu-ţi face nici un rău, i-a spus repede băiatul, mîngîindu-l pe cap. E tare bun. Şi bătrîn.

– Se vede că este bătrîn, i-a răspuns Lily privind fascinată ursul.

– Poţi să-l atingi.

Lily şi-a trecut cu grijă mîna printre gratii, gata să şi-o retragă în orice secundă. Ursul respira liniştit, cu ochii pe jumătate închişi. L-a mîngîiat uşor pe cap şi l-a privit cu milă.Din loc în loc, pe gît, avea zone fără blană.

– N-am mai atins niciodată un urs, i-a spus ea. Nu unul viu, oricum.

Băiatul şi-a tras nasul.

– Nici el n-o să mai fie, curînd.

– Eşti de la circ? a întrebat Lily, citind ce scria pe căruţă.

– Da. Tata e îmblînzitor de animale. Pokey nu mai ţine minte ce trebuie să facă în arenă. Tata mi-a spus să-l aduc aici şi să-l vînd pe zece lire.

– Ca să-l măcelărească? a întrebat Lily, indignată. Or să-l lege cu lanţuri şi or să-l lase pradă cîinilor, să-l sfîşie.

– Da, i-a răspuns băiatul, nefericit. Încep cu şobolani şi viezuri, ca să întărîte cîinii. După care vine rîndul lui Pokey.

Lily era scandalizată.

– Dar este prea bătrîn ca să se poată apăra! Atunci şi-a dat seama că fusese ras din loc în loc, pe gît, pentru ca să poată fi sfîşiat de cîini. Îl pregătiseră deja pentru a fi sacrificat.

– Nu mă pot întoarce fără zece lire, a suspinat băiatul. Tata mă va omorî în bătaie.

Lily şi-a ferit privirea de la chipul lui nefericit. Nu putea face nimic, doar să spere că ursul nu va suferi prea mult.

– Ce noapte! a murmurat. Lumea era plină de brutalitate. Nu aveai cum să i te împotriveşti. Iar acel animal lipsit de apărare o umplea de amărăciune. Îmi pare rău, a şoptit şi s-a întors la calul ei. Nu putea face nimic.

Un bărbat uriaş s-a apropiat de ei. Avea grumazul unui taur şi nişte mîini ca nişte crengi de copac. Între dinţii stricaţi ţinea un trabuc.

– Unde eşti, pramatie? a strigat cu glas tunător. Cînd a văzut calul pur-sînge, ochii i-au strălucit curioşi. Ce avem noi aici? A dat ocol animalului, privind-o pe Lily. A observat totul: pelerina elegantă, materialul fin al poalelor rochiei, coafura îngrijită care se ivea de sub glugă. După care şi-a întors privirea spre băiat. L-ai adus? Ia să vedem! Văzînd cît de docil era ursul, s-a strîmbat dezgustat. Pe *ăsta* vrea taică-tu să-i dau eu banii?

– Da, domnule, i-a răspuns băiatul iar glasul i-a tremurat.

Lily nu mai putea suporta. Erau deja prea multă suferință inutilă și cruzime pe lume. Nu putea să-l lase să chinuie un biet urs bătrîn.

– Îți dau eu zece lire pe el. Este evident că bietul animal nu-ți va servi la mare lucru, domnule... Și și-a dus discret mîna la corset, acolo unde avea un săculeț pentru bani.

– Se numește Rooters. Nevil Rooters, i-a spus băiatul.

Rîsul disprețuitor al bărbatului a răzbătut peste zgomotele scoase de bărbații adunați.

– Sînt mai bine de două sute de oameni acolo, i-a spus el. Și au plătit deja ca să vadă sînge. Ține-ți banii, cucoană. Eu iau ursul.

Lily s-a uitat grăbită în jur. A dat cu ochii de un lanț gros, pe o grămadă de lăzi.

– Dacă spui... a murmurat și a lăsat săculețul cu monede să-l scape printre degete. Acestea au căzut cu zgomot pe caldarîm. Oh, Dumnezeule, acolo aveam bani și bijuterii! a exclamat ea.

Rooters fixa săculețul cu priviri lacome.

– Bijuterii, zici? S-a lins pe buze și s-a aplecat, întinzînd o mînă groasă spre săculeț.

S-a auzit un zgomot scurt, metalic, și o lovitură. Rooters a căzut cu fața în praful de pe caldarîm și nu a mai mișcat. Lily a lăsat lanțul să-l scape din mîini și a zîmbit mulțumită. Băiatul nu-și revenea din uimire. Lily a ridicat săculețul și i l-a întins.

– Du banii aceștia acasă. Sînt mai mult decît suficienți pentru cal și căruță.

– Dar cum rămîne cu Pokey...?

– Am eu grijă de el, i-a promis. Nimeni nu-i va mai face nici un rău.

Ochii copilului au strălucit. I-a zîmbit timid. Și-a luat inima în dinți și a atins un fald de-al pelerinei ei:

– Mulțumesc, mulțumesc! Și s-a pierdut în întuneric.

Lily l-a privit îndepărtîndu-se, după care s-a grăbit să-și lege calul în spatele căruței. Înăuntru, ursul începuse să se agite

– Stai liniștit, Pokey, i-a spus ea în șoaptă. Lasă-mă să te salvez. S-a urcat în căruță și a întins mîna după hățuri.

S-a speriat pentru că a simțit o strînsoare în jurul gleznei. A privit în jos și a dat de chipul furios al lui Rooters. Acesta a încercat să o tragă jos din căruță. Lily a căzut la pămînt, cu un strigăt.

– Vrei să-mi furi ursul, ai? Stătea deasupra ei, cu fața desfigurată de mînie. Vii aici din casa ta scumpă, călare pe un cal frumos și cauți necazul cu lumînarea... Ei bine, de el o să ai parte! A început să-i tragă sălbatic de corset și să-i ridice fustele.

Lily țipa și încerca să se elibereze, dar el o țintuise la pămînt cu greutatea lui. Îi apăsa pe coaste, gata-gata să i le frîngă. Urechile au început să-i țiuie. Abia dacă mai putea respira.

– Nu... a șoptit ea.

– Ești doar o tîrfă din West End, i-a spus el. Și ce m-ai lovit în cap!

S-a auzit o voce, venind parcă de nicăieri:

– E un obicei de-al ei. Tot încerc să o dezvăț.

– Cine ești? Peștele ei? Rooters îl privea amenințător pe

noul venit. O s-o vezi înapoi cînd termin cu ea.

Lily a întors capul. A distins cu greu silueta soţului ei. Nu putea fi adevărat. Trebuia să fie doar o iluzie.

– Alex, a gemut ea. După care a auzit vocea lui tunătoare:

– Dă-te naibii jos de pe soţia mea!

Capitolul 11

Rooters îl privea atent, încercînd să-şi dea seama cît era de periculos. Ursul se agita în cuşcă, stîrnit de agitaţia din jur. Dar zgomotele făcute de el erau nimic în comparaţie cu mîrîielile înfricoşătoare scoase de soţul ei, în timp ce-l împingea cît-colo pe bărbatul cocoţat deasupra ei. Brusc, s-a simţit eliberată de greutate şi a putut respira în voie. A tras aer adînc în piept şi şi-a dus mîinile la coaste, încercînd să înţeleagă ce se întîmpla.

Cei doi se luptau cîţiva paşi mai încolo, scoţînd sunete neomeneşti. Cu un pumn plin de forţă, Alex a reuşit să-l arunce peste grămada de lăzi.

Lily rămăsese cu gura căscată. Îl privea pe Alex cu ochi mari, uimiţi.

– Dumnezeule, a şoptit. Nu-l mai recunoştea. S-ar fi aşteptat la cîteva manevre civilizate din box, poate chiar să scoată pistolul, dar el se transformase într-un străin însetat de sînge, care îşi doborîse adversarul cu mîinile goale. Nu şi-l imaginase capabil de atîta violenţă.

Clătinîndu-se pe picioare, Rooters a reuşit să se agaţe din nou de Alex, care s-a întors şi i-a dat un pumn între coaste. După care l-a terminat cu o lovitură crîncenă în spate. Rooters

s-a prăbuşit la pămînt cu un geamăt. Cu saliva curgîndu-i pe la colţul gurii, a încercat să se ridice din nou dar a trebuit să se declare învins. Alex şi-a descleştat pumnii şi a privit spre Lily.

Ea s-a dat un pas înapoi, speriată de strălucirea sălbatică din ochii lui. Trăsăturile lui au părut să se îmblînzească iar ea a alergat spre el, fără să mai stea pe gînduri:

– Alex! Alex!

A luat-o în braţe, încercînd să o liniştească.

– Inspiră adînc. Din nou.

– Ai apărut la timp! a suspinat ea.

– Ţi-am spus că voi avea grijă de tine. Indiferent cît va fi de greu. A lipit-o la pieptul lui şi a început să-i şoptească în păr, alternînd de la blesteme la vorbe liniştitoare. Lily era mai tulburată decît o văzuse vreodată.

– Cum ai ştiut? Cum de m-ai găsit?

– Lady Lyon nu era acasă. Am mers la Craven şi am descoperit că plecasei, deşi trăsura era încă acolo. Worthy a fost nevoit să recunoască în faţa mea că ai plecat neînsoţită în Covent Garden. A făcut un semn din cap spre vizitiul său, care îl aştepta lîngă trăsură. Greaves şi cu mine am luat străzile la rînd în căutarea ta. A privit-o în ochi: ţi-ai încălcat promisiunea faţă de mine, Lily.

– Ba nu. Mi-ai spus să iau trăsura şi servitorii atunci cînd plec să-l văd pe Craven. Asta am şi făcut.

– Nu discutăm acum sementică, i-a spus el posomorît. Ştii prea bine ce vreau să spun.

– Dar, Alex...

– Şşt. Alex se uita peste capul ei la cei doi bărbaţi care îşi făcuseră apariţia şi îl priveau nedumeriţi pe Rooters, căzut la pămînt.

– Ce naiba... ? a exclamat unul dintre ei, în timp ce celălat se scărpina în cap. Du-te după urs. Cîinii aproape că au terminat cu viezurele.

– Nu! a strigat Lily, sărind în faţa lor. Alex a încercat să o protejeze. Sunteţi nişte măcelari! De ce nu vă aruncaţi voi în faţa cîinilor? S-a întors spre Alex şi s-a agăţat de cămaşa lui. Am cumpărat ursul! Este al meu! Cînd am văzut ce voiau să facă nu m-am putut abţine. Nu-i lăsa să-l ia, o să fie sfîşiat în bucăţi!

– Lily, i-a spus el cu blîndeţe. Calmează-te. Ascultă-mă. Lucruri de genul acesta se întîmplă la tot pasul.

– Este o cruzime! O barbarie!

– Sînt de acord, dar chiar dacă am reuşi să-l salvăm pe acesta, vor găsi un altul.

A izbucnit în plîns.

– Îl cheamă Pokey, s-a smiorcăit ea. Ştia că se purta complet iraţional. Nu se lăsase niciodată pradă emoţiilor, nu se agăţase de un bărbat, căutînd alinare şi ajutor. Dar după şocul de a-şi fi revăzut fiica şi după evenimentele ameţitoare din ultimele zile, părea să-şi fi pierdut temporar sănătatea mentală. Nu vreau să-l ia ei! a spus disperată. Îl vreau drept cadou de nuntă!

– Cadou de nuntă? Se uita mirat la căruţa veche, printre gratiile căreia ursul îşi scosese acum botul. Afurisitul nu mai avea mult de trăit, fie că era folosit drept momeală, fie că nu.

– Te rog, a mai spus Lily, mototolindu-i pieptii cămăşii.

Înjurînd printre dinţi, Alex a împins-o deoparte.

– Du-te la Greves şi ia unul din cai, i-a spus în şoaptă. Mă ocup eu de ei.

– Dar...

– Fă cum îți spun, i-a spus hotărît. Lily l-a ascultat și s-a îndepărtat, fără să se grăbească. Alex s-a apropiat de cei doi. Animalul este al nostru, le-a spus calm.

Unul dintre bărbați a făcut un pas înainte, îndreptîndu-și umerii.

– Avem nevoie de el pentru cîini.

– Va trebui să vă găsiți alt urs. Soția mea îl vrea pe acesta. Le-a zîmbit cu răceală. Vă gîndiți să vă împotriviți?

Cei doi s-au uitat din nou la Rooters, care zăcea inert și apoi la Alex, care continua să-i privească amenințător. Era clar că nu doreau să-i împărtășească soarta celui căzut.

– Și ce dracu' mai dăm la cîini? a întrebat unul dintre ei.

– Am cîteva sugestii, i-a răspuns Alex. Dar niciuna nu vă va fi pe plac.

S-au dat cîțiva pași înapoi.

– O să trebuiască să ne mulțumim cu viezurii, a murmurat unul.

Celălalt s-a încruntat, nemulțumit.

– Dar le-am promis un urs...

Alex i-a făcut un semn lui Greaves. Acesta s-a apropiat imediat:

– Da, domnule?

– Vreau să duci căruța acasă, i-a spus Alex. Lady Raiford și cu mine ne vom întoarce călare.

Greaves nu părea prea încîntat să ducă ursul pînă la Swans Court. Dar nu a protestat.

– Da, domnule, a spus pe un ton supus. S-a apropiat de căruță, și-a pus cu un gest larg, teatral, batista pe bancheta din

lemn și s-a așezat cu grijă, să nu-și murdărească livreaua. Alex a zîmbit și s-a îndreptat spre colțul în care aștepta Lily.

Ea părea foarte îngrijorată.

– Alex, crezi că am putea să-i facem o cușcă la Raiford Park? Sau poate să-l lăsăm liber în vreo pădure?

– Este prea domesticit ca să fie eliberat acum. Am un prieten care are cîteva animale sălbatice pe domeniul său. Cu puțin noroc, aș putea să-l conving să-l primească și pe Pinky.

– Pokey.

A ajutat-o să urce în șa și a privit-o grăitor:

– Mai ai vreo escapadă plănuită pentru seara aceasta? Sau petrecem și noi în sfîrșit cîteva ore tihnite, acasă?

Lily și-a plecat privirea și nu i-a răspuns, deși era tentată să-i amintească că îl avertizase că nu va fi genul obișnuit de soție. A privit pe furiș la silueta lui întunecată, luptîndu-se să stăvilească valul de nervozitate care o cuprinsese. Ar fi vrut să-i mulțumească pentru tot ce făcuse dar parcă avea limba legată.

– Să mergem, i-a spus el scurt.

Ea și-a mușcat buzele.

– Alex, bănuiesc că regreți deja că te-ai căsătorit cu mine.

– Regret că nu m-ai ascultat și că te-ai pus singură în pericol.

– Nu am avut de ales. Trebuia să rezolv anumite lucruri.

– Nu-i datorai banii lui Craven, a spus el sec. Ai dat cele cinci mii de lire altcuiva. Văzînd-o că a încuviințat, a continuat: în ce ești implicată, Lily?

– Te rog, nu mă întreba, i-a șoptit ea nefericită. Nu vreau să te mint.

Tonul lui era blînd:

– De ce nu ai încredere în mine?

Ea şi-a înfăşurat hăţurile de mînă şi a pornit, ferindu-şi privirea.

Alex stătea cu mîna pe sticla de coniac şi privea în gol, în semiîntunericul din bibliotecă. Lily era sus, se pregătea de culcare. Era evident că se temea de ceva, dar nimic pe lume nu avea să o facă să-i spună despre ce era vorba. Nu ştia cum să o determine să aibă încredere în el. De fiecare dată cînd o privea în ochi, simţea pericolul care o făcea să se ascundă şi mai tare de el. Ştia că nu banii erau problema. Îi spusese foarte clar că putea dispune de orice sumă, dar asta nu ajutase la nimic. Fusese atît de naiv încît să creadă că, după ce îşi va achita datoria, sclipirea de teamă din ochii ei se va stinge miraculos. Numai că ea rămăsese acolo. Iar ceea ce se întîmplase în seara aceasta fusese doar o încercare a ei de a scăpa de o piatră de moară care o trăgea tot mai jos. Cunoştea toate semnele cuiva care încerca să scape de o mare durere. Îşi petrecuse doi ani din viaţă făcînd acelaşi lucru.

A lăsat sticla jos, fără să-şi toarne vreo picătură, şi s-a frecat la ochi. Nu s-a mişcat din loc, deşi ştia că ea era acolo. Toate simţurile îl avertizau atunci cînd ea era în apropiere.

S-a întors cu faţa spre ea. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă. Părea mică, nesigură şi ispititoare. A văzut imediat sticla de băutură din spatele lui:

– Ţi-ai turnat ceva de băut?

– Nu. Şi-a trecut mîna prin păr. În glas i s-a citit nerăbdarea. Ce doreşti?

– Este noaptea nunţii noastre.

Nu mai ştia nimic altceva, doar că o dorea. Îi putea ghici silueta dincolo de materialul subţire al cămăşii de noapte, ştia senzaţiile pe care i le provoca trupul ei, sub al lui. Era excitat dar a încercat să pară indiferent. Voia să audă din gura ei, voia ca ea să recunoască faptul că venise după el pentru asta.

– Aşa este, a spus pe un ton neutru.

Ea a dus o mînă la gît şi a început să se joace cu părul, gest care l-a vrăjit şi mai tare.

– Eşti obosit?

– Nu.

Ea a continuat, deşi se vedea că era stînjenită.

– Doreşti să mergi la culcare? Curînd?

S-a apropiat de ea.

– Vrei asta?

Lily a plecat ochii.

– Nu m-ar deranja dacă ai dori să...

– Mă vrei în patul tău? A luat-o în braţe, iar Lily a roşit.

– Da, a reuşit ea să şoptească înainte ca gura lui să pună stăpînire pe a ei. L-a cuprins de talie şi s-a relaxat, lipită de el. Promisiunea trupului lui o ardea, voia să o ţină strîns, strîns de tot, să o strivească. Numai că el a amînat momentul. A dus-o sus şi a dezbrăcat-o cu grijă, după care a lăsat-o să-l ajute să se dezbrace la rîndul lui. Prea puţin familiarizată cu hainele bărbăteşti, ea a reuşit cu greu să găsească nasturii ascunşi în

interiorul pantalonilor lui. El i-a arătat cum să-i desfacă și și-a ținut răsuflarea atunci cînd mîna ei l-a atins ușor, intim.

A întins-o pe pat și a acoperit-o cu săruturi fierbinți. Lily i s-a abandonat total, mai mult decît o făcuse în nopțile de dinainte, lăsîndu-și mîinile să-l exploreze.

Trupul ei zvelt ce se arcuia l-a făcut să scoată un geamăt. Respirînd greu, a sărutat-o pătimaș și a făcut-o să-și desfacă picioarele. Tremurînd, ea a depărtat genunchii și s-a împins înainte, dorindu-și mai mult iar el a pătruns-o ușor cu degetele.

Cu un geamăt neajutorat, Lily s-a lipit și mai tare de trupul lui, mișcîndu-se în același ritm cu degetele lui. A sărutat-o pe gît, pe umeri, după care și-a retras mîna.

– Deschide ochii, i-a șoptit privind-o în ochi și ținîndu-i genunchii cît mai depărtați. Privește-mă.

I-a susținut privirea intensă cînd el s-a împins cu putere în ea. Ochii i s-au dilatat atunci cînd i-a simțit forța cu care se mișca ritmic înăuntrul ei. Plăcerea creștea în intensitate iar ea și-a înfipt degetele în spatele lui. L-a auzit șoptindu-i la ureche, fraze sparte, cuvinte pe care nu mai părea în stare să le țină pentru el – cît era de frumoasă în ochii lui, cît de tare o dorea... că o iubea. Confuză și neîncrezătoare, a simțit plăcerea catifelată explodînd în ea și s-a lăsat copleșită de sentimente pe care nu le putea descrie în cuvinte. Și-a ținut răsuflarea atunci cînd el a ajuns la orgasm iar trupul lui ferm a tremurat, lipit de ea.

Cea mai apăsătoare tăcere dintre toate s-a lăsat apoi între ei. Lily a rămas cu ochii închiși, deși în minte i se roteau o mulțime de întrebări. *Te iubesc*... Nu se putea să fi vorbit serios, și-a spus. Mătușa Sally o avertizase să nu dea niciodată crezare

vorbelor pe care un bărbat le rostea în flăcările pasiunii. Nu înțelesese ce voia să spună, la vremea aceea.

Un minut mai tîrziu, Alex s-a mișcat ușor, de parcă ar fi încercat să se dea deoparte de pe ea. S-a prefăcut că dormea și nu i-a dat drumul din îmbrățișare.Cînd Alex a încercat să-i desfacă mîinile, a murmurat ceva, ca și cum ar fi făcut-o în somn și l-a ținut și mai strîns. Spre ușurarea ei, el a renunțat. Îi simțea respirația neregulată. Probabil că acum realiza ce spusese. Și regreta.

Dar, Dumnezeule mare... cît de mult își dorea să fie adevărat!

Alarmată de propriile gînduri, a reușit cumva să se relaxeze. El merita pe cineva mai bun ca ea, o femeie pură, inocentă, nepătată. Iar dacă ținea cu adevărat la ea, era doar pentru că nu o cunoștea cu adevărat. O dată ce va afla de copilul ei nelegitim o va părăsi. Iar dacă își va permite să se îndrăgostească de el, inima ei va fi zdrobită în mii de bucăți.

– Nu este nevoie să vă spun eu în ce scandal vulgar ați intrat, le-a spus lady Lyon privindu-i pe proaspeții căsătoriți asemenea unei guvernante care își prisese pupila sărutîndu-se într-un colț cu un țăran necioplit. Femeia elegantă, cu păr argintiu și ochi direcți, albaștri, fusese o mare frumusețe în tinerețe.

Alex a ridicat din umeri, scuzîndu-se:

– Dar, mătușă, adevărul este că...

– Nu încerca să-mi dai detalii, băiat impetuos! Am auzit şi eu zvonurile şi este destul.

– Da, mătuşă Mildred, a repetat umil Alex, pentru a zecea oară, aruncînd o privire furişă spre soţia lui. Erau cu toţii în salonul decorat în verde şi auriu, în casa lordului Hampton Lyon de pe Brook Street. Lily stătea cuminte pe un scaun, cu mîinile încrucişate în poală. El s-a abţinut cu greu să nu zîmbească, vîzînd-o cît era de supusă. O avertizase la ce trebuia să se aştepte. Şi avusese dreptate: de trei sferturi de oră, mătuşa lui le făcea morală.

– Jocuri de noroc, nuditate, promiscuitate şi Dumnezeu mai ştie cîte altele! a continuat înţepat lady Lyon. Şi totul în văzul lumii întregi. Eşti la fel de răspunzător ca şi soţia ta, Alexander. Ba chiar mai mult ca ea. Cum ai îndrăznit să pătezi astfel numele familiei noastre? A clătinat din cap şi l-a privit severă. Singurul lucru înţelept pe care l-ai făcut a fost să vii la mine. Deşi mi-e greu să cred că vă mai pot salva de la ruina socială. Dar dacă voi reuşi, voi triumfa în cea mai mare provocare a vieţii mele.

– Avem încredere deplină în tine, mătuşă Mildred, a şoptit Alex plin de umilinţă. Doar tu ai putea reuşi asta.

– Adevărat, i-a răspuns lady Lyon.

Lily şi-a dus mîna la gură, ca să nu-i surprindă zîmbetul. Îi făcea plăcere să-l vadă pe soţul ei mustrat ca un şcolar năzdrăvan. Şi în ciuda cuvintelor aspre ale mătuşii, era evident că îl adora.

Lady Lyon a privit-o bănuitoare.

– N-am să înţeleg niciodată de ce s-a căsătorit nepotul meu cu tine. Trebuia să o ia pe sora ta, care e bine-crescută, iar tu să-i fii amantă.

– Nu vă contrazic, i-a răspuns Lily, vorbind pentru prima oară. Am fost perfect de acord să-i fiu amantă. Ar fi fost un aranjament mai convenabil. I-a zîmbit dulce lui Alex, ignorîndu-i privirile ucigătoare. Cred că a vrut să se căsătorească cu mine pentru că are această idee nebunească. Crede că mă poate aduce pe drumul drept. A dat dramatic ochii peste cap. Dumnezeu ştie de ce crede asta.

Lady Lyon o privea cu interes.

– Hmm. Acum încep să înţeleg de unde vine acestă atracţie. Eşti o hoţomancă. Şi nu mă îndoiesc că eşti şi foarte inteligentă. Dar chiar şi aşa...

– Mulţumesc, i-a întrerupt Lily o nouă rundă de reproşuri. Lady Lyon, apreciez dispoziţia de vă folosi influenţa spre binele nostru. Dar să fim primiţi în cercuri respectabile... A clătinat din cap. Nu este posibil.

– Chiar aşa? i-a răspuns bătrîna doamnă. Dă-mi voie să te informez, domnişoară impertinentă, că *voi face* acest lucru! Cu condiţia să nu te mai dai în spectacol atît de scandalos!

– Nu va mai face aşa ceva, s-a grăbit Alex să o asigure. Şi nici eu, mătuşă Mildred.

– Foarte bine. Îmi voi începe campania, i-a spus pe un ton demn de Wellington, la Waterloo. Iar voi îmi veţi urma întocmai instrucţiunile.

Alex s-a apropiat de mătuşa lui şi a sărutat-o pe obrazul brăzdat de riduri.

– Ştiam că pot conta pe ajutorul tău.

– Făţarnicule, i-a răspuns ea şi i-a făcut semn lui Lily să se apropie. Poţi să mă săruţi şi tu, copilă.

Ascultătoare, Lily şi-a lipit buzele de obrazul întins de ea.

– Acum, că v-am văzut pe amîndoi, a continuat lady Lyon, sînt convinsă că nu *toate* zvonurile sînt adevărate. Decadența se citește de obicei pe chip, iar tu nu pari deloc degenerată, așa cum mă așteptam. A făcut ochii mici. Îmbrăcată potrivit, sînt convinsă că ai putea trece drept o femeie respectabilă.

Lily a făcut o scurtă plecăciune.

– Mulțumesc, i-a spus cu exagerată smerenie.

– Avem o problemă cu ochii, i-a spus dezaprobator lady Lyon. Sînt prea întunecați, prea plini de zburdălnicie. Poate că vei reuși cumva să le mai îmblînzești expresia...

Alex a protestat imediat, strecurîndu-și mîna pe după talia lui Lily.

– Nu are rost să discutăm despre ochii ei, mătușă. Sînt cea mai reușită trăsătură a ei. S-a uitat cu tandrețe la soția lui. Țin mult la ei.

Lily nu-și mai putea desprinde privirea dintr-a lui. Simțea o căldură în tot corpul, inima îi bătea cu putere. Brusc, brațul lui părea singurul ei suport. Conștientă de privirile curioase aruncate de lady Lyon, a încercat să-și ferească ochii și să se deprindă de el dar nu a reușit. Așa că l-a așteptat pe el să facă acest gest. Într-un final, el a strîns-o ușor și i-a dat drumul.

Glasul lui Mildred era mai tăios ca pînă atunci:

– Lasă-ne singure, Alexander.

El s-a încuntat.

– Mă tem că nu mai vem timp...

– Nu e cazul să-ți faci griji. Bătrînul dragon nu o va devora pe frumoasa mireasă. Vreau doar să-i dau cîteva sfaturi. Vino mai aproape, copilă. I-a făcut semn să se așeze lîngă ea. Fără să-și privească soțul, Lily a luat loc pe sofa.

Alex i-a aruncat mătușii o privire amenințătoare și a ieșit.

Lady Lyon a părut amuzată de expresia nepotului ei.

– E clar că nu suportă să ți se aducă vreo critică, a chicotit ea.

– Este doar dreptul lui să facă asta. Lily era surprinsă de schimbarea de atitidine a femeii. Devenise brusc foarte blîndă.

– Este nepotul meu favorit, știi. Cel mai reușit exemplar pe care l-a produs familia noastră. Mai de ispravă decît fiul meu Ross, fermecător, alintat, bun de nimic. Nu cred că vei aprecia vreodată pe deplin norocul de a-l fi vrăjit pe Alexander. Cum ai făcut va rămîne un mister pentru mine.

– Și pentru mine, i-a răspuns Lily.

– Nu mai contează. L-ai schimbat, să știi. Lady Lyon a făcut o pauză. Nu cred că l-am văzut atît de deschis de cînd era copil, înainte ca părinții lui să moară.

– Dar sînt convinsă că atunci cînd Caroline Whitmore a...

– Dă-mi voie să-ți spun ceva despre americanca aceea, a întrerupt-o ea. Era o făptură frumoasă, predispusă la romantism și nebunii. Sînt sigură că ar fi fost o soție potrivită pentru Alexander. Dar domnișoara Whitmore nu-l înțelegea în profunzime, sau poate nici nu a dorit asta. Ochii i-au devenit gînditori, sau poate chiar triști. Nu ar fi știut să aprecieze imensa dragoste de care este el capabil. Bărbații Raiford sînt unici în această privință.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

– Le permit femeilor să aibă o imensă putere asupra lor. Dragostea lor este gata-gata să se transforme în obsesie. Fratele meu Charles – tatăl lui Alexander – și-a dorit să moară după ce soția lui s-a prăpădit. Nu putea concepe viața fără ea. Ai știut acest lucru?

– Nu, doamnă, i-a spus Lily, uimită.

– Alexander nu este deloc diferit. A o pierde pe femeia pe care o iubeşte, prin moarte sau prin trădare, ar avea acelaşi efect asupra lui.

Lily făcuse ochii mari.

– Lady Lyon, cred că exageraţi. Sentimentele lui pentru mine nu sînt chiar atît de puternice. Nu cred că...

– Nu eşti într-atît de inteligentă precum te-am crezut, copilă, dacă nu ai realizat că te iubeşte.

Lily o privea în tăcere, copleşită de emoţie.

– Închide gura, copilă, altfel intră musca.

Tonul ei îi amintea de mătuşa Sally.

– Spuneaţi că vreţi să-mi daţi un sfat, doamnă?

– Oh, da. Lady Lyon a privit-o cu subînţeles. Am auzit destule despre tine şi despre felul tău sălbatic de a fi. Într-un fel, îmi aminteşti de mine, cînd eram tînără. Eram o fată de viaţă, spirituală, cu o siluetă plăcută. Înainte de căsătorie am frînt multe inimi, destule ca s-o înnebunesc pe biata mea mamă. Nu mă simţeam deloc presată să accept un bărbat drept domnul şi stăpînul meu. Nu tocmai atunci, cînd aveam toată Londra la picioare. Flori, poezii, săruturi furate... A zîmbit aducerilor aminte. Era un deliciu. Bineînţeles că nu doream să sacrific toate astea doar ca să mă căsătoresc. Dar am descoperit ceva, măritîndu-mă cu lordul Lyon: că dragostea unui bărbat bun merită cîteva sacrificii.

Lily nu-i mai vorbise atît de franc unei femei de la moartea mătuşii Sally:

– Lady Lyon eu nu mi-am dorit să mă căsătoresc. Mult prea mult timp am fost independentă. Alex şi cu mine suntem prea încăpăţînaţi ca relaţia noastră să meargă.

Lady Lyon a părut să-i înţeleagă temerile:

– Trebuie să priveşti aşa lucrurile: Alexander te vrea suficient de mult încît să fie dispus să se expună ironiilor. Pentru un bărbat atît de mîndru, este o concesie foarte mare.

Lily s-a încruntat.

– N-aş face nimic care să-l pună într-o lumină prostă, a spus cu convingere. Şi-a adus însă aminte imediat de spectacolul pe care îl dăduse în Covent Garden pentru ursul de la circ şi a roşit puternic. Nu trecuse mai mult de o zi de la căsătoria lor şi deja se comportase scandalos. *La naiba,* şi-a şoptit în barbă.

Surprinzător, femeia în vîrstă i-a zîmbit.

– Nu-ţi va fi uşor, este evident. Va fi o luptă lungă şi grea. Şi interesant de urmărit, sînt convinsă.

Prin intermediul lui lady Lyon au fost invitaţi la cîteva serate la care a fost anunţată discret şi căsătoria lor. Nu aveau cum să evite total un scandal, dar cel puţin nu au căzut în dizgraţie. La insistenţele ei, Lily a îmbrăcat numai rochii modeste şi a stat doar în compania femeilor respectabile, măritate.

Spre surprinderea ei, bărbaţii cu care jucase cot la cot, cu care schimbase insulte prieteneşti, cu care băuse şi glumise la Craven's o tratau acum cu deferenţă. Doar ocazional cîte un domn mai în vîrstă i-a făcut complice cu ochiul, ca şi cum împărtăşeau o conspiraţie. Pe de altă parte, soţiile lor nu se

arătau excesiv de prietenoase, dar nimeni nu îndrăznea să o evite deschis, pentru că o avea pe lady Lyon de partea ei. În plus, Lily avea o avere impresionantă și un titlu nobiliar.

Cu fiecare eveniment la care participa, poziția ei era mai „stabilă". Nu a putut să nu observe că era privită acum diferit, că i se dădea atenție și i se făceau complimente. Unii aristocrați care pînă atunci îi arătaseră doar o politețe rece erau acum atenți, chiar afectuoși, de parcă ar fi fost dintotdeauna favorita lor. I-a mărturisit lui Alex că a deveni respectabil i se părea o mare ofensă, lucru care l-a amuzat.

– Parcă aș fi scoasă la inspecție, i-a spus Lily în timp ce citeau invitațiile primite, într-unul din saloanele de la etaj. Ca un ponei căruia i se împletesc panglici în coadă. Ia te uită, lume! Nu e chiar atît de sălbatică și de vulgară cum credeam! Sper din toată inima să merite efortul.

– E chiar atît de greu? a întrebat-o el iar ochii îi zîmbeau.

– Nu, a recunoscut ea. Vreau să reușesc. Sînt înspăimîntată de ce mi-ar putea face mătușa ta Mildred în caz contrar.

– Te place, a asigurat-o el.

– Adevărat? Înseamnă că de aceea are mereu ceva de comentat în legătură cu purtarea mea, cu ochii, cu rochiile. Zilele trecute s-a plîns că încerc să-mi scot pieptul în evidență. De parcă aș avea cu ce mă mîndri!

El s-a încruntat.

– Ai sîni frumoși.

Ea s-a uitat în jos, la sînii mici.

– Cînd eram mică, mama mă punea mereu să mă dau cu apă rece pe sîni, ca să-mi crească. Dar nu s-a întîmplat asta. Penelope are sînii mai plini ca ai mei.

– Pe ai ei nu i-am observat, a spus el aruncînd pe jos teancul de invitații și apropiindu-se de ea.

Ea s-a eschivat rîzînd:

– Alex! Lordul Faxton trebuie să sosească dintr-un moment într-altul, să discute proiectul de lege pe care dorește să-l propună în parlament.

– Va trebui să mai aștepte. A luat-o de talie și a tras-o deasupra lui, pe sofa.

Lily a rîs și a protestat:

– Și dacă Burton îl conduce sus și ne găsește așa?

– Burton știe prea bine ce poate face și ce nu.

– Mă miră admirația pe care i-o porți. N-am mai văzut un alt bărbat atît de atașat de valetul lui.

– Este cel mai bun valet din toată Anglia, i-a spus el.

– Lasă-mă, Alex, i-a spus ea.

El începuse să-i desfacă corsetul.

– Nu înainte de a te convinge că ești frumoasă.

– M-ai convins. Sînt frumoasă. Răpitoare, chiar. Acum oprește-te.

În clipa aceea s-a auzit o bătaie în ușă.

– Da? a întrebat Alex cu o voce remarcabil de controlată.

De dincolo de ușă a răzbătut vocea lui Burton:

– Domnule, au sosit mai multe persoane, în același timp.

Alex s-a încruntat.

– Cîte? Și cine sînt?

– Lordul și lady Lawson, vicontele și lady Stamford, domnișorul Henry și un domn care s-a recomandat ca fiind perceptorul lui.

– Toată familia mea? a scîncit Lily.

Alex a oftat.

– Henry trebuia să sosească abia mîine, nu-i așa? După care a ridicat vocea, ca Burton să-l poată auzi: condu-i pe toți în salonul de la parter și spune-le că vom coborî imediat.

– Da, domnule.

Lily s-a prins de umerii lui.

– Vom continua mai tîrziu, i-a promis el mîngîind-o pe obraz.

– Gonește-i, a spus Lily, deși știa prea bine că acest lucru nu era posibil. Vreau să fiu singură cu tine.

Alex i-a zîmbit.

– Ne așteaptă mii de nopți împreună, îți promit.

Lily a încercat să zîmbească, deși era cuprinsă de disperare. Nu-i putea face o asemenea promisiune cînd nu știa totul despre ea. Iar secretul ei avea să-i despartă pentru totdeauna.

Lily a intrat în salon îmbrăcată în rochia ei favorită, din mătase de un roșu închis, cu garnituri din broderie. Mînecile din voal îi puneau în valoare brațele subțiri iar fusta se învolbura delicat în timp ce pășea. Era o rochie ademenitoare, un stil pe care mătușa Mildred nu l-ar fi apreciat deloc. Dar o avantaja, așa că Lily se decisese să o poarte în casă. Alex, care nu-și putea lua ochii de la ea, era cu siguranță de acord cu alegerea făcută.

– Lily! a strigat entuziasmată Totty. Fiica mea preferată, fetița mea frumoasă, trebuia să te văd imediat! Sînt atît de

fericită și de mîndră! Îmi dau lacrimile ori de cîte ori mă gîndesc la tine...

– Bună, mamă, i-a răspuns Lily îmbrățișînd-o, cu fața spre Penelope și Zachary. Ceea ce a văzut a mulțumit-o. Penelope radia de iubire și stătea cît mai aproape de soțul ei.

Zachary părea la fel de fericit, deși o privea întrebător pe Lily.

– Nu mi-a venit să cred cînd am aflat, a comentat el atunci cînd a făcut un pas înainte să o îmbrățișeze. A trebuit să venim, să ne asigurăm că ești bine.

– Bineînțeles că sînt, i-a răspuns Lily și a roșit, întîlnind privirea vechiului ei prieten. Totul s-a întîmplat destul de repede. Lordul Raiford are un stil copleșitor de a curta o femeie, ca să zic așa.

– Sînt nevoit să fiu de acord, i-a răspuns Zachary, contemplîndu-i obrajii îmbujorați. Nu te-am mai văzut nicicînd atît de frumoasă.

– Lord Lawson, a spus Alex strîngînd mîna socrului său. Vreau să vă asigur că voi avea grijă de fiica dumneavoastră și că va avea la dispoziție orice își dorește. Îmi pare rău că nu am avut timp să vă cerem consimțămîntul. Sper că ne veți trece cu vederea graba și ne veți binecuvînta unirea.

George Lawson îl privea neîncrezător. Știau prea bine amîndoi că pe Alex îl interesa prea puțin dacă el era sau nu de acord. Probabil, însă, că ochii lui gri hotărîți l-au făcut să accepte totul cu grație. Oricare ar fi fost motivul, el i-a răspuns cu neobișnuită căldură:

– Aveți binecuvîntarea mea, lord Raiford. Împreună cu urările mele sincere să duceți o viață frumoasă împreună.

– Mulţumim. Alex a căutat-o din priviri pe Lily şi a tras-o aproape, obligîndu-i pe tată şi fiică să se privească.

– Mulţumesc, papa, i-a spus Lily pe un ton supus. S-a arătat surprinsă cînd acesta i-a luat mîinile într-ale lui, într-un gest de afecţiune pe care nu i-l mai arătase pînă atunci.

– Îţi doresc numai bine, fiica mea, chiar dacă tu poate nu crezi asta.

Lily avea lacrimi în ochi.

– Te cred, papa.

– Este rîndul meu, s-a auzit o voce de băieţandru. Lily s-a luminat cînd Henry i s-a aruncat în braţe. Eşti sora mea de-acum! a exclamat el, strîngînd-o cu putere. Trebuia să te văd cît mai curînd! Am ştiut eu că Alex se va însura cu tine. Iar acum voi locui cu voi şi mă vei duce din nou la Craven's, şi la vînătoare, şi voi trage cu arma şi mă vei învăţa să trişez la cărţi şi...

– Şşt. Lily i-a acoperit gura cu palma şi a privit spre Alex. Nu mai scoate un cuvînt, Henry, altfel fratele tău va cere de urgenţă divorţul.

Fără să ţină cont de privirile şocate ale rudelor, Alex şi-a trecut degetele prin părul ei şi a sărutat-o pe obraz, zîmbindu-i.

– Niciodată, a spus el ferm şi pentru o clipă Lily şi-a îngăduit să creadă acest lucru.

– Lord Raiford, i-a întrerupt politicos Burton, întinzîndu-i o carte de vizită. A sosit lordul Faxton.

– Poftește-l înăuntru, a spus Lily. Sper că va rămîne la cină.

Cina a fost lungă şi agreabilă, iar conversaţia a pendulat de la meritele lordului Faxton de a face o propunere de lege pînă la calităţile domnului Radburne, perceptorul lui Henry, un bărbat sobru dar plăcut, pasionat de istorie. Lily era gazda perfectă, animînd conversaţia atunci cînd ea stagna, făcîndu-i pe fiecare dintre oaspeţi să se simtă confortabil. Alex o privea cu mîndrie din celălalt capăt al mesei. În seara aceea, tensiunea din interiorul ei părea să se fi dizolvat, lăsînd la iveală o femeie frumoasă, fermecătoare, ai cărei ochi străluceau precum soarele.

Cînd domnii s-au retras să-şi bea paharul de vin de Porto, Penelope a luat-o deoparte pentru o discuţie privată.

– Lily, am fost cu toţii şocaţi cînd am auzit că te-ai măritat cu lordul Raiford. Tocmai cu el! Mama era cît pe ce să leşine. Dumnezeule, eram cu toţii convinşi că îl urăşti!

– Aşa credeam, i-a răspuns stînjenită Lily.

– Şi? Ce s-a întîmplat?

Lily a ridicat din umeri, zîmbind.

– E greu de explicat.

– Lordul Raiford pare complet schimbat. E blînd şi surîzător şi te priveşte ca şi cum te-ar adora. De ce te-ai măritat atît de repede? Nu mai înţeleg nimic!

– Nimeni nu înţelege, a asigurat-o Lily. Cu atît mai puţin eu. Hai să nu mai vorbim de căsătoria mea, Penny. Vreau să aflu despre tine. Eşti fericită cu Zach?

Penelope a oftat mulţumită.

– Dincolo de orice imaginaţie! În fiecare dimineaţă, cînd mă trezesc, mi-e teamă ca totul să nu se sfîrşească. Ştiu că pare ridicol, dar...

– Deloc, i-a spus Lily. Pare minunat. I-a zîmbit șiret surorii ei: spune-mi ce s-a întîmplat atunci cînd ați fugit. Zach a fost teribil de stăpîn pe el, ca un adevărat Don Juan, sau a jucat rolul mirelui timid? Haide, nu ține detaliile doar pentru tine!

– Lily! a protestat Penelope, îmbujorată. După o scurtă ezitare s-a aplecat spre ea și i-a șoptit: cu ajutorul servitorilor, Zach s-a furișat în casă după ce mama și papa s-au retras la culcare. A intrat în camera mea, m-a luat în brațe și mi-a spus că voi fi soția lui și că nu va fi de acord să-mi sacrific fericirea de dragul familiei.

– Bravo lui! a exclamat Lily.

– Mi-am pus cîteva lucruri într-o valiză și l-am urmat la trăsura care aștepta afară. Oh, m-am temut atît de tare că vom fi prinși! Mama sau papa mi-ar fi putut descoperi în orice moment dispariția, lordul Raiford s-ar fi putut întoarce pe neașteptate...

– Asta nu, i-a spus Lily. Am avut eu grijă să-l țin ocupat.

Penelope a făcut ochii mari de curiozitate.

– Ce Dumnezeu i-ai făcut?

– Nu întreba, draga mea. Spune-mi doar un lucru: Zachary a jucat rolul unui gentleman și a așteptat să ajungeți la Gretna Green sau ați făcut-o acolo, în trăsură?

– Ce întrebare îngrozitoare! i-a spus cu reproș Penelope. Știi prea bine că Zachary nu ar îndrăzni să profite de o femeie. Și la hanul la care am poposit, el a dormit pe un scaun, lîngă șemineu.

Lily s-a strîmbat.

– Sunteți atît de onorabili, i-a spus rîzînd.

– La fel este și lordul Raiford, i-a spus sora ei. După părerea mea este chiar mai convențional decît Zachary. Iar dacă voi doi ați fi fost în aceeași situație, sînt convinsă că s-ar fi purtat cu decență și reținere.

– Poate, a zîmbit Lily. Dar indiferent de ce crezi tu... el n-ar fi dormit pe scaun.

Oaspeții au plecat la o oră tîrzie și într-un final Henry și perceptorul lui s-au dus la culcare în camerele care le fuseseră pregătite.Lily a alergat de colo-colo, să se asigure că totul era în ordine, apoi a urcat în dormitor împreună cu Alex, extrem de mulțumită de felul în care decursese seara. Alex i-a spus cameristei să se retragă și a ajutat-o pe Lily să se dezbrace, în timp ce ea perora despre fericirea surorii ei.

– Penny radia pur și simplu, a spus ea în timp ce Alex îi desfăcea nasturii de la spate. Nu am mai văzut-o niciodată atît de fericită.

– Arată bine, a încuviințat Alex cu un mormăit.

– Bine? E pur și simplu strălucitoare. Lily și-a dat rochia jos și s-a așezat pe marginea patului, în dessous-uri. A întins un picior ca să-și ruleze în jos un ciorap. Acum că am văzut-o înțeleg cît era de nefericită cu tine, cu manierele tale scorțoase și figura ta acră. I-a zîmbit provocator, dînd să-i desfacă nasturii cămășii. Faptul că te-am îndepărtat de ea a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac.

– E adevărat că la un moment dat era să mă ucizi, i-a replicat ironic Alex, ridicînd în lumină un ciorap brodat, din mătase şi examinîndu-l cu interes.

– Nu fi dramatic! A fost doar o lovitură în moalele capului! Să ştii că am urît ideea de a-ţi face rău, dar nu ştiam cum să te opresc. Eşti îngrozitor de încăpăţînat.

Alex şi-a scos cămaşa, dezvelindu-şi pieptul puternic, cu muşchi bine conturaţi:

– Te puteai gîndi la un mod mai puţin dureros de a mă ţine departe de Raiford Park în noaptea aceea.

Cu fiecare zi care trecea, Lily se trezea tînjind după atingerile soţului ei, după zîmbetul lui, după apropierea de el. Se temuse că viaţa alături de el va fi plicticoasă şi restrictivă, dar se dovedea a fi plină de emoţii şi entuziasm, cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Alex o provoca şi o uimea, nu reuşea deloc să ştie la ce să se aştepte din partea lui. Uneori o trata la fel de impersonal şi masculin ca şi pe prietenii lui cu care bea un pahar, discuta politică sau juca cărţi. Nu ezita să o ia cu el la călărie sau la vînătoare şi chiar a dus-o odată la un meci de box. Se mîndrea cu inteligenţa ei şi nu şi-a ascuns surpriza atunci cînd a constatat că ea se descurca de minune cu cheltuielile casei. Lily i-a explicat că veniturile ei incerte din ultimii doi ani au făcut din ea o expertă în a face economii.

Îi făcea plăcere să fie lăudată şi-i era recunoscătoare că îi respecta opiniile. Îi făcea chiar plăcere să fie provocată din timp

în timp, chiar dacă el o îmboldea să nu se poarte ca o lady şi apoi o ironiza pentru asta. Dar existau şi momente în care o descumpănea tratînd-o ca pe o floare rară, fragilă. În unele seri, cînd ea era în baie, îi spăla părul şi o ajuta să se şteargă cu prosoapele moi, de parcă ar fi fost un copil. Apoi o ungea pe trup cu uleiuri parfumate pînă ce pielea începea să-i strălucească.

Lily nu mai fusese nicicînd atît de răsfăţată. După ani în care trebuise să se apere singură, era o permanentă surpriză să aibă pe cineva care să-i ia partea în orice împrejurare. Era de ajuns să-şi dorească ceva cu voce tare şi îl şi căpăta, fie că era vorba de un nou cal, bilete la teatru sau doar să fie ţinută în braţe. Cînd avea coşmaruri, el o trezea cu săruturile lui şi o alina pînă ce ea adormea la loc în braţele lui.

Cînd încerca să-i provoace plăcere în pat, el era iubitor şi răbdător şi o ghida în lecţii erotice care îi excitau şi îi aduceau pe amîndoi la extaz. Ştia să facă dragoste în mii de feluri, de la sălbăticie la seducţia blîndă care dura ore întregi. Oricare i-ar fi fost dispoziţia, la final erau amîndoi satisfăcuţi. Zi după zi, el o ajuta să scape de inhibiţii şi să se deschidă, dar şi să devină înspăimîntător de vulnerabilă. Chiar şi aşa, era mai fericită decît şi-ar fi imaginat vreodată.

Alex putea trece de la aroganţă la blîndeţe într-o clipă, o făcea să-i încredinţeze cele mai intime lucruri pe care nu ar fi dorit să le afle cineva. Vedea prin ea cu o claritate înfricoşătoare, îi înţelegea timiditatea de dincolo de faţadă. De nenumărate ori a fost tentată să-l spună despre Nicole dar i-a fost teamă. Timpul petrecut cu el devenise mult prea preţios. Nu-l putea pierde, nu încă.

Aştepta în van o veste de la Giuseppe, îl avertizase pe Burton între patru ochi că dorea să-i aducă imediat orice mesaj de la el. Se gîndise să-l anagajeze din nou pe Knox, să o caute pe Nicole, dar se temea să nu-şi pună în pericol şansele de a-şi recăpăta fiica. Nu avea altceva de făcut decît să aştepte. Uneori, din cauza tensiunii, era foarte iritată cu cei din jur, chiar şi cu Alex. Într-una din ocazii el i-a răspuns atît de tăios încît i-au dat lacrimile şi a urmat o ceartă. A doua zi de dimineaţă, ea abia dacă îndrăznea să dea ochii cu el, ruşinată din cauza ieşirii ei. Se temea de asemenea că el îi va cere o explicaţie pentru purtarea ei, numai că Alex s-a purtat ca şi cum nu se întîmplase nimic, a fost la fel de blînd şi de manierat ca de obicei. Lily şi-a dat seama că faţă de ea făcea concesii de care alţii nu s-ar fi bucurat. Era genul de soţ care nici nu şi-ar fi imaginat că există: generos, iertător, preocupat mai mult de nevoile ei decît de ale lui.

A descoperit curînd că Alex avea şi defecte. Era exagerat de protector şi gelos, se strîmba la orice bărbat care i se părea că s-ar uita prea lung la soţia lui sau că i-ar ţine mîna mai mult decît se cuvenea. Pe Lily o amuza atitudinea lui, de parcă toţi bărbaţii din Londra tînjeau după ea. El s-a comportat la fel cu propriul văr, Roscoe Lyon, care i-a făcut avansuri ori de cîte ori s-au întîlnit. La unul din balurile la care au fost invitaţi, Ross a făcut-o să rîdă şi i-a prins mîna pe care i-a acoperit-o cu sărutări.

– Lady Raiford, a spus el şi a oftat, frumuseţea ta răspîndeşte atîta lumină că nu am mai avea nevoie de luna de pe cer.

– Să nu vezi doar stele verzi, l-a întrerupt posac Alex şi i-a tras mîna soţiei lui.

Ross i-a zîmbit lui Lily.

– Nu are încredere în mine.

– Nici eu, i-a şoptit ea.

El a părut rănit.

– Nu-mi doresc decît un vals cu tine, doamnă, a protestat el şi i-a zîmbit seducător. Nu am mai dansat pînă acum cu un înger.

– Mi-a promis mie acest dans, i-a spus Alex şi şi-a împins uşor soţia de lîngă el.

– Poate următorul? a strigat Ross în urma lor.

Alex i-a răspuns peste umăr:

– Mi le-a promis mie pe toate.

Rîzînd, Lily a încercat să-l avertizeze în timp ce se apropiau de cuplurile care dansau:

– Trebuie să-ţi spun ceva. Mama a încercat să mă înveţe să dansez cu graţie, dar fără folos. Mi-a spus mereu că stilul meu seamănă cu şchiopătatul unui cal.

– Nu poate fi chiar atît de rău.

– Îţi jur că aşa este!

Alex a crezut că glumea, dar a descoperit curînd că era adevărat. A trebuit să dea dovadă de toată îndemînarea lui să o împiedice să preia ea conducerea.

– Urmează-mă, i-a spus el încetinind paşii şi încercînd să-i ghideze pe ai ei.

În ciuda fermităţii lui, ea continua să se mişte în direcţie greşită.

– Poate că ar fi mai uşor dacă m-ai urma tu pe mine, i-a sugerat.

El a plecat capul și i-a spus în șoaptă să se gîndească la ultima oară cînd făcuseră dragoste. Sfatul neortodox a făcut-o să chicotească, dar l-a privit fix în ochi și s-a concentrat să-l urmeze, lăsîndu-l pe el să preia controlul asupra mișcărilor amîndurora.

– Ia te uită, sîntem de-a dreptul buni la asta! a exclamat ea. Rîzînd, Alex i-a cerut să danseze cu el și următoarele valsuri, fapt care a făcut ca anumite sprîncene să se ridice.

Nu se obișnuia ca soțul să-l dea atenție soției în public, dar lui Alex nu părea să-i pese. Pe Lily o amuzau doamnele din înalta societate care se pretindeau sofisticate dar erau invidioase pe ea. Proprii lor soți le vorbeau cu indiferență – sau deloc – și-și petreceau nopțile în paturile amantelor. Spre surprinderea ei, chiar și Penelope a remarcat felul lui posesiv de a fi, declarîndu-i că Zachary nu-i căuta mereu compania, așa cum o făcea Alex cu Lily.

– Ce aveți de vorbit tot timpul? a întrebat-o curioasă Penelope în pauza piesei ce se juca în Drury Lane. Ce-i spui de se arată atît de interesat? Cele două surori se aflau în foaierul de la primul etaj și-și făceau vînt cu evantaiele. Înainte ca Lily să apuce să-l răspundă, li s-au alăturat lady Elizabeth Burghley și doamna Gwyneth Dawson, două tinere doamne respectabile cu care Lily se împrietenise. O plăcea cu îndeosebi pe Elizabeth, care avea un ascuțit simț al umorului.

– Trebuie să aud și eu răspunsul, a declarat rîzînd Elizabeth. Ne întrebăm toate cum să facem să-i ținem pe soții noștri lipiți de noi, așa, ca Lily. Ce anume găsește atît de interesant în spusele tale, draga mea?

Lily a ridicat din umeri și l-a privit pe Alex. Stătea în celălalt capăt al foaierului, într-un grup de bărbați, făcînd conversație. Cînd i-a simțit privirea s-a uitat spre ea și i-a zîmbit. Și-a întors din nou atenția spre cele trei femei:

– Vorbim despre toate, le-a spus ea. Despre biliard, ceară de albine și Bentham. Nu ezit niciodată să-mi spun opinia, chiar dacă nu-i este pe plac.

– Dar noi nu ar trebui să discutăm despre politicieni ca domnul Bentham, a spus Gwyneth, contrariată. Pentru asta au prieteni.

– Se pare că am făcut din nou un *faux pas*, a rîs Lily, prefăcîndu-se că tăia ceva de pe o listă invizibilă. Gata cu discuțiile despre politicieni!

– Nu este cazul să schimbi nimic, Lily! s-a grăbit Elizabeth să-i spună. Este clar că lordului Raiford îi place asta. Poate că ar trebui să discut și eu cu soțul meu despre ceara de albine și despre domnul Bentham!

Zîmbind, Lily a aruncat o nouă privire prin foaierul aglomerat. A zărit cu uimire niște trăsături familiare, un smoc de păr negru, lucios. S-a cutremurat. A clipit des, căutînd să revadă acea apariție. Dispăruse. A simțit o mînă caldă pe umăr:

– Lily? a întrebat Penelope. S-a întîmplat ceva?

Capitolul 12

Lily continua să se uite absentă prin mulțime. S-a adunat și a clătinat din cap. Nu putea fi Giuseppe. În ultimii ani devenise prea jerpelit ca să fie acceptat în astfel de cercuri. Chiar dacă avea sînge aristocrat sau nu, nu i s-ar fi permis să se numere printre cei de acolo, poate doar cu cei din clasele de jos, aflați la parter.

– Nu, Penny, nu este nimic. Mi s-a părut că văd un chip cunoscut.

A încercat să alunge sentimentul neplăcut și să savureze restul spectacolului, dar s-a simțit ușurată atunci cînd acesta s-a încheiat. Văzîndu-i expresia, Alex a refuzat cele cîteva invitații ale prietenilor și s-au întors direct acasă.

Lily l-a privit insitent pe Burton cînd acesta i-a poftit înăuntru și a luat mănușile și pălăria lui Alex. Era privirea pe care i-o adresa ori de cîte ori dorea să-l întrebe dacă primise un anume mesaj în ziua aceea. Drept răspuns la întrebarea nerostită, Burton a clătinat ușor din cap. Inima ei a început să bată cu putere. Nu știa cît va mai rezista, cîte nopți trebuiau să mai treacă pînă ce va primi o veste despre fiica ei.

Deși făcea eforturi să pălăvrăgească despre piesă, Alex i-a simțit încordarea. Lily a cerut un pahar de coniac, dar Alex i-a

spus cameristei să-i aducă mai bine un pahar cu lapte. Ea s-a încruntat dar nu a ripostat. A băut laptele, s-a dezbrăcat și s-a suit în pat, căutînd adăpost în brațele lui. Alex a sărutat-o iar ea s-a lipit de el, dornică. A fost însă pentru prima oară cînd ea nu i-a putut răspunde atunci cînd au făcut dragoste. A întrebat-o încetișor ce se întîmpla iar ea i-a răspuns că era obosită.

– Ține-mă în brațe, te rog. Atît.

Alex a oftat iar ea și-a sprijinit capul de umărul lui, dorindu-și cu disperare să poată adormi.

Imaginea fiicei ei era peste tot, dansa în fața ei prin întuneric, ca într-o ceață. Lily i-a strigat numele și a întins mîna, dar ea era mereu la doi pași distanță, n-o putea prinde. Un rîs malefic s-a auzit, repetîndu-i batjocoritor:

– N-o vei avea niciodată... niciodată... niciodată...

– Nicole! a strigat disperată. A alergat cu brațele întinse, s-a împiedicat și a încercat să se desprindă de iedera care i se încolăcea printre picioare, ținîntuind-o pe loc. Printre suspine și-a strigat fiica și a auzit un glas speriat de copil, de departe:

– Mama...

– Lily. O voce calmă, blîndă a răzbătut prin ceață. Alex era acolo și o ținea strîns în brațe. S-a relaxat și s-a sprijinit de el, respirînd cu greu. Avusese un coșmar. Și-a lipit urechea de pieptul lui și i-a ascultat bătăile puternice ale inimii. După ce a clipit de cîteva ori și s-a trezit complet și-a dat seama că nu

erau în pat, ci lîngă scară, sprijiniți de balustrada din fier forjat. Avusese un nou episod de somnambulism.

– M-am trezit și nu mai erai în pat, i-a spus el. Te-am găsit aici, în capul scărilor. Erai cît pe ce să cazi. Ce-ai visat?

Nu era drept din partea lui să-i pună întrebări atunci, cînd ea era dezorientată.

– Încercam să ajung undeva.

– Unde?

– Nu știu, i-a spus nefericită.

– Nu te pot ajuta dacă nu ai încredere în mine, i-a spus el cu intensitate în voce. Nu te pot proteja de umbre.

– Ți-am spus totul... Mai mult nu știu...

A urmat o lungă tăcere.

– Ți-am mai spus vreodată, i-a vorbit el cu răceală, cît de mult urăsc să fiu mințit?

Ea și-a ferit privirea. Se uita oriunde: la covor, la ușă, pe pereți, numai la el nu.

– Îmi pare rău. Ar fi vrut ca el să o ia în brațe, să o aline așa cum făcea mereu. Să facă dragoste cu ea, pentru ca să poată uita totul, chiar și pentru o vreme. Du-mă înapoi în pat, Alex.

Cu o blîndețe impersonală, el a întors-o în direcția dormitorului.

– Du-te tu. Eu mai rămîn puțin.

Refuzul lui a surprins-o.

– Ce vrei să faci?

– Să citesc. Să beau ceva. Nu știu încă. A coborît fără să-i mai arunce vreo privire.

Lily s-a întors în dormitor și s-a cuibărit în cearceafurile mototolite, simțindu-se vinovată și îngrijorată. Și-a îngropat capul în pernă, pentru că tocmai făcuse o descoperire:

– Poate că nu-ți place să fii mințit, domnule, dar nici pe jumătate pe cît nu-mi place mie să dorm singură!

Răceala dintre ei a persistat și a doua zi. De dimineață, Lily a ieșit să călărească în Hyde Park fără el, însoțită de un valet. Mai tîrziu și-a făcut de lucru cu corespondența, pe care o privea ca pe o corvoadă. Erau teancuri întregi de cărți de vizită, anunțînd zilele și orele în care era binevenită să facă o vizită, împreună cu altele în care i se cerea să anunțe cînd intenționa ea să primească vizitatori. Cîteva invitații la bal, la serate muzicale. O invitație din partea familiei Cleveland să participe la vînătoarea de toamnă, în Shropshire și o alta să-și viziteze niște prieteni, la Bath.

Lily nu știa ce răspunsuri să dea. Cum să accepte invitații pentru un viitor din care nu știa dacă va mai face parte? Era tentată să pretindă că va fi mereu cu Alex, dar trebuia să nu uite că totul se va sfîrși, într-o zi.

A lăsat invitațiile deoparte și a început să răsfoiască hîrtiile aflate pe biroul lui Alex. El scrisese cîte ceva de dimineață, înainte de a pleca la o întrunire în care se discuta o reformă parlamentară. A zîmbit la vederea scrisului ferm. A citit scrisoarea adresată unuia dintre arendașii lui, legat de un nou gard care să mărginească proprietatea, care urma să fie ridicat pe cheltuiala lui. A lăsat jos scrisoarea, gînditoare. Din cîte aflase, majoritatea proprietarilor de terenuri erau niște lacomi, iar onoarea și simțul dreptății, caracteristice soțului ei, nu erau

prea des întîlnite. O altă scrisoare i-a atras atenţia şi a citit-o repede:

„... în ceea ce-l priveşte pe noul chiriaş, îmi asum toate cheltuielile lunare pe durata vieţii animalului. Dacă Pokey trebuie să mănînce ceva anume, vă rog să-mi comunicaţi şi vă voi aproviziona sistematic. Sînt convins că veţi avea grijă de el. Ocazional, aş dori să vă pot vizita, să mă asigur că animalul este într-o stare bună."

Lily a zîmbit, amintindu-şi de scena petrecută cu cîteva zile în urmă, cînd merseseră cu toţii la Raiford Park ca să-l trimită pe Pokey la noul domiciliu. Henry îşi petrecuse întreaga dimineaţă în faţa cuştii.

– Chiar trebuie să-l dăm? o întrebase pe Lily, atunci cînd ea i se alăturase. Pokey nu ne face deloc necazuri...

– Va fi mult mai fericit în noua lui casă. Nu va mai sta în lanţuri. Lordul Kingsley ne-a spus că i-au construit un ţarc mare, răcoros, umbrit, cu un pîrîu care trece chiar pe acolo.

– Este într-adevăr mai bine decît să stea în cuşcă, a încuviinţat Henry, scărpinînd animalul pe creştet. Pokey a oftat mulţumit şi a închis ochii.

Au fost întrerupţi de glasul lui Alex:

– Depărtează-te încet de cuşcă, Henry. Iar dacă te mai prind aici îţi dau o bătaie de-ţi vei aminti cu plăcere de experienţele de la Westneld.

Henry şi-a ascuns zîmbetul şi l-a ascultat de îndată. Lily s-a abţinut la rîndul ei cu greu să nu surîdă. Din cîte aflase, Henry

fusese ameninţat în diverse rînduri cu bătaia de fratele lui mai mare, dar acesta nu ridicase niciodată mîna la el.

– Nu e deloc periculos, a murmurat Henry. E un urs blînd, Alex.

– Ursul acesta blînd ar putea să-ţi smulgă braţul din umăr într-o secundă.

– Este prea blînd şi prea bătrîn ca să fie o ameninţare.

– Este un animal, i-a răspuns Alex. Un animal care a fost tratat cu cruzime de către oameni. Şi nu contează că este bătrîn. După cum vei afla şi tu, vîrsta nu îmblînzeşte niciodată temperamentul cuiva. Gîndeşte-te la mătuşa Mildred, de exemplu.

– Dar Lily îl mîngîie! a protestat Henry. Am văzut-o eu de dimineaţă!

– Turnător mic! a murmurat Lily. N-o să uit asta, Henry! S-a întors spre Alex cu un zîmbet care cerea iertare dar era prea tîrziu.

– Ai mîngîiat nenorocitul acesta de animal? a întrebat-o, făcînd un pas spre ea. După ce ţi-am spus răspicat să nu te apropii de el?

Pokey a ridicat capul şi îi privea.

– Dar, Alex, a început ea, îmi părea rău pentru el.

– O să-ţi pară rău pentru tine, imediat!

Lily l-a privit în ochii fermi şi a făcut o eschivă bruscă spre stînga. El a prins-o cu uşurinţă, a luat-o în braţe şi a învîrtit-o prin aer. După care a lăsat-o cu picioarele pe pămînt, fără să-i dea drumul din îmbrăţişare. Şi-a privit cu ochi strălucitori soţia cea rebelă.

– O să te învăţ eu ce păţeşti dacă nu mă asculţi! a ameninţat-o şi a sărutat-o de faţă cu Henry.

Amintindu-şi acum toate astea, Lily a înţeles în sfîrşit care era sentimentul care o copleşise atunci, un sentiment care se născuse în ziua în care îl cunoscuse şi care prinsese rădăcini, în timp.

– Dumnezeu să mă ajute, a şoptit ea. Te iubesc cu adevărat, Alex Raiford.

Lily s-a îmbrăcat cu multă grijă pentru evenimentul din seara aceea: lady Lyon îşi sărbătorea cea de-a şaizeci şi cincea aniversare. Urmau să ia parte şase sute de invitaţi, iar majoritatea soseau de la reşedinţele lor de vară special pentru asta. Ştiind că va fi studiată cu atenţie, Lily se hotărîse să îmbrace o rochie nouă făcută de Monique, simplă dar frumoasă prin delicateţea ei. Materialul era roz pal, cu broderii discrete aurii şi o trenă nu foarte lungă.

Alex o aştepta în bibliotecă, răsfoind hîrtiile de pe birou. A ridicat capul atunci cînd a auzit-o intrînd. Lily a zîmbit cînd i-a surprins expresia şi s-a întors cu spatele, ca el să vadă tot. Ace de păr cu diamante îi străluceau în păr, printre buclele întunecate, iar în picioare avea pantofi mici, aurii, cu panglici legate în jurul gleznelor. Alex nu a putut rezista tentaţiei de a-şi trece mîna de-a lungul trupului ei suplu. Era desăvîrşită, perfectă, ca o păpuşă din porţelan.

Lily s-a apropiat şi s-a lipit de el, amăgitoare.

– Merge? i-a şoptit.

– Merge, i-a răspuns el şi a sărutat-o pe frunte. Atît, altfel risca să-şi piardă controlul.

Balul care se desfăşura la reşedinţa din Londra a familiei Lyon era mai elaborat decît îşi imaginase Lily. În lumina candelabrelor străluceau aranjamente florale imense şi decoraţiuni scumpe din cristal, mătase şi aur. Orchestra interpreta melodii minunate care se auzeau şi dincolo de sala de bal. Din clipa în care au sosit, lady Lyon a luat-o pe Lily sub aripa ei. I-a făcut cunoştinţă cu nenumărate persoane – miniştri, cîntăreţi de operă, ambasadori şi soţiile acestora, precum şi ilustre figuri aristocrate. Cu disperare, Lily şi-a dat seama că nu va reţine decît cîteva din numele lor.

Zîmbind şi făcînd conversaţie, a observat cu coada ochiului cum Alex era tras deoparte de Ross şi de cîţiva alţii. Îi cereau să arbitreze un anume pariu, din cîte se părea.

– Bărbaţii! a remarcat ea sec. Fără îndoială că au pariat pe cîte pahare de coniac o să bea un anume lord înainte să se prăbuşească.

– Da, i-a răspuns lady Lyon cu o strălucire maliţioasă în ochi. E uimitor pe ce pot paria unii!

Lily a rîs încurcată, ştiind că femeia se referea la acea seară infamă de la Craven's.

– Oh, pariul acela... A încercat fără succes să arboreze o atitudine demnă. Să ştiţi că a fost numai şi numai ideea nepotului dumneavoastră, doamnă. Sper să ajung la vîrsta la care să pot să las acest episod în urma mea.

– Cînd vei fi de vîrsta mea le vei povesti tu însăţi nepoţilor, să-i şocheze. Şi te vor admira pentru trecutul tău.

– Nepoţi, a repetat melancolică Lily.

– Mai ai timp suficient pentru asta, a asigurat-o femeia, interpretînd greşit motivul tristeţii ei. Eu aveam treizeci şi cinci

de ani cînd l-am avut pe Ross şi patruzeci atunci cînd am născut-o pe Victoria. Mai ai ani buni în faţa ta, copilă. Pe care cred că Alex ţi-i va umple...

– Mătuşă Mildred! a exclamat rîzînd Lily. Mă şochezi!

În clipa aceea, un servitor s-a apropiat discret de ea.

– Mă scuzaţi, doamnă, dar afară este un domn care pretinde să fi venit la cererea dumneavoastră. Nu a vrut să-şi spună numele. Doriţi să veniţi şi să-l identificaţi?

– Nu am invitat pe nimeni... a început Lily, dar a închis repede gura. Avea o neagră suspiciune. *Nu...* a şoptit, făcîndu-l pe servitor să o privească nedumerit.

– Să-i spun să plece, doamnă?

– Nu. A zîmbit fals, conştientă că era privită atent de Mildred. S-a uitat în ochii ei şi a ridicat nepăsătoare din umeri. Merg să dezleg acest mister. Curiozitatea a fost mereu defectul meu.

L-a urmat pe servitor prin uşile mari care dădeau spre holul cu tavan boltit şi rondele pictate. Oaspeţii continuau să sosească şi erau întîmpinaţi cu multă eficienţă de personalul angajat de lady Lyon. Printre ei a zărit o siluetă nemişcată, întunecată. S-a oprit brusc şi l-a privit plină de oroare. El i-a zîmbit şi a făcut o plecăciune, în batjocură.

– Îl cunoaşteţi? a întrebat servitorul ridicînd întrebător o sprînceană.

– Da, i-a răspuns Lily. Este o veche cunoştinţă, un... un nobil italian. Contele Giuseppe Gavazzi.

Servitorul l-a privit neîncrezător pe Giuseppe. Deşi era îmbrăcat ca un nobil, cu o haină cu broderii elaborate şi cravată albă, apretată, ceva trăda cruzimea caracterului său. Comparativ cu el, şi-a spus Lily cu tristeţe, Derek Craven părea de gentileţea unui prinţ.

Cînd Giuseppe trăise printre nobili, fusese fără îndoială unul de-al lor. Şi era evident că încă se mai considera aşa. Dar farmecul de odinioară dispăruse, fiind înlocuit de o grimasă alunecoasă, iar frumuseţea lui pălise.Ochii lui negri, altădată blînzi, trădau o rapacitate fără seamăn. Chiar şi îmbrăcat în haine alese se deosebea de ceilalţi, precum o cioară între lebede.

– Foarte bine, a spus servitorul şi a plecat.

Lily a rămas nemişcată. Giuseppe s-a apropiat de ea cu paşi săltaţi şi a făcut semn spre sala de bal.

– Îţi aminteşte de zilele trăite în Italia, nu-i aşa?

– Cum ai putut? i-a şoptit ea iar glasul i-a tremurat. Pleacă de aici!

– Dar aici este locul meu. Am venit să mi-l revendic. Am bani, sînge albastru, totul. Ca atunci cînd ne-am cunoscut, la Florenţa. A făcut ochii mici, privind-o insolent. M-ai întristat, *bella*. Să nu-mi spui tu că te-ai măritat cu lordul Raiford! Avem multe de discutat.

– Nu aici, i-a spus ea printre dinţi. Nu acum.

– O să mă iei cu tine acolo, i-a spus el cu răceală, arătînd spre sala de bal. Îmi vei face cunoştinţă cu lumea, vei fi... S-a oprit, căutînd cuvîntul.

– Dumnezeule! Lily a dus mîna la gură, conştientă de privirile curioase din jurul lor. Unde este fiica mea, ticălosule?

El a clătinat din cap.

– Poţi face multe pentru mine de-acum, Lily. După asta, ţi-o voi aduce pe Nicoletta.

Ea şi-a înnăbuşit rîsul isteric:

– Spui asta de douăzeci şi patru de luni. A ridicat vocea, fără să-şi dea seama: îmi ajunge, *ajunge!*

El i-a făcut semn să tacă şi a luat-o de braţ, văzînd că se apropia cineva.

– Este lordul Raiford? a întrebat-o observînd părul blond al bărbatului.

Lily s-a uitat peste umăr şi stomacul i s-a strîns. Era Ross, iar pe chip i se citea curiozitatea.

– Nu. Este vărul lui. S-a întors cu faţa spre Ross şi a încercat să-i zîmbească, dar nu a fost suficient de rapidă.

– Lady Raiford, a spus Ross privind de la unul la altul. Mama m-a trimis să mă interesez cine este oaspetele tău misterios.

– Un prieten din Italia, i-a răspuns Lily încercînd să pară degajată, deşi faptul că trebuia să le facă cunoştinţă i se părea umilitor. Lord Lyon, dă-mi voie să ţi-l prezint pe contele Giuseppe Gavazzi, care a sosit de curînd la Londra.

– Cît putem fi de norocoşi! a spus Ross cu atîta bruscheţe încît cuvintele lui puteau fi luate drept o insultă.

Giuseppe s-a înclinat şi i-a zîmbit.

– Sper că va fi un profit de ambele părţi, lord Lyon.

– Cu adevărat, i-a răspuns Ross pe un ton demn de un rege, care amintea de atitudinea mamei lui. S-a întors spre Lily şi a întrebat-o politicos: te simţi bine la noi, lady Raiford?

– Imens.

I-a zîmbit.

– Te-ai gîndit vreodată că ai putea face carieră pe scenă, lady Raiford? Cred că ţi-ai greşit vocaţia. Fără să aştepte vreun răspuns, s-a îndepărtat fără grabă.

Lily a tras o înjurătură printre dinţi.

– Se duce direct la soţul meu. Pleacă, Giuseppe, pune capăt acestei farse! Nu vei putea păcăli pe nimeni că eşti un aristocrat!

Cuvintele ei l-au înfuriat.

– Cred că voi rămîne, *cara.*

Soseau alţi oaspeţi, iar unii dintre ei i-au strigat numele. Le-a zîmbit, le-a făcut cu mîna şi i-a şoptit lui Giuseppe:

– Trebuie să fie pe aici pe undeva o cameră unde să putem vorbi. Vino repede, înainte să ne găsească soţul meu.

Rotind în mînă un pahar de coniac, Ross s-a apropiat de Alex, în camera rezervată domnilor. Cu toţii aranjau diverse obiecte pe o masă, disputîndu-şi o tactică militară.

– Dacă regimentul s-ar poziţiona aşa... a spus unul dintre ei, mutînd o pereche de ochelari şi o tabacheră pe colţul mesei.

Alex, tacticos, l-a întrerupt:

– Nu. Ar fi mai uşor dacă s-ar despărţi şi ar veni pe aici... şi pe aici. Le-a arătat cum să prindă în cursă duşmanul, reprezentat de o vază mică, pictată. Uite aşa. Şi acum vaza nu mai are nici o şansă. După care...

Ross l-a întrerupt, trăgîndu-l deoparte.

– Ai o strategie interesantă, i-a spus sec, în timp ce ceilalţi continuau bătălia. Dar ar fi bine să te gîndeşti mereu şi pe unde te poţi retrage.

Alex a privit spre masă.

– Crezi că ar fi trebuit să las tabachera unde era?

– Nu vorbesc de amărîta de tabacheră, nici de bătălia voastră închipuită. Ci despre inteligenta ta soție.

Expresia lui Alex s-a schimbat, ochii gri i-au înghețat pe dată. A scos țigara din gură și a stins-o în cea mai apropiată scrumieră.

– Continuă, l-a invitat. Dar alege-ți cu grijă cuvintele, Ross.

– Ți-am spus că Lily nu este femeia unui singur bărbat. Ai făcut o greșeală căsătorindu-te cu ea, Alex. O să-și bată joc de tine. O face chiar în acest moment, de fapt.

Alex îl privea cu o furie rece. Ar fi vrut să-l ia la bătaie pe Ross pentru că vorbea așa despre Lily, dar mai întîi trebuia să afle despre ce era vorba.

– Unde este?

– Greu de spus. Ross a ridicat din umeri. Probabil că a găsit deja un colț retras și este în vîltoarea unei îmbrățișări pasionale cu un italian care se dă drept conte. Gavazzi, parcă. Ai mai auzit acest nume? Nu? Eram sigur de asta.

Alex i-a aruncat o privire ucigașă și a plecat. Ross s-a așezat pe un fotoliu și și-a pus picior peste picior, sigur încă o dată că va obține ce-și dorea. Trebuia doar să aibă răbdare și să aștepte.

– Așa cum credeam, și-a spus. Eu voi fi următorul.

– Nu se va sfîrși niciodată, nu-i așa? a strigat Lily, în micul salon de la etaj. N-o s-o recapăt niciodată!

Giuseppe încerca să o liniștească.

– Nu, nu, *belissima*. O să ți-o aduc pe Nicoletta curînd, foarte curînd. Dar mai întîi trebuie să mă ajuți să mă învîrt printre oamenii aceștia. Pentru *asta* am muncit în toți acești ani. Ca să fac bani și să devin un om important aici, în Londra.

– Înțeleg, i-a răspuns Lily. Nu erai suficient de bun pentru înalta societate italiană. Dumnezeule, acolo ești un infractor căutat de poliție! Iar acum vrei un loc aici? L-a privit cu dezgust și furie. Știu cum îți funcționează mintea. Crezi că vei reuși să te căsătorești cu vreo văduvă bogată sau o moștenitoare prostuță și că vei juca rolul moșierului pentru tot restul vieții. Acesta este planul tău? Vrei ca eu să-ți asigur intrarea. Și chiar crezi că oamenii aceștia vor da doi bani pe recomandarea *mea*? A rîs amar. Dumnezeule, și eu abia dacă le par respectabilă! Nu am nici cea mai mică influență asupra lor!

– Ești contesa de Wolverton, a spus el.

– Doar din respect pentru soțul meu îmi este tolerată prezența!

– Eu ți-am spus ce vreau în schimbul Nicolettei, i-a spus el inflexibil.

Lily a clătinat hotărîtă din cap.

– Este ridicol, Giuseppe! a izbucnit ea. Te rog, adu-mi fata înapoi! Nu pot face nimic pentru tine, nici dacă aș vrea. Tu nu ai ce căuta în înalta societate. Te folosești de oameni, îi disprețuiești pe toți. Chiar crezi că toate astea nu ți se citesc pe chip? Nu înțelegi că lumea va afla imediat ce fel de om ești?

A văzut cu repulsie cum el s-a apropiat și a luat-o de talie. Mirosul de mosc al coloniei a izbit-o în față. I-a atins bărbia cu mîna lui fierbinte și umedă și a coborît spre gît.

– Mă întrebi mereu cînd îți aduc copila, cînd se va sfîrși totul. Și eu îți spun că se va sfîrși, dar doar după ce mă vei ajuta să fac parte din această lume.

– Nu, i-a răspuns ea dezgustată. Mîna lui îi atingea acum sînul.

– Îți amintești cum eram amîndoi? i-a șoptit el, încrezător în puterea lui de seducție. Eu te-am învățat să faci dragoste. Cum ne mișcam amîndoi în pat, plăcerea pe care ai simțit-o atunci cînd am conceput un copil frumos...

– Te rog, i-a spus ea trăgîndu-se cît mai departe de el. Lasă-mă să plec. Soțul meu va veni curînd. Este foarte gelos și nu va...

A simțit o adiere rece și s-a oprit. Tremura. A întors capul și l-a văzut pe Alex stînd în prag. O privea neîncrezător, alb la față ca o coală de hîrtie.

Giuseppe i-a urmărit privirea și a exclamat surprins:

– Lord Raiford! Și-a luat imediat mîna de pe Lily. Cred că la mijloc este o neînțelegere. Vă las singuri, pentru ca soția să vă poată da o explicație... Le-a făcut cu ochiul și a plecat, cu un zîmbet îngîmfat. Era convins că Lily va inventa pe loc cîteva minciuni. La urma-urmei, ea avea cel mai mult de pierdut.

Alex nu și-a luat privirea de la soția lui. Tăceau amîndoi, ca într-un tablou mut, în mijlocul camerei elegante. Muzica și rîsetele pluteau în jurul lor, dar păreau la mii de ani depărtare. Lily știa că ar fi trebuit să vorbească, să se miște, să facă ceva care să-i alunge acea expresie de pe chip. Nu reușea însă decît să stea în picioare și să tremure.

Într-un final, el a fost cel care a vorbit. Vocea îi era aspră, de nerecunoscut.

– De ce l-ai lăsat să te ia în brațe?

Panicată, Lily s-a gîndit să-i spună o minciună, ceva care să-l convingă că se înșela. Să inventeze o poveste. Cîndva ar fi făcut asta, dar se schimbase. Știa exact cum trebuia să se simtă o vulpe încolțită, așteptînd neajutorată sfîrșitul.

Pentru că nu i-a răspuns, Alex a vorbit din nou:

– Ai o aventură cu el.

Lily îl privea mută, terifiată. El i-a luat tăcerea drept răspuns. Cu un geamăt de durere, Alex i-a întors spatele și a șoptit:

– Ești o tîrfă!

Cu lacrimi în ochi l-a privit cum se pregătea să iasă pe ușă. Îl pierduse. Lady Lyon avusese dreptate... numai moartea sau trădarea îl puteau distruge. Secretul ei nu mai conta de-acum. Cumva, a reușit să-i rostească numele:

– Alex...

El s-a oprit cu mîna pe ușă, continuînd să stea cu spatele.

– Rămîi, te rog, i-a spus ea. Dă-mi voie să-ți spun adevărul. L-a întors cu fața spre ea și s-a aruncat în brațele lui. A inspirat adînc, chinuit. Se numește Giuseppe Gavazzi. L-am cunoscut în Italia. Am fost amanți. Nu de curînd... acum cinci ani. El este cel de care ți-am pomenit. Și-a mușcat buzele și a continuat: probabil ți-am inspirat dezgust văzîndu-l și știind că el și cu mine... Chiar și mie îmi este silă. A fost o experiență într-atît de îngrozitoare încît nu am mai vrut să știu de el și nici el de mine. Am crezut că am scăpat de el pentru totdeauna, dar... Viața mea s-a schimbat total după acea noapte pentru că am descoperit că... că... A clătinat din cap, nemulțumită de lașitatea ei și a continuat: că eram însărcinată. Alex nu a scos

nici un sunet. Iar ea era prea speriată și prea rușinată să se uite în ochii lui. Am o fetiță.

– Nicole. Vocea lui suna straniu.

– De unde știi? a întrebat ea uimită.

– Îi repeți numele în somn.

– Bineînțeles. A zîmbit, în ciuda lacrimilor care îi alunecau pe obraji. Se pare că fac multe în somn.

– Continuă.

Lily și-a șters lacrimile cu mîneca și a încercat să-și controleze glasul:

– Timp de doi ani am trăit în Italia, cu Nicole și mătușa Sally. Nu știa nimeni de copilul meu, cu excepția lui Giuseppe. Am considerat că era dreptul lui să afle, că ar putea să fie interesat de copil. Ceea ce nu s-a întîmplat, bineînțeles. Nici nu a venit să ne vadă. Între timp, mătușa Sally a murit și am rămas doar cu Nicole. Într-o zi, cînd m-am întors de la piață... Vocea i s-a stins. Nicole dispăruse. O răpise Giuseppe. Știam că el a fost, pentru că mai tîrziu mi-a adus rochița cu care fusese îmbrăcată în ziua aceea. A ascuns copila de mine și a refuzat să o aducă înapoi. Mi-a cerut bani... care nu erau niciodată de ajuns. Nu m-a lăsat să o văd. Doar îmi cerea sume din ce în ce mai mari. Nici autoritățile nu au putut-o găsi. Giuseppe era implicat în activități ilegale și a fost forțat să părăsească Italia, ca să evite o condamnare. Mi-a spus că duce fata la Londra, așa că l-am urmat. Am angajat un detectiv care să o caute pe Nicole. Tot ce a descoperit a fost că Giuseppe făcea de-acum parte dintr-o organizație subterană, cu rădăcini în mai multe țări.

– Numai Derek Craven știa adevărul, a spus Alex.

– Da. A încercat să mă ajute, dar a fost imposibil. Am încercat totul. Am făcut tot ce mi-a cerut Giuseppe, dar nu se mai oprește. Noapte de noapte mă întreb ce face Nicole, dacă nu cumva e bolnavă, dacă plînge, dacă are nevoie de mine și eu nu sînt acolo. Dacă m-a uitat. Abia dacă mai putea vorbi. Mi-a arătat-o pe Nicole acum cîteva zile... Sînt sigură că ea era... dar nu m-a lăsat să o ating, să-i vorbesc. Nu cred că m-a recunoscut. Gîtul i se uscase. Voia să rămînă singură. Nu se mai simțise nicicînd atît de lipsită de apărare. Dar cînd a reușit să se miște, să încerce să se îndepărteze, el a prins-o de braț. A început să tremure necontrolat și să suspine. A întors-o cu fața spre el și a îmbrățișat-o iar ea s-a făcut mică la pieptul lui, vîrsînd lacrimi amare.

S-a agățat de el ca de un ultim refugiu.

– Totul va fi bine, draga mea, i-a șoptit el în păr. Nu mai ești singură.

A încercat să spună ceva, dar a reușit să scoată doar niște sunete agonizante, printre suspine.

– Liniștește-te, i-a spus el. Acum înțeleg totul.

Ar fi făcut orice să n-o mai vadă suferind. I-a sărutat părul, obrajii brăzdați de lacrimi, mîinile mici care se agățaseră de umerii lui. Ar fi vrut să-i preia el durerea, să o cruțe de atîta suferință.

– Vom afla ce s-a întîmplat cu ea, i-a spus. Și o vom lua înapoi, orice ar fi. Ți-o jur.

– Ar trebui să mă urăști, i-a spus ea. Să mă părăsești...

– Șșt. Și-a sporit îmbrățișarea. Asta crezi tu despre mine? Naiba să te ia! Chiar nu mă cunoști deloc? Chiar ai crezut că nu voi dori să te ajut? Că te voi abandona atunci cînd voi afla adevărul?

– Da, a șoptit ea.

– Naiba să te ia! a repetat el, iar în glas i se amestecau furia și dragostea. A forțat-o să ridice privirea spre el. Cînd i-a citit neputința din privire, inima i s-a strîns.

A chemat un servitor care să-i ajute să părăsească cu discreție casa, fără să fie văzuți de ceilalți oaspeți. I-a spus aceluiași servitor să o anunțe pe lady Lyon că Lily avea o migrenă cumplită și că fuseseră nevoiți să plece în grabă. Înainte de plecare, însă, a lăsat-o cîteva minute singură și a pornit în căutarea lui Giuseppe, dar acesta dispăruse.

Lily era într-atît de epuizată încît a putut merge doar ajutată de Alex. El a luat-o în brațe și a dus-o la trăsură, fără să se obosească să le dea vreo explicație servitorilor mirați. Au parcurs drumul de întoarcere ca gîndul, răstimp în care Alex s-a luptat cu emoții și gînduri copleșitoare.

Era devastat de ideea că Lily trecuse prin atîtea. Alesese să îndure totul singură, se refugiase în secrete și singurătate... Nu-i putea da înapoi acei ani. Nici măcar nu era sigur că i-o va aduce înapoi pe Nicole, deși ar fi fost în stare să răstoarne pămîntul. Era furios peste măsură. Furios pe ea, pe Derek, pe detectivul cel inutil, pe ticălosul italian care îi provocase atîta suferință. Era furios pe el însuși.

Pe de altă parte, era îngrozit. Lily își făcuse atîtea speranțe de-a lungul timpului... dacă nu-și recăpăta fiica, probabil că nu va mai fi niciodată la fel. Rîsul, pasiunea pe care le îndrăgise atît aveau să moară pentru totdeauna. Văzuse asta la oameni care pierduseră tot ce iubiseră, îi văzuse schimbîndu-se. Propriul lui tată devenise doar o cochilie goală și ajunsese să-și dorească moartea. Alex voia ca Lily să fie puternică, dar

vedea cum forța o părăsise. Ochii i se retrăseseră în fundul capului, privirea îi era inertă.

Au ajuns la Swan's Court iar Alex a însoțit-o pînă la ușă. Burton i-a întîmpinat îngrijorat, privind-o întrebător pe Lily. După care s-a întors spre Alex:

– V-ați întors devreme, domnule. Alex nu avea timp de explicații.

– Dă-i repede un pahar de coniac, i-a spus scurt lui Burton. Toarnă-i-l pe gît dacă este nevoie. Și nu o lăsa să plece nicăieri. Spune-i doamnei Hodges să-i pregătească baia. Și să stea în permanență cineva cu ea pînă mă întorc. În fiecare clipă, ai înțeles?

– Nu vă faceți griji, domnule.

Alex a început să se relaxeze, văzînd cu cît calm îi vorbea valetul. A înțeles că Burton, în felul lui tăcut, se străduise în ultimii doi ani să aibă grijă de ea.

– Este de ajuns, Dumnezeule! a spus Lily și a trecut pragul casei. Ai grijă: coniacul să fie dublu, Burton. S-a întors spre soțul ei. Unde naiba te duci?

Era din nou ea. Alex s-a simțit brusc ceva mai bine.

– Îți spun cînd mă întorc. Nu întîrzii.

– Nu poți face nimic, i-a spus Lily. Nimic din ce nu a încercat deja Derek.

– Se pare că nu ai înțeles încă un lucru. Că am acces în locuri în care Craven nu are. Du-te și bea-ți coniacul, draga mea.

Iritată de tonul lui condescendent, Lily a deschis gura să-i dea un răspuns dar el coborîse deja treptele. S-a oprit la ultima dintre ele și a mai spus:

– Vreau să știu numele celui pe care l-ai angajat.

– Knox. Alton Knox. A zîmbit amar. Se spune că ar fi cel mai bun.

Sir Joshua Nathan fusese numit magistrat-șef al orașului cu cîțiva ani în urmă, atunci cînd Alex se folosise de toată influența lui pentru a trece o moțiune prin parlament pentru a crea cîteva noi posturi în administrația publică. Bătălia politică fusese lungă și sîngeroasă, avusese parte de opoziția unui număr de „justițiari" corupți care dădeau sentințe în schimbul banilor sau chiar al băuturii. Dezbaterile duraseră luni întregi, Alex ținuse discursuri și ajunsese chiar să ceară favoruri în nume personal ca să-și poată trece moțiunea. O făcuse nu numai pentru că era convins că moțiunea merita, dar și pentru Nathan, un bărbat integru și curajos care îi fusese bun prieten încă de pe băncile școlii.

Numele lui Nathan era mereu asociat cu cel al lui Donald Learman, neînfricatul magistrat care deservea biroul din Westminster. Cei doi împărtășeau aceleași convingeri neortodoxe în treburile polițienești, considerînd-o o „știință" care trebuia reformată și îmbunătățită. În ciuda lipsei de popularitate, rezultatele eforturilor lor au devenit evidente și alte circumscripții le-au urmat exemplul, iar membrii patrulelor lor erau angajați pe post de detectivi particulari de către bănci sau persoane avute.

Nathan, un bărbat subțire cu o aparență îngrijită, l-a întîmpinat pe Alex cu un zîmbet cald, prietenos.

– Bună, Alex. Iată o figură binevenită din trecutul meu.

Alex a dat mîna cu el.

– Scuză-mă că te vizitez la o oră atît de tîrzie.

– Sînt obișnuit cu astfel de ore. Ține de natura muncii mele. Soția îmi spune că a ajuns să spere că mă va zări măcar doar în timpul mesei de prînz. Nathan l-a condus pe Alex spre bibliotecă. S-au așezat amîndoi în fotolii întunecate, din piele. Gata cu amabilitățile, a continuat el. Spune-mi repede care este problema, ca să o rezolvăm la fel de repede.

Alex i-a descris situația cît mai succint posibil. Nathan l-a ascultat gînditor, întrerupîndu-l cînd și cînd cu cîte o întrebare. Numele Gavazzi nu-i era cunoscut, dar cel al lui Alton Knox a părut să-i spună imediat ceva. Cînd Alex și-a terminat monologul, magistratul s-a afundat în fotoliu, și-a unit vîrfurile degetelor ca într-un triunghi și a început să se gîndească.

– Furtul de copii este o afacere înfloritoare în Londra, a spus cu cinism. Băieții și fetițele cu înfățișare plăcută sînt răpiți din prăvălii și parcuri și uneori chiar din pătuțurile lor. Adesea sînt vînduți în străinătate.

– Crezi că Gavazzi poate fi implicat în așa ceva?

– Da. Sînt convins că face parte dintr-o bandă. După cum mi l-ai descris, nu pare capabil să facă asta de unul singur.

Tăcerea care a urmat a părut să nu se mai sfîrșească. Alex nu a mai putut răbda:

– La ce naiba te gîndești?

Nathan i-a zîmbit ironic văzîndu-l cît era de nerăbdător, după care fața i-a redevenit serioasă.

– Mă gîndeam la un lucru destul de deconcertant, a spus într-un final. Domnul Knox, cel angajat de soția ta, este mîndria

biroului lui Learman, din Westminster. Lady Raiford a fost de bună credință atunci cînd l-a considerat de încredere.

– Și chiar așa și este?

– Nu sînt foarte sigur. Nathan a oftat prelung. În timp ce-și fac datoria, ofițerii noștri se familiarizează cu lumea subterană. Uneori o iau pe căi greșite... dau vieți nevinovate la schimb, contra bani, trădîndu-și astfel principiile pe care au jurat să le respecte. Mă tem ca soția ta și fiica ei să nu fi căzut pradă unui astfel de troc. S-a încruntat, dezgustat. Knox a încasat o grămadă de bani „de sînge" anul acesta, sub forma unor recompense, pentru că a găsit cîțiva copii care fuseseră furați. Acest succes neobișnuit mă face să suspectez că ar putea fi în legătură cu infractorii care se fac răspunzători de aceste răpiri. Le dă informații, îi anunță cînd a venit vremea să-și schimbe locațiile, îi ajută să evite arestul. Knox ar putea fi partenerul lui Gavazzi.

– Și ce ai de gînd să faci?

– Cu permisiunea ta, aș vrea să-i întind o cursă, folosind-o pe soția ta drept paravan.

– Atîta vreme cît nu va fi expusă pericolului...

– Nu va fi în nici un fel de pericol, l-a asigurat Nathan.

– Și cum rămîne cu fiica ei? a întrebat Alex. O să ne ajute să o găsim?

Nathan a ezitat.

– Am putea ajunge și acolo, cu puțin noroc.

Alex a închis ochii și și-a frecat fruntea.

– Drace! a mormăit în barbă. Nu prea am ce-i spune soției, cînd mă duc acasă.

– Este tot ce-ți pot oferi, a venit răspunsul.

Capitolul 13

– Domnul Knox *îl ajuta* de fapt pe Giuseppe? a întrebat Lily scandalizată. În timp ce lucra pentru mine?

Alex a dat din cap și i-a luat mîinile într-ale lui.

– Nathan bănuiește că Giuseppe ar face parte dintr-o bandă și că Knox ar fi complicele lor. În ultima vreme, Knox a cîștigat sume mari peste salariu. Toți au fost bani „de sînge".

– De sînge? Lily nu mai înțelegea nimic.

– Sînt recompensele date de cetățenii ai căror copii răpiți au fost găsiți. Knox a rezolvat cîteva astfel de cazuri anul acesta și a primit bani pentru asta.

Lily făcuse ochii mari de furie și surprindere.

– Înseamnă că banda răpește copii... Knox îi redă familiilor lor... și împart banii între ei? Și de ce i-a redat pe toți, cu excepția copilului meu? De ce nu și pe Nicole?

– Probabil că Giuseppe l-a convins că au mai mult de cîștigat ținînd-o la ei. Doar așa putea să te secătuiască și de ultimul bănuț.

– Este adevărat, a spus ea. I-am dat o întreagă avere. I-am dat tot ce mi-a cerut. Și-a prins capul în mîini. Oh, Dumnezeule, a șoptit. Cît am fost de naivă, de oarbă! Pentru el, totul a fost atît de ușor!

El s-a apropiat să o mîngîie pe păr. Pînă acum, ea îi respinsese orice încercare de a o îmbrăţişa, dar acum l-a lăsat să-i facă un masaj uşor, pe gît.

– Nu te învinovăţi, i-a spus el cu blîndeţe. Erai singură şi speriată iar ei au profitat de asta. Este imposibil să priveşti obiectiv lucrurile atunci cînd te temi pentru viaţa copilului tău.

În mintea ei se roteau zeci de întrebări. Ce credea oare el despre ea, acum că-i cunoştea tot trecutul? Milă sau repulsie? Era drăguţ cu ea doar pînă ce considera că s-a întremat suficient, după care avea să o alunge? Şi-a ridicat faţa spre el, într-o rugăminte mută. Nu-i păsa dacă el acţiona doar din milă. Voia să fie ţinută în braţe.

– Iubita mea. A luat-o în poala lui şi a adăpostit-o cu tandreţe. Lily şi-a îngropat faţa în scobitura gîtului lui. A părut să-i citească cu uşurinţă gîndurile, ca şi cum ar fi fost o carte ale cărei pagini le răsfoise de mii de ori. Dezvăluindu-i secretele, îi conferise această putere asupra ei. Te iubesc, i-a şoptit cu buzele lipite de tîmpla ei.

– Nu se poate...

– Ascultă-mă cu atenţie, Wilhelmina. Greşelile tale, trecutul, spaimele... nimic din toate astea nu va schimba ceea ce simt eu pentru tine.

Ea a înghiţit în sec.

– Nu-mi.. place numele acesta, i-a şoptit.

– Ştiu, i-a spus cu blîndeţe. Pentru că îţi aminteşte de timpurile cînd erai doar un copil. Wilhelmina este speriată, dornică de iubire. Iar Lily este puternică şi curajoasă şi poate trimite la naiba pe oricine..

– Pe care dintre ele două le preferi? i-a şoptit ea.

I-a ridicat bărbia şi a privit-o în ochi, după care i-a zîmbit.

– Pe tine, în întregime. Aşa cum eşti.

Cînd i-a atins buzele cu ale lui, ea a tresărit. Nu era pregătită pentru săruturi şi îmbrăţişări senzuale... rănile din suflet o dureau încă... avea nevoie de timp, să se vindece.

– Nu încă, i-a spus rugător, temîndu-se că refuzul ei îl va înfuria. dar el a strîns-o şi mai tare în braţe şi şi-a sprijinit capul de umărul ei, cu un oftat.

Era ora zece dimineaţa. În East End, prăvăliile se deschiseseră încă de la ora opt iar străzile zumzăiau de aglomeraţia de vînzători, căruţaşi, pescari şi lăptărese care îşi vedeau de treabă. Dar aici, în West End, oamenii se trezeau mai tîrziu, după cum era moda. Lily era în trăsură, la colţul lui Hyde Park, şi privea pe geam. Coşari, puşti care vindeau ziare şi băieţi de la brutărie sunau la uşile caselor impunătoare iar acestea erau deschise de servitoare. Copiii alergau pe stradă, însoţiţi de bone, timp ce părinţii lor dormeau încă. Micul dejun se lua abia la începutul după-amiezei. Din depărtare se auzeau tobele bătînd, semn că orchestra gărzii mărşăluia spre Hyde Park.

Lily a văzut de îndată silueta singuratică sprijinită de un stîlp, la colţul străzii. Era Alton Knox, îmbrăcat în uniforma de ofiţer – pantaloni negri şi haină gri, cu nasturi din aramă. A tras adînc aer în piept, a scos capul afară şi i-a făcut semn fluturîndu-şi batista.

– Domnule Knox! a spus fără să ridice prea mult glasul. Te rog, vino pînă aici.

Knox s-a executat şi a urcat în trăsură, nu înainte de a schimba cîteva cuvinte cu servitorul care mîna caii. Şi-a scos pălăria, şi-a trecut mîna prin părul grizonant şi a murmurat un salut. Era un bărbat solid, de înălţime medie, căruia nu-i dădeai mai mult de patruzeci de ani.

Lily stătea pe bancheta din faţa lui. I-a răspuns la salut cu o mişcare a capului.

– Domnule Knox, apreciez că ai vrut să ne vedem aici şi nu la reşedinţa mea. Din motive evidente nu pot permite ca soţul meu să descopere afacerea noastră. Ar insista să-i dau explicaţii şi... L-a privit neajutorată.

– Bineînţeles, domnişoară Lawson. A făcut o pauză, după care s-a corectat zîmbind: lady Raiford.

– Căsătoria mea a fost total neaşteptată, a recunoscut Lily. Mi-a schimbat viaţa în numeroase privinţe... cu excepţia uneia. Sînt în continuare foarte hotărîtă să-mi regăsesc fiica. A ridicat un săculeţ de bani şi l-a clătinat uşor, ca banii să zornăie. Din fericire, am acum mijloacele necesare pentru a continua căutările. Aş vrea să mă ajuţi.

Knox a privit la săculeţul de bani şi i-a zîmbit încurajator.

– Mă apuc din nou de treabă, lady Raiford. A întins mîna după bani. Acum aş vrea să aflu ce se mai ştie de Gavazzi.

– Nu am încetat să comunic cu contele Gavazzi, domnule Knox. De fapt, ne-am văzut chiar aseară, cînd a avut îndrăzneala să-mi facă noi cereri.

– Aseară? a întrebat el mirat. Noi cereri?

– Da. Lily a oftat. Pînă acum, aşa cum ştii, Giuseppe voia doar bani. Pe care i-am dat, pentru că speram să-mi recapăt

copilul. Dar aseară... S-a întrerupt şi a clătinat din cap, dezgustată.

– Ce v-a cerut? a întrebat Knox. Iertată-mi fie francheţea: v-a cerut favoruri personale?

– Nu. Deşi mi-a făcut unele avansuri le care le găsesc intolerabile, a fost chiar mai rău de atît. Gavazzi ameninţă tot ce am: cămin, căsnicie, poziţie socială, pentru că are această ambiţie ridicolă de a deveni memru al înaltei societăţi. Lily şi-a ascuns cu grijă satisfacţia văzînd cum Knox se schimba la faţă.

– Nu pot să cred aşa ceva, a reuşit el să spună.

– Este adevărat. Şi-a dus batista la ochi, prefăcîndu-se că-şi ştergea o lacrimă. M-a abordat aseară, la aniversarea doamnei Lyon şi s-a împăunat de faţă cu toată lumea! Mi-a cerut să-i fac cunoştinţă cu anumite persoane şi să-l ajut să fie acceptat în cercurile elitei. Oh, domnule Knox, dacă ai fi văzut cum s-a dat în spectacol!

– Neghiobul! a izbucnit el nervos, fără să mai ţină cont că furia lui ar fi putut părea ciudată.

– Scena a avut numeroşi martori, printre care lordul Lyon şi chiar soţul meu. Am reuşit să-l determin să ne retragem într-un colţ şi acolo mi-a dezvăluit ambiţiile-i bizare. Mi-a spus că-mi va înapoia curînd fiica, dar doar dacă îi asigur o poziţie socială înaltă. În Italia este cunoscut drept infractor. Cum şi-a imaginat oare că va fi bine primit aici?

– E doar un gunoi, i-a spus Knox. Iar acum dovedeşte că este şi instabil.

– Exact, domnule Knox. Iar bărbaţii instabili se pot trăda uşor, făcînd greşeli prosteşti. Nu-i aşa?

– Corect, a spus el, ciudat de calm. Foarte probabil va deveni victima propriei lăcomii.

Răceala din ochii lui a înghețat-o. Căpătase expresia unei reptile. Nu mai încăpea nici o îndoială că își pusese în gînd să-l învețe minte pe Giuseppe.

Lily l-a prins de braț.

– Îți dau oricît, doar să o găsești pe Nicole. Recompensa va fi substanțială, dacă reușești. Și a accentuat cuvîntul *substanțială.*

– De data asta voi reuși, i-a spus hotărît Knox. Îmi reiau investigațiile chiar în această dimineață, lady Raiford.

– Te rog să mă anunți dacă faci un progres cît de mic, dar cu discreție. Soțul meu...

– Bineînțeles, a asigurat-o Knox. Și-a luat rămas bun și a coborît din trăsură, îndepărtîndu-se cu pași hotărîți.

Expresia ei s-a schimbat total de îndată ce el i-a întors spatele. L-a privit cu ochi reci:

– În iad cu tine, ticălosule! a șoptit. Și ia-l și pe Giuseppe cu tine.

După ce le-a povestit în detaliu lui Alex și Nathan cum decursese întîlnirea cu Knox nu i-a rămas altceva de făcut decît să aștepte. Henry plecase la British Museum cu perceptorul lui, ca să studieze antichitățile grecești. Deși nici unul dintre servitori nu înțelegea ce se petrecea, se furișau ca niște umbre, conștienți de tensiunea care plutea în casă. Lily ar fi vrut să

iasă la aer, să călărească, dar se temea să plece, în caz că se întîmpla ceva.

Trebuia să-și ocupe timpul cu ceva, altfel înnebunea. A încercat să coasă, dar a reușit doar să-și tot înfigă acul în degete, pînă ce batista pe care voia să o brodeze s-a umplut de pete de sînge. Nu înțelegea cum de Alex reușea să rămînă atît de calm și să se ocupe de hîrtiile de pe birou, ca într-o zi obișnuită.

A băut nenumărate cești cu ceai, s-a învîrtit prin cameră, a citit, a dat pasiențe. A reușit să ia cîteva înghițituri, la cină, doar pentru că Alex a amenințat-o.

Au mers apoi în salon, iar ea s-a cuibărit pe o sofa în timp ce Alex a început să citească cu glas tare dintr-un volum de poezii. Vocea lui blîndă, ticăitul ceasului și paharul de vin de la cină i-au îngreunat pleoapele. A adormit, cu capul sprijinit de pernele canapelei.

Nu știa dacă au trecut doar cîteva minute sau cîteva ore, dar a auzit vocea lui Alex și a simțit cum o scutura cineva de umăr.

– Lily, iubito, deschide ochii.

– Hmm? S-a frecat la ochi și a șoptit, încă amețită: ce se... ?

– Am primit vești de la Nathan, i-a răsuns el culegîndu-i pantofii de pe podea și încălțînd-o cu ei. Oamenii lui care îl urmăreau pe Knox l-au încolțit tocmai într-o casă de toleranță din St. Giles. Trebuie să mergem imediat acolo.

– St. Giles, a repetat ea, trezindu-se complet. Era probabil cel mai periculos loc din Londra, unde nici măcar polițiștii nu îndrăzneau să se aventureze. Mesajul pomenește ceva de Nicole? Despre vreun copil...?

– Nu. Alex i-a adus pelerina și a înfășurat-o în ea. Au ajuns la trăsura care îi aștepta înainte ca ea să-i mai poată pune vreo întrebare. A aruncat o privire fugară la cei șase oameni înarmați care urmau să-i însoțească și a înțeles că Alex nu avea de gînd să se joace cu siguranța lor.

Trăsura a străbătut stradă după stradă, cu un hurducăit puternic al roților. Doi dintre oamenii înarmați mergeau înainte, ca să le facă loc printre căruțe și trecători. Lily a încercat să se liniștească dar inima îi bătea necontrolat. Casele pe lîngă care treceau deveneau tot mai murdare, mai vechi și mai înghesuite, oamenii de acolo erau albi la față, ca niște fantome. Chiar și copiii. Mirosuri grele pătrundeau în trăsură iar Lily a strîmbat din nas, dezgustată.

S-au oprit în fața unei case ce stătea să se dărîme. Alex a coborît și a schimbat cîteva cuvinte cu unul dintre călăreți, spunîndu-i să aibă grijă de soția lui. La primul semn de pericol, să plece imediat.

– Nu ! a exclamat Lily încercînd să coboare la rîndul ei din trăsură. Alex a împiedicat-o, însă. Merg și eu înăuntru, cu tine! Era agitată. Să nu îndrăznești să mă lași afară!

– Lily! a privit-o cu duritate. O să-ți trimit vorbă cînd locul este sigur. Abia atunci poți intra. Intru eu întîi. Nu vreau să-ți riști viața, care mi-e mai de preț ca propria viață.

– Locul e plin de polițiști, i-a spus ea. În clipa aceasta este probabil cel mai sigur loc din Londra! În plus, este vorba de fiica mea!

– Știu asta. A înjurat printre dinți. La naiba, Lily, nu știu ce vom găsi înăuntru. Nu vreau să vezi ceva ce te-ar putea răni.

Ea l-a privit în ochi și și-a îmblînzit tonul cînd i-a spus:

– Vom intra împreună. Nu încerca să mă protejezi, Alex. Lasă-mă să-ți fiu alături.

Alex a privit-o preț de cîteva clipe, după care a luat-o de după talie și a ajutat-o să coboare din trăsură. Au intrat înăuntru ținîndu-se de mînă. Ușa nu mai era la locul ei. Fusese scoasă din balamale și pusă alături. I-au întîmpinat doi polițiști care l-au salutat respectuos pe Alex. S-au uitat apoi la Lily. Unul dintre ei a murmurat ceva despre niște morți. Poate că totuși nu voia să intre.

– Nu este nici o problemă, le-a spus Alex. Înăuntru era un aer stătut, urît mirositor. Au urcat cele cîteva trepte sparte și au străbătut un hol mizerabil. Insecte se tîrau pe pereți și dintr-una din camere venea un miros greu, ca și cum cineva ar fi prăjit pește și l-ar fi făcut scrum. Au intrat tot mai adînc, ghidîndu-se după zgomotul vocilor.

S-au apropiat de una din camere care era plină cu polițiști. Într-un colț stăteau îngrămădiți niște copii, care erau aduși pe rînd în fața lui Nathan. Acesta stătea în mijlocul încăperii și urmărea atent ca ordinele să-i fie executate întocmai. Alex a privit cu oroare la maldărul de cadavre din fața lor. Erau cei uciși în timpul încăierării. A auzit-o pe Lily înăbușindu-și un geamăt și s-a uitat mai atent la unul dintre ei. L-a întors cu vîrful ghetei. Era Giuseppe.

Lily s-a dat un pas înapoi și i-a șoptit numele.

Alex a privit cadavrul fără pic de emoție.

– Rană de cuțit, a spus el detașat și a împins-o pe Lily în încăpere.

Nathan le-a făcut semn să rămînă pe loc și s-a apropiat de ei.

– Domnule, a spus făcînd un semn spre cadavre. Planul a funcţionat foarte bine. Knox a sosit aici imediat după căderea nopţii. Cînd am ajuns noi, el îl ucisese deja pe Gavazzi, de teamă ca acesta să nu-l trădeze. Knox ne-a spus că avea de gînd ca mai apoi să-i încredinţeze copilul doamnei şi să ia recompensa promisă. Nathan a făcut semn spre acesta, care stătea în linie cu alţi patru, cu spatele lipit de perete. Cu toţii făceau parte din bandă. Knox a privit-o cu duşmănie pe Lily, dar ea era prea tulburată ca să observe. Căuta cu privirea printre copiii de acolo.

– Şi copiii aceştia? l-a întrebat Alex pe Nathan.

– Provin cu toţii din familii înstărite, dacă e să-i dăm crezare lui Knox. Îi vom încredinţa părinţilor lor, *fără* să încasăm vreo recompensă, de vreme ce la aceste infracţiuni a participat şi unul de-ai noştri. L-a privit pe Knox cu un dispreţ rece. A adus ruşinea peste capetele noastre, ale tuturor.

Lily se uita la copiii adunaţi acolo. Majoritatea erau blonzi. Îşi trăgeau nasul şi se agăţau cu disperare de ofiţerul care încerca în van să-i liniştească. Era un tablou înduioşător.

– Nu este aici, a spus Lily, panicată. A făcut un pas înainte, încercînd să vadă dincolo de bărbaţii adunaţi acolo. Aceştia sînt toţi? l-a întrebat pe sir Nathan.

– Da, i-a răspuns Nathan. Mai uită-te o dată. Eşti sigură că nici una dintre fetiţe nu este a ta?

Lily a clătinat violent din cap.

– Nicole este brunetă, a spus disperată. Şi este mai mică decît copiii aceştia. Are doar patru ani. Trebuie să fie pe undeva pe aici, trebuie să mai fie şi alţii. Poate într-o altă cameră. Ştiu că se teme. Se ascunde de oamenii aceştia. Este foarte mică.

Alex, ajută-mă să o caut pe aici...

– Lily. Alex o prinsese de ceafă, încercînd să o facă să tacă.

Tremurînd, şi-a întors capul în direcţia în care o ghidase el. Pe jumătate ascunsă în umbră, într-un colţ, se zărea o siluetă. Lily nu mai putea respira, nu avea aer. Copila era replica în miniatură a mamei sale. Ţinea în braţe un morman de cîrpe care voiau să aducă cu o păpuşă. Stătea în întuneric şi-i studia serioasă pe adulţii din faţa ei. Nimeni nu o remarcase din cauză că nu scosese nici un sunet, ca un şoricel ivindu-se dintr-un cotlon secret.

– Nicole, a rostit Lily cu glas pierit. Dumnezeule! Alex i-a dat drumul iar ea a făcut cîţiva paşi înainte. Fetiţa s-a tras imediat înapoi şi a privit-o sceptic. Lily nu-şi mai putea stăpîni lacrimile. Eşti copila mea. Eşti Nicole a mea. A îngenuncheat în faţa fetiţei. *Sono qui*, i-a spus. Nu-ţi aminteşti de mine? *Io sano tua mama, capisci?*

Copila o privea atentă. I-a răspuns în italiană:

– Mama?

– Da, da... S-a repezit şi a luat-o în braţe. A ţinut-o strîns la piept, ca pe o comoară. Nicole stătea nemişcată în braţele ei. Lily s-a auzit vorbindu-i cu un glas care nu mai semăna cu al ei: s-a terminat. S-a terminat, în sfîrşit. A privit în ochii mici, căprui, care semănau cu ai ei. Mîna fetiţei i-a atins curioasă obrazul, apoi fruntea şi buclele negre de la tîmple.

Lily nu mai contenea să umple cu săruturi feţişoara murdară a copilei. Coşmarul încetase. Gheaţa din inimă se topise ca prin farmec. Lily nu mai fusese nicicînd atît de împăcată. Tot ce-şi dorise pe lume era acolo: fetiţa ei, dragostea pură, perfectă care putea exista numai între o mamă

şi copilul ei. Preţ de o clipă nu mai existase nimic pe lume cu excepţia lor.

Alex nu o mai văzuse niciodată atît de tandră, de maternă. Era o latură pe care nu i-o văzuse niciodată, nici nu-şi imaginase că exista. Dragostea lui pentru Lily era acum dublată de o compasiune profundă de care nu mai fusese capabil pînă atunci. Nu-şi închipuise că va trăi vreodată aşa ceva, că fericirea altcuiva ar putea însemna mai mult decît a lui. Şi-a ferit neîndemînatic privirea, ca să-şi ascundă emoţiile.

Nathan urmărea mulţumit întreaga scenă.

– Alex, a spus pe un ton serios, pare să fie o bună ocazie să-ţi pomenesc de iniţiativa lordului Fitzwilliam de a deschide trei noi birouri în oraş de care aş avea mare nevoie...

– Orice, i-a răspuns Alex.

– Iniţiativa lui legislativă a avut numeroşi oponenţi în Parlament...

– Vei avea cele trei birouri, i-a promis Alex. Şi-a trecut mîneca peste ochii umezi şi a continuat: îţi jur că aşa va fi, cu orice preţ.

Capitolul 14

Alex a ridicat surprins ochii din ziar atunci cînd Burton i-a anunţat vizita domnului Craven. Petrecuseră o dimineaţă agreabilă, Alex citind Times în timp ce Lily şi Nicole construiau turnuri din cuburi de lemn, pe podeaua salonului.

– Poftește-l înăuntru, i-a spus Lily lui Burton şi i-a zîmbit lui Alex, în semn de scuză. Am uitat să-ţi spun că Derek şi-a anunţat intenţia de a veni în vizită, în dimineaţa aceasta. A dorit să ne lase cîteva zile singuri, înainte să o vadă pe Nicole.

Alex s-a ridicat de pe sofa, încruntat, în timp ce Nicole a început să-l alerge pe Tom, motanul familiei. Ori de cîte ori bietul animal se întindea la soare, Nicole îl trăgea de coadă. Lily s-a apucat să strîngă din jucăriile înşirate pe jos. Şi-a spus, zîmbind, că Alex îi cumpărase prea multe. Dar cînd văzuse legătura de zdrenţe pe post de păpuşă, pentru el fusese prea mult. Nu se oprise pînă ce nu cumpărase toate modelele de păpuşi de la Burlington Arcade... păpuşi cu păr adevărat, făcute din ceară şi porţelan, cu trusouri complete şi cufere în miniatură. Camera de la etaj era plină cu teatre de jucărie, un căluţ, o casă imensă de păpuşi şi, spre disperarea lui Lily, o tobă pictată care se auzea din orice colţ al casei.

Nu le-a luat mult să descopere obiceiul lui Nicole de a se juca mereu de-a v-aţi ascunselea. Dispărea subit şi izbucnea în rîs atunci cînd era descoperită după o sofa sau un fotoliu. Lily nu mai văzuse un copil care să se furişeze atît de bine. Alex era în stare să stea la birou şi să lucreze, descoperind la un moment dat că ea stătuse de la început ascunsă sub scaunul lui.

Treptat au dispărut şi spaimele lui Lily că Nicole ar fi fost abuzată cît timp fusese în grija lui Giuseppe. Deşi era un copil prevăzător, nu era deloc temătoare şi era mereu veselă. Cu fiecare zi care trecea devenea tot mai vocală, punea neîncetat întrebări într-o engleză amestecată cu italiană. S-a ataşat în mod special de Henry, căruia îi cerea mereu să o ţină în braţe şi pe care îl mîngîia îndelung pe păr, spre disperarea lui.

Derek a intrat în salon şi a căutat-o din ochi pe Lily. Ea s-a grăbit să-l întîmpine, luîndu-l prin surprindere cu o îmbrăţişare.

– Haide, acum, s-a prefăcut că-i spune cu reproş. Se uită soţul tău la noi, ţigăncuşo.

Derek a făcut un pas înainte şi a dat mîna cu Alex.

– Bună dimineaţa, domnule, i-a spus zîmbindu-i ironic. Ce zi! Nu mi se întîmplă prea des să fiu primit într-un astfel de salon.

– Eşti binevenit oricînd, i-a răspuns Alex. La urma-urmei şi tu ai dat dovadă de ospitalitate şi m-ai lăsat să-ţi folosesc apartamentul.

Derek a izbucnit în rîs în timp ce Lily devenise roşie ca racul.

– Alex, a protestat ea slab şi l-a luat pe Derek de braţ, ca să-i distragă atenţia. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Derek a privit-o pe fetiţa care stătea în picioare, lîngă sofa şi îl privea curioasă.

– Domnişoară Nicole, a murmurat Derek zîmbindu-i. Vino să-l saluţi pe unchiul Derek.

Nicole a părut să vrea să se apropie de el, dar pe parcurs s-a răzgîndit şi a alergat către Alex, pe care l-a prins strîns de un picior. După care i-a zîmbit ruşinoasă lui Derek.

– Este foarte timidă, a rîs Lily. Şi are o predilecţie spre blonzi.

– N-am avut noroc nici de data asta, a spus Derek trecîndu-şi mîna prin părul ca de abanos. A privit-o pe Lily şi a continuat: e frumoasă, ţigăncuşo. Ca şi mama ei.

Alex s-a luptat cu un acces de gelozie. A mîngîiat-o pe păr pe Nicole, deranjîndu-i funda roz din creştet. Ştia că nu avea nici un motiv să fie gelos pe Craven. Chiar dacă acesta o iubea pe Lily, dat fiind trecutul lor era clar că el nu va fi niciodată o ameninţare pentru căsnicia lui. Chiar şi aşa, lui Alex nu-i era deloc uşor să rămînă tăcut atunci cînd un bărbat îi privea astfel soţia.

A strîns din dinţi, frustrat. I-ar fi fost mai uşor să treacă peste toate dacă Lily l-ar fi primit din nou în patul ei. Ultima oară făcuseră dragoste înainte ca el să o fi surprins singură cu Giuseppe Gavazzi. Din noaptea aceea, Lily fusese complet absorbită de copil. Pătuţul îi fusese adus în camera alăturată iar Lily se trezea de cîteva ori pe noapte ca să o verifice. Îi zărea silueta în întuneric, aplecată deasupra copilei adormite, ca şi cum s-ar fi temut că-i va fi furată din nou, din patul ei. O pierdea rareori din ochi iar Alex nu protesta, ştiind că temerile ei vor dispărea cu timpul.

După tot acel vîrtej de evenimente, Alex se temea că va ajunge să o oblige să facă dragoste cu el. Nu mai dorise pe nimeni atît de mult. Era un chin să o aibă atît de aproape, să o vadă atît de fericită, să-i vadă părul frumos, buzele calde, zîmbetul... S-a străduit să nu se mai gîndească la ea, altfel trupul avea să-i reacționeze.

Adevărul era că nu știa ce naiba voia Lily. Părea mulțumită de felul în care stăteau lucrurile acum. El își dorea cu disperare să afle dacă îl iubea, dacă avea nevoie de el, dar nu scotea o vorbă, așteptînd ca ea să facă următoarea mișcare. Iar dacă asta însemna să treacă printr-o sută de ani de tăcere, de suferință și de celibat, fie. Blestema fiecare noapte în care se retrăgea în patul lui solitar. Iar cînd adormea în sfîrșit o visa tot pe ea.

Zîmbind absent, și-a îndreptat atenția spre vizitatorul lor:

– Mă retrag, spunea Derek.

– Trebuie să rămîi la cină, a protestat Lily.

Ignorîndu-i rugămințile, Derek s-a întors spre Alex:

– Bună ziua, domnule. Îți doresc succes cu cele două. Vei avea nevoie.

– Mulțumesc, a replicat sec Alex.

– Te conduc, i-a spus Lily și au ieșit împreună în hol.

Rămași singuri, Derek i-a luat mîinile într-ale lui.

– Cînd mai vii la Craven's? Nimic nu mai e la fel fără tine.

Lily a plecat ochii.

– O să vin într-o seară, cu Alex.

Între ei s-a lăsat o tăcere stînjenitoare. Se gîndeau amîndoi la cuvinte care trebuiau să rămînă nerostite.

– Ai recăpătat-o, a mai spus el.

Ea a dat din cap, privindu-l în ochi.

– Nu aș fi supraviețuit acești doi ani fără tine, Derek, i-a spus încet. Știa că acum își luau rămas-bun de la prietenia lor, așa cum fusese ea. Nu vor mai exista discuții lîngă șemineu, secrete și confidențe, ciudata relație în care se ajutaseră reciproc, în atît de multe feluri. Dintr-un impuls, ea s-a înălțat pe vîrfuri și l-a sărutat pe obraz.

Derek a clipit atunci cînd și-a retras buzele, de parcă l-ar fi durut.

– La revedere, țigăncușo, i-a șoptit și a ieșit grăbit la trăsura care îl aștepta.

Pisica o pîndea pe Nicole care se apropia cu un zîmbet larg. S-a strecurat încet și a apucat-o de coadă. Tom s-a întors și a lovit-o cu ghearele, zgîriind-o pe mînă.

Nicole a rămas privind-o, surprinsă și rănită. A început imediat să se vaite. Auzind-o, Alex a venit imediat și a luat-o pe sus.

– Ce s-a întîmplat, drăguțo? Ce este?

Fără să se oprească din plîns, Nicole i-a arătat mîna.

– Te-a zgîriat Tom? a întrebat-o îngrijorat.

– Da, a suspinat ea. Pisică rea, rea!

– Să văd. A studiat cu atenție dîra rozalie și a sărutat locul, să-i treacă durerea. Lui Tom nu-i place să fie tras de coadă, scumpa mea. Cînd se va întoarce de unde s-a ascuns îți voi arăta cum să-l mîngîi și nu te va mai zgîria niciodată. Haide,

dă-mi un pupic, fetița mea curajoasă. Nicole uitase deja de zgîrietură și l-a cuprins pe după gît.

Lily îi privea în tăcere din prag. Fără să-și dea seama că erau observați, Alex a continuat să stea de vorbă cu Nicole și să o ajute să-și caute păpușa care căzuse după sofa. Imaginea a făcut-o pe Lily să zîmbească. Nu știuse pînă în clipa aceea dacă Alex își dorea cu adevărat să fie tatăl copilului ei. Nu avea nici un drept să se aștepte la asta. Dar ar fi trebuit să-și dea seama că el avea destulă dragoste pentru amîndouă. Nu era genul de bărbat care să învinovățească un copil inocent pentru greșeala ei. Avea multe de învățat de la el, și-a spus, despre dragoste, despre încredere, despre a ști să accepți cu inima deschisă. Își dorea să-și petreacă întreaga viață cu el, să-i dăruiască toată bucuria pe care o merita un astfel de om.

A văzut-o cu coada ochiului pe o servitoare și i-a făcut un semn discret.

– Sally, te rog să ai grijă de Nicole, o vreme. Trebuie să-și facă somnul de după-amiază. Ia o păpușă sau două și du-o în camera ei.

– Da, doamnă, i-a răspuns zîmbind servitoarea. Este un copil tare bun.

– Nu va mai fi prea mult timp, după cît de mult o răsfață lordul Raiford.

Sally a intrat în salon și a început să adune din jucării.

– Sînt ale mele! a strigat, iar Nicole a cerut să fie lăsată jos din brațe și a pornit după servitoare, să-și salveze păpușile.

– Am putea discuta ceva în particular? l-a întrebat Lily și s-a îndreptat spre scări, fără să mai aștepte răspunsul lui. Le-a

urcat cu grație, abia atingînd cu mîna balustrada de fier. Încruntat, Alex a urmat-o fără să se grăbească.

Cînd au ajuns în dormitorul decorat în alb și albastru, Lily a închis ușa în urma lor și a răsucit cheia în broască. Alex a privit-o dar nu a schițat nici o mișcare, conștient de felul în care îi reacționa trupul, de felul în care îi ardea pielea. Respirația i s-a accelerat și s-a străduit să și-o controleze.

S-a apropiat de el și a început să-i desfacă nasturii vestei. Cînd a terminat, a trecut la cravată. I-a desfăcut nodul și a tras-o în jos. Alex a închis ochii.

– Te-am neglijat îngrozitor de mult, nu-i așa? i-a șoptit ea în timp ce-i desfăcea nasturii cămășii. Răsuflarea ei fierbinte pe piele aproape că l-a făcut să scoată un geamăt.

– Nu mai contează, i-a răspuns.

– Ba contează foarte mult. I-a scos cămașa din pantaloni și l-a îmbrățișat, frecîndu-și obrazul de pieptul lui. Nu i-am arătat soțului meu cît de mult îl iubesc.

El a prins-o de mînă și a strîns-o tare.

– Ce ai spus?

În ochii ei se citea emoția.

– Te iubesc, Alex. A făcut o pauză, după care a repetat. Te iubesc. Mi-a fost teamă să-ți spun pînă acum. Am fost convinsă că mă vei alunga atunci cînd vei afla de existența lui Nicole. Sau chiar mai rău, că simțul onoarei te va obliga să ne ții cu tine, deși ți-ai dori să scapi de noi, numai să nu stîrnim un scandal.

– Să scap de voi, a repetat el. Nu, Lily. I-a prins fața între palme. Aș muri dacă te-aș pierde. Vreau să fiu tatăl lui Nicole. Să fiu soțul tău. Am murit puțin cîte puțin în ultimele zile,

pentru că nu știam cum să te conving că încă mai ai nevoie de mine...

Ochii ei erau plini de lacrimi de fericire.

– Nu trebuie să mă convingi de acest lucru. Te iubesc, i-a șoptit. Te iubesc, Alex. Și mi se pare ciudat să fiu atît de fericită.

– Te vei obișnui, a asigurat-o el cu blîndețe.

– De unde știi?

– Pentru că voi avea personal grijă de asta. Și a sărutat-o.

Epilog

Răcoarea nopții de toamnă pătrundea prin fereastra deschisă. Lily s-a cuibărit mai bine în brațele calde ale soțului ei. Erau în Wiltshire, la o partidă de vînătoare găzduită de lordul și de lady Farmington. A privit la cerul plumburiu și și-a dat seama că vînătoarea avea să înceapă curînd, odată cu ivirea zorilor.

– Obosită? a întrebat-o Alex.

– Nu prea am dormit azi-noapte, a șoptit ea.

El i-a zîmbit.

– Nici unul dintre noi. Stătuseră în pat, îmbrățișați, ascultînd diversele sunete din jur: pași grăbiți pe coridoare, uși deschizîndu-se și închizîndu-se cu grijă, șoapte ale oaspeților care își căutau parteneri de pat pentru noaptea aceea. Lily l-a făcut pe Alex să rîdă cînd a remarcat că se numărau printre puținele cupluri care își doreau cu adevărat să împartă același pat, în loc să-și caute loc într-altele. Iar ca să-i demonstreze cît de tare îi aprecia compania, el o ținuse trează mare parte din noapte, făcînd dragoste cu ea.

S-a auzit un ciocănit discret în ușă. Valetul lui Alex îi anunța astfel că era timpul să se îmbrace. Întinzîndu-se leneș și mormăind, Alex s-a ridicat din pat și a început să-și tragă pe el hainele care îi fuseseră pregătite cu o seară înainte. Lily, care

de obicei era gata imediat, s-a ridicat într-un cot și l-a privit zîmbind.

Alex s-a oprit și a privit-o întrebător.

– Dragule, i-a spus ea, nu cred că voi vîna azi.

– Poftim? S-a încheiat la pantaloni și s-a așezat lîngă ea, pe marginea patului. De ce nu?

Ea a părut să-și aleagă cu atenție cuvintele.

– Nu cred că ar fi indicat.

– Lily... A prins-o de umeri și a tras-o lîngă el. Știi că și eu aș prefera să nu vînezi, pentru că nu vreau să pățești ceva. Nici măcar o zgîrietură. Dar nu vreau să te lipsesc de ceea ce te face fericită. Și știu cît de mult îți place vînătoarea. Atîta vreme cît vei fi foarte atentă și nu vei obliga calul să facă salturi primejdioase, nu am nici o obiecție.

– Îți mulțumesc, dragule, i-a răspuns ea zîmbindu-i. Dar tot nu cred că ar fi indicat.

Începuse să se îngrijoreze.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o.

Lily i-a urmărit cu vîrful degetelor conturul buzei inferioare.

– Femeile în starea mea ar trebui să evite activitățile extenuante.

– Femeile în... S-a oprit, uimit și palid.

– Da, a răspuns ea întrebării nerostite.

A strîns-o cu putere în brațe și și-a îngropat fața în părul ei.

– Lily, a șoptit fericit iar ea a rîs încetișor. Cum te simți? Ești bine, draga mea? Îți este...

– Totul este perfect, l-a asigurat ea în timp ce el îi săruta de mii de ori obrajii.

– *Tu* ești perfectă. A clătinat din cap. Tot nu-i venea să creadă. Ești sigură?

– Am mai trecut cîndva prin asta, i-a reamintit ea surîzătoare. Da, sînt sigură. Pe ce facem pariu că este băiat?

Alex s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche.

– Doar pe atît? l-a tachinat ea. Credeam că ești un mare jucător. L-a tras spre ea, lipindu-și palmele desfăcute de spatele lui. Vino mai aproape, domnule. Să vedem dacă putem crește miza.

SFÎRȘIT